

Carlos Castaneda

Az álmodás művészete

A mű eredeti címe: Art of Dreaming
Fordította: Szabados Tamás
Lektorálta: Püski Irén

Borítóterv: Iványi Zsolt és Püski Irén
Copyright © Carlos Castaneda

Hungarian edition © PÜSKI KIADÓ Kft.
Hungarian translation © PÜSKI KIADÓ Kft

Püski Kiadó kft. Budapest 1., Logodi u. 16. 1012
Telefon és fax: 201-4444
Felelős kiadó: Dr. Püski Sándor

Püski Könyvesház
Budapest 1., Krisztina körút 26. 1013
Telefon: 375-7763 és 214-3905

Tipográfia: Püski Atila
Telefon: 06-30-370-2744
E-mail: kingatilla@yahoo.com

ISBN: 963 9006 01 X

5.

A szerző előszava

Az utóbbi húsz évben több könyvet is írtam a tanoncságomról egy mexikói Yaqui indián, Don Juan Matus mellett. Azokban a könyvekben elmondtam, hogy ő varázslásra tanított, de nem olyan értelemben, ahogy mi azt hétköznapi világunk alapján gondolnánk: természetfeletti erők használatát mások felett, vagy szellemek hívását varázsigékkel, ráolvasással, vagy hogy rituálékkal valami természetfelettit produkáljunk. Don Juan számára a varázslás olyan tett, mely speciális elméleti és gyakorlati elveket foglal magában az érzékelés szerepével és természetével kapcsolatosan, a minket körülvevő univerzumban.

Don Juan tanácsát követve, tartózkodtam a sámánizmus kifejezéstől, ami az antropológiában használatos, amikor tudását osztályoztam. Úgy hívtam, ahogy ő maga is hívta: varázslásnak. Bár amikor ezt megvizsgáltam, rájöttem, hogy a varázslás szó még inkább homályossá teszi az egyébként is homályos jelenségeket, melyeket tanításaiban bemutatott nekem.

Antropológiai munkákban a sámánizmus fogalma egyes észak-ázsiai népek – illetve néhány észak-amerikai indián törzs – hiedelemrendszerét takarja, mely azt állítja, hogy létezik körülöttünk az ősi spirituális erőknek egy láthatatlan világa, jónak és gonosznak, és ezek a spirituális erők megidézhetőek és kontrollálhatók a sámánizmus gyakorlójának tettei által, aki közvetítő a természetes és természetfeletti világok között.

Don Juan valóban közvetítő volt a mindennapi élet természetes világa és egy láthatatlan világ között, melyet ő nem természetfelettinak, hanem a második figyelemnek hívott. Neki mint tanárnak az volt a sze-

6.

repe, hogy ezt a világot számomra elérhetővé tegye; erről számoltam be eddigi munkáimban, az erre irányuló tanítási módszeréről, csakúgy, mint a varázslás különböző művészeteiről, melyeket gyakoroltattam velem, és ezek közül a legfontosabbról, az álmodás művészetéről.

Don Juan állította, hogy a világunk, melyet egyedülnek és abszolútnak gondolunk, csak egy az összefüggő világok nyalábjából, melyek mint a hagyma rétegei rendeződnek el. Kijelentette, hogy bár energetikailag arra vagyunk kondicionálva, hogy kizárólag a mi világunkat érzékeljük, ennek ellenére megvan a képességünk arra,

hogyan belépünk azokba a más világokba, melyek ugyanolyan egyedüliek, abszolútak és hatalmasak, mint saját világunk.

Don Juan elmagyarázta nekem, hogy azoknak a világoknak az érzékeléséhez nemcsak vágyra van szükség, hanem elegendő energiával is kell rendelkezni azok felfogásához. A létezésük állandó, és független a mi tudomásunktól, mondta, de az elérhetetlenségük teljes mértékben az energetikai állapotunk következménye. Más szavakkal, egyszerűen és kizárólagosan ezen állapot miatt vagyunk kénytelenek azt feltételezni, hogy a mindennapi élet világa az egyetlen és lehetséges világ.

Tudva, hogy az energetikai állapot javítható, Don Juan azt állította, hogy az ősi idők varázslói kidolgoztak egy olyan gyakorlatcsoportot, mely arra hivatott, hogy újrakondicionálja energetikai lehetőségeinket az érzékelésre. Ezt a gyakorlatcsoportot az álmodás művészetének nevezték.

Ennyi idő elmúltával megállapíthatom, hogy a legmegfelelőbb állítás, melyet Don Juan az álmodással kapcsolatosan tett, az volt, amikor azt a „végtelenbe való átjárónak” nevezte. Megjegyzem, akkoriban ez a hasonlat semmit sem jelentett számomra.

– Hagyjuk a hasonlatokat – mondta beleegyezőleg. – Mondjuk inkább azt, hogy az álmodás a varázslók gyakorlati módszere, hogy az átlagos álmokat használatba fogják.

– De hogy lehet az átlagos álmokat használatba fogni? – kérdeztem.

– Mindig a szavak csapdájába esünk – mondta. – Nekem például a tanítóm úgy próbálta az álmodást elmagyarázni, hogy azt mondta, a

7.

varázslók így kívánnak jó éjszakát a világnak. Természetesen a kijelentéseit az én mentalitásomhoz igazította. Én is ezt teszem veled.

Egy másik alkalommal Don Juan azt mondta nekem: – Az álmodást csak megtapasztalni lehet. Az álmodás nem egyszerűen azt jelenti, hogy álmodsz; nem is álmodozást, vagy vágyódást, képzelődést. Az álmodáson keresztül más világokat érzékelhetünk, melyeket bizonyosan le tudunk írni, de azt nem tudjuk leírni, hogy mi készítet minket az érzékelésükre. Ennek ellenére érezhetjük, hogyan nyitja meg az álmodás ezeket a világokat. Az álmodás egy érzékelésnek tűnik – a testünkben lévő folyamatnak, az elménkben lévő tudomásnak.

Tanításai során Don Juan alaposan elmagyarázta nekem az álmodás alapelveit, értelmét és gyakorlatait. Instrukciói két részre oszlottak. Az egyik rész az álmodás során használt eljárásokból állt, a másik ezeknek az eljárásoknak a tisztán absztrakt magyarázataiból. Tanítási módszere az volt, hogy egyrészt az álmodás absztrakt alapelveivel megragadta intellektuális érdeklődésemet, másrészt a gyakorlatok során egy átjáró keresése felé irányított.

Erről már beszámoltam olyan részletességgel, amennyire tölem tellett. Szintén beszámoltam már arról a varázsló környezetről, melybe Don Juan behelyezett, annak érdekében, hogy taníthassa nekem művészetét. Az ebben a környezetben való működésem speciális érdeklődésem tárgyát képezte, mert ez kizárólag a második figyelemben történt. Ott kerültem kapcsolatba a tíz nő és az öt férfi varázslóval, akik Don Juan társai voltak, és a négy fiatal férfival és négy fiatal nővel, akik a tanítványai voltak.

Don Juan közvetlenül azután gyűjtötte össze őket, ahogy én a világába kerültem. Világossá tette számomra, hogy ők egy tradicionális varázsló csoportot alkotnak – az ő saját csoportjának a másolatát – és nekem kellett volna vezetnem őket. De a velem való munka során kiderült, hogy én más vagyok, mint amire számított. Elmagyarázta, hogy a különbség abban az energia konfigurációban rejlik, amit csak a varázslók képesek látni: ahelyett, hogy én is négy energia cellával rendelkeznék, mint ő, nekem csak három van. Ez a konfiguráció, melyet ő tévesen korrigálható hiányosságnak vélt, teljesen alkalmatlanná tett arra, hogy együttműködjek a nyolc tanítvánnyal, vagy vezessem őket, és

8.

Don Juan számára elkerülhetetlenné vált, hogy egy másik csoportot gyűjtsön, mely olyan emberekből áll, akik energiája jobban illeszkedik az én energetikai felépítemhez.

Ezekről az eseményekről részletesen írtam már. A tanítványok második csoportjáról mind ez ideig nem tettem említést; Don Juan nem engedte, hogy megtegyem. Azzal érvelt, hogy ők kizárólagosan az én területemhez tartoznak, és a megállapodásunk úgy szól, hogy csak az ő területéről írhatok, és nem az enyémről.

A tanítványok második csoportja rendkívül tömör volt. Csak három tagja volt. egy álmodó, Florinda Grau; egy cserkésző, Taisha Abelar; és egy nagual asszony, Carol Tiggs.

Egymással kizárólag a második figyelemben érintkeztünk. A mindennapi életben halvány fogalmunk sem volt egymás létezéséről. A Don Juannal való kapcsolatunkban viszont nem volt semmiféle bizonytalanság; óriási erőfeszítést tett, hogy mindannyiunkat egy szintre hozzon. Azonban amikor Don Juan ideje a végéhez közeledett, távozásának lélektani nyomása elkezdte ledönteni a második figyelem merev határait. Ennek eredményeképpen a közös munkálkodásunk kezdett átcsúszni a mindennapi élet területére is, és látszólag először, találkoztunk.

Tudatosan egyikünk sem tudott a második figyelemben lévő mély és szerteágazó kapcsolatunkról. Mivel mindannyian akadémiai tanulmányainkkal voltunk elfoglalva, végül megdöbbenésünk óriási volt, amikor kiderült, hogy már találkoztunk. Ez akkor, és természetesen még most is, intellektuálisan elfogadhatatlan számunkra, bár tudjuk, hogy teljes mértékben megtapasztaltuk. Ezért bennünk maradt annak a nyomasztó tudása, hogy az emberi psziché végtelenül összetettebb, mint azt hétköznapi vagy akadémiai okfejtéseink hinni engedik. Egyszer együttesen megkértük Don Juant, hogy világítsa meg helyzetünket. Azt mondta, kétféleképpen magyarázhatja a dolgot. Az egyikkel kezeli a racionalitásunkon támadt sebet, befoltozza azt, azt állítva, hogy a második figyelem a tudomás egy állapota, csalóka, mint az égen átrepülő elefántok, és minden, amiről azt gondoljuk, hogy ebben az állapotban megtapasztaltuk, csupán hipnotikus szuggesztió

9.

eredménye. A másik lehetőség az, ahogy a varázsló álmodók értelmezik: a tudomás egy energetikai konfigurációja.

Mindamellettt álmodási feladataim végzése során a második figyelem határai változatlanok maradtak. Minden alkalommal, amikor beléptem az álmodásba, ezzel együtt a második figyelemben is beléptem, és az, hogy felébredtem az álmodásból, nem feltétlenül jelentette azt, hogy elhagytam a második figyelmet. Évekig csak kis részre emlékeztem álmodási tapasztalataimnak. Nagy része energetikailag elérhetetlen volt számomra. Tizenöt évnyi folyamatos munkával, 1973-tól 1988-ig, sikerült elegendő energiái eltárolnom ahhoz, hogy lineárisan újrendezzek mindent a fejemben. Aztán jelenetről jelenetre emlékezni kezdtem az álmodási eseményekre, és végül sikerült kitölteni látszólagos memóriakiesésemet. Ezzel a módszerrel sikerült megragadnom a Don Juan leckéiben rejlő folytonosságot az álmodás művészete terén, a folytonosságot, melyet elvesztettem, mert általa ide-oda cikáztam a mindennapi élet tudomása és a második figyelem tudomása között. Ez a munka ennek az újrendezésnek az eredménye.

Ezzel elérkeztem mondandóm utolsó részéhez: az okhoz, amiért ezt a könyvet megírtam. Don Juan álmodás művészete terén adott leckéi nagy részének birtokában, egy jövőbeli munkában szeretném elmagyarázni az utolsó négy tanítványának: Florinda Graunak, Taisha Abelarnak, Carol Tiggsnek és jómagamnak a jelenlegi helyzetét és érdeklődési körét. De mielőtt leírom és elmagyarázom Don Juan vezetésének és ránk tett hatásának eredményét, annak figyelembevételével, amit most tudok, újra át kell tekintenem a Don Juan által adott álmodási leckék azon részleteit, amikhez korábban nem férhettem hozzá.

A végső okot ennek a munkának az elkészítéséhez Carol Tiggs adta. Az ő hite szerint bemutatni a világot, melyet Don Juantól kaptunk örökbe, alapvető kifejezése az iránta érzett hálának, és a kutatása iránti elkötelezettségünknek.

11.

1.

Régi idők varázslói: bevezetés

Don Juan időről időre hangsúlyozta, hogy mindent, amit tanít nekem, olyan emberek fedeztek fel és dolgoztak ki, akikre mint a régi idők varázslóira hivatkozott. De teljesen világossá tette számomra, hogy jelentős különbség van azok a varázslók és a modern idők varázslói között. A régi idők varázslóit olyan embereként kategorizálta, akik talán több ezer évvel a spanyol hódítás előtti Mexikó területén éltek, akiknek a legnagyobb teljesítményük az volt, hogy felépítették a varázslás szerkezetét, hangsúlyt fektetve a gyakorlatiasságra és a konkrétumokra. Úgy mutatta be őket, mint briliáns képességű emberekkel, de akikből hiányzott a bölcsesség. Ezzel ellentétben a modern varázslókat úgy festette le, mint olyan emberek, akik a józan eszűkről híresek, és akiknek megvan a képességük arra, hogy megváltoztassák a varázslás irányát, ha szükségyszerűnek tartják.

Don Juan elmagyarázta nekem, hogy a varázslás álmodással kapcsolatos előfeltételeit a régi idők varázslói természetszerűleg fedezték fel és dolgozták ki. Mivel ezek az előfeltételek a kulcsai az álmodás magyarázatának és megértésének, elkerülhetetlen, hogy újra leírjam és kifejtsem ezeket. Ezért ennek a könyvnek jelentős része újratárgyalása és megerősítése annak, amit már korábbi munkáimban bemutatam.

Egy beszélgetésünk alkalmával Don Juan azt állította, ahhoz, hogy méltányolni tudjuk az álmodás és az álmodók helyzetét, először meg kell értenünk a modern idők varázslóinak arra irányuló erőfeszítését, hogy a varázslást a konkrétumtól az absztrakt felé kormányozzák.

– Mit hívsz konkrétumnak, Don Juan? – kérdeztem.

12.

– A varázslás gyakorlati részét – mondta. – Az elme megszállott rögzülését a gyakorlatokon és a technikákon, és

az emberek jogtalan befolyásolását. Mindezek a múlt varázslóinak a birodalmába tanoztak.

– És mit hívsz absztraktnak?

– A szabadság keresését, a megszállottság nélküli érzékelés szabadságát, mindent, ami emberileg lehetséges. Azért mondom, hogy a mai kor varázslói az absztraktnak keresik, mert ők a szabadságot keresik; nem érdeklődnek konkrét eredmények iránt. Számukra nincsenek társadalmi tisztségek, mint ahogy voltak a múlt varázslói számára. Soha nem fogod rajtakapni őket azon, hogy hivatásos látók, vagy varázslók lennének.

– Ezt úgy érted, Don Juan, hogy a múlt nem értékes a mai kor varázslóinak?

– Hogyne lenne értékes. Ennek a múltnak a hangulata az, amit nem szeretünk. Én személyesen utálok az elme sötéttségét és morbiditását. Én a gondolat hatalmasságát szeretem. Azonban, függetlenül attól, hogy én mit szeretek és mit nem, meg kell adnom a régi idők varázslóinak járó elismerést, mert ők voltak az elsők, akik megtalálták és gyakorolták mindazt, amit ma ismerünk és csinálunk.

Don Juan elmagyarázta, hogy a legértékesebb felismerésük a dolgok energetikai lényegének az érzékelése volt. Ez a felismerés olyan fontossággal bírt, hogy a varázslás alapvető előfeltételévé vált. Mostanra, egész életén át tartó fegyelemmel és gyakorlással a varázslók elsajátították azt a képességet, hogy a dolgok energetikai lényegét érzékeljék, azt a képességet, melyet *látásnak* hívnak.

– Mit jelentene számomra a dolgok energetikai lényegének érzékelése? – kérdeztem egyszer Don Juant.

– Azt jelentené, hogy közvetlenül az energiát érzékelnéd – válaszolta. – Az érzékelés társadalmi részét leválasztva mindennek a lényegét érzékelnéd. Minden, amit érzékelünk energia, de mivel nem tudjuk az energiát közvetlenül érzékelni, feldolgozzuk, amit érzékelünk és egy mintához igazítjuk azt. Ez a minta az érzékelés társadalmi része, melyet le kell választanod.

– Miért kell leválasztanom?

13.

– Mert szándékosan lecsökkenti azt a területet, amit érzékelhetnénk, én elhiteti velünk, hogy a minta, amihez az érzékelésünket igazítjuk, minden, ami létezik. Meg vagyok győződve arról, hogy most az embernek a túléléshez a társadalmi alapoknál kell megváltoztatnia az értékelést.

– Mi a társadalmi alapja az érzékelésnek, Don Juan?

– A fizikai bizonyosság, hogy a világ konkrét tárgyakkól áll. És ezt társadalmi alapnak nevezem, mert mindenki komoly és ádáz erőfeszítést tesz annak érdekében, hogy eljuttasson minket a világ e módon való érzékeléséhez.

– Hát hogyan kellene akkor a világot érzékelnünk?

– Minden energia. Az egész világegyetem energia. Az érzékelésünk társadalmi alapjának a fizikai bizonyosságnak kellene lennie, hogy minden, ami létezik: energia. Hatalmas erőfeszítést kellene tennünk, hogy eljussunk az energia energiaként való érzékeléséhez. Ekkor mindkét lehetőség a kisujjunkban volna.

– Lehetséges az embereket így módon tanítani? – kérdeztem.

Azt válaszolta, hogy lehetséges, és pontosan ez az, amit csinál velem és a többi tanítványával. Egy új érzékelési módot tanít nekünk, először ráébreszt minket arra a folyamatra, hogy az érzékelésünket egy mintához igazítjuk, másodszor könyörtelenül elvezet minket az energia közvetlen érzékeléséhez. Biztosított arról, hogy ez a módszer nem sokban különbözik attól, ahogy a mindennapi világ érzékelését tanultuk.

Don Juan elképzelése szerint érzékelésünk társadalmi minta alapján való feldolgozása egy bilincs, melynek szorítása enyhül, ha realizálódik bennünk, hogy elődeink örökségeként elfogadtuk ezt a mintát, anélkül, hogy megvizsgáltuk volna.

– A világ szilárd tárgyakként való érzékelése, legyen az pozitív vagy negatív, kifejezetten szükséges volt az elődeink fennmaradásához – mondta Don Juan. – Korszakokon át így érzékeltünk, és most arra vagyunk készítetve, hogy azt higgyük, a világ tárgyakkól áll.

– Nem tudom máshogy elképzelni a világot, Don Juan – panaszkodtam. – Ez megkérdőjelezhetetlenül egy tárgyakkól álló világ. Hogy bebizonyítsuk, csak annyit kell tenni, hogy beléjük ütközünk.

– Természetesen ez egy tárgyakkól álló világ. Ezt senki sem vitatja.

14.

– Akkor mi az, amit mondasz?

– Azt, hogy ez elsősorban energiából álló világ, és csak aztán egy tárgyakkól álló világ. Ha nem azzal az előfeltételezéssel kezdjük, hogy ez egy energiából álló világ, soha nem leszünk képesek az energia közvetlen érzékelésére. Mindig megállít minket a fizikai bizonyosság, amire épp az imént mutattál rá: a tárgyak szilárdsága.

Érvelése teljesen zavaros volt számomra. Akkoriban az elmém egyszerűen elutasította, hogy fontolóra vegye a világ értelmezésének bármilyen más módját, kivéve azt az egyet, amelyet megszoktam. Don Juan állításai és érvei, melyek kifejtésén fáradozott, olyan bizarr állítások voltak, melyeket képtelen voltam elfogadni, de elutasítani sem tudtam.

– Úgy érzékelünk, ahogy egy ragadozó érzékel – mondta nekem egy alkalommal. – Nagyon hatásos módszer arra, hogy felismerjük és osztályozzuk a táplálékot és a veszélyt. De nem csak ezen a módon vagyunk képesek érzékelni. Más mód is van, az, amellyel megismertettek: minden dolog lényegének az érzékelése, magáé az energiáé, közvetlenül.

– Minden dolog lényegének érzékelése segít abban, hogy a világot teljesen új módon értelmezzük, jellemzésekor, leírásakor sokkal izgalmasabb és kifinomultabb kifejezéseket használjunk – állította Don Juan. És a sokkal kifinomultabb kifejezéseket, melyekre hivatkozott, ő az elődjétől tanulta, ezek a kifejezések a varázslás igazságait fedik, nincs racionális alapjuk és semmiféle kapcsolatuk a mindennapi világunk tényeivel, azonban magától értetődő igazságok egy olyan varázsló számára, aki közvetlenül érzékeli az energiát, és *látja* minden dolog lényegét.

Az ilyen varázslók számára a varázslás legfontosabb cselekedete az univerzum lényegének *látása*. Don Juan szerint a régi idők varázslóinak, akik elsőként *látták* az univerzum lényegét, sikerült azt a legjobban leírni. Ők azt mondták, hogy az univerzum esszenciája minden elképzelhető irányban a végtelenbe nyúló, ragyogó fonalakra emlékeztet, foszforeszkáló, izzó rostokra, melyeknek oly módon van tudomásuk önmagukról, hogy az az emberi elme számára felfoghatatlan.

Az univerzum esszenciájának a *látása* után a régi idők varázslói az emberi lények lényegének *látásával* foglalkoztak. Don Juan azt állította-

15.

ta, hogy az emberi lényeket óriási tojásra emlékeztető, ragyogó formaként írták le és fénytojásnak hívták.

– Amikor egy varázsló *lát* egy emberi lényt – mondta don Juan –, egy óriási, lebegő fényalakot lát, mely, ahogy mozog, mély barázdát vág a föld energiájába, mintha a fényalaknak lenne egy gyökere, melyet vonzol.

Don Juannak az volt a benyomása, hogy az energia alakzatunk változik az idők folyamán. Azt mondta, hogy minden látó, akit ő ismer, beleértve magát is, azt *látja*, hogy az emberi lények inkább gömb, mint tojás alakúak. De nem tudni mi okból kifolyólag, a varázslók néha *látnak* olyan személyt, akinek az energiája tojás alakú. Don Juan azt állította, hogy azok az emberek, akiknek az alakja ma is tojásszerű, jobban hasonlítanak az ősi idők embereihez.

Tanításai folyamán don Juan rendszeresen visszatért annak megvitatására és magyarázására, amit ő a régi idők varázslói döntő felfedezésének tartott. Ezt az emberi lényeknek, mint fénygömböknek a legfőbb sajátosságának nevezte: egy erősen ragyogó, teniszlabda nagyságú, kerek lényfolt, mely folyamatosan a fénygömbön belül, annak felszínén, a jobb lapocka csúcsa mögött hatvan centire helyezkedik el.

Mivel ezt nem tudtam magam elé képzelni, amikor don Juan először leírta nekem, elmagyarázta, hogy a fénygömb sokkal nagyobb, mint az emberi test. az erősen ragyogó pont ennek az energiagömbnek a része, és a lapocka magasságában helyezkedik el, karnyújtásnyira az ember háta mögött. Azt mondta, hogy a régi varázslók, miután *látták*, hogy működik, elnevezték gyűjtőpontnak.

– Mit csinál a gyűjtőpont? – kérdeztem.

– Észlelésre készítet bennünket – válaszolta. – A régi varázslók *látták*, hogy az emberi lényekben az érzékelés ott áll össze, azon a ponton. Mivel *látták*, hogy minden emberi lénynek van ilyen ragyogó pontja, a régi varázslók úgy vélték, hogy bármilyen módon is, de általában az érzékelés ebben a pontban megy végbe.

– Mit *láttak* a régi varázslók, amiből arra következtettek, hogy az érzékelés a gyűjtőpontban megy végbe? – kérdeztem.

Azt válaszolta, hogy először *látták*, hogy az univerzumnak, a teljes fénygömbön áthaladó milliónyi fényes energiaszálaból csak egy kis

16.

hányad halad át közvetlenül a gyűjtőponton, ahogy az várható is, mivel a mérete az egész gömbhöz képest kicsi.

Aztán *látták*, hogy egy gömb formájú izzás, mely kicsivel nagyobb, mint a gyűjtőpont, állandóan körülveszi azt, és ez nagyban felfokozza azoknak a száalnak a fényességét, melyek közvetlenül áthaladnak ezen az izzáson.

Végül két dolgot *láttak*. Az egyik, hogy az emberi lények gyűjtőpontja el tud mozdulni arról a pontról, ahol általában elhelyezkedik. A másik, hogy amikor a gyűjtőpont a szokásos helyén van, az érzékelés és a tudomás normálisnak tűnik, a vizsgált alanyok normális viselkedéséből ítélve. De ha a gyűjtőpontjuk és az azt körülvevő izzás a megszokottól eltérő helyen van, a szokatlan viselkedésük a bizonyítéka annak, hogy a tudomásuk más, és nem a szokásos módon érzékelnek.

A régi varázslók mindebből azt a következtetést vonták le, hogy minél nagyobb a gyűjtőpont elmozdulása a megszokott helyétől, annál szokatlanabb az ennek következtében fellépő viselkedés, és nyilván az ezzel járó tudomás és érzékelés.

– Jegyezd meg, hogy amikor a *látásról* beszélek, mindig azt mondom, hogy „emlékeztet□h, vagy, hogy „úgy tűnik□h – figyelmeztetett Don Juan. – Minden, amit *látunk* annyira egyedülálló, hogy nem lehel róla beszélni,

hacsak nem hasonlítjuk valami olyan dologhoz, melyet ismerünk.

Azt mondta, hogy a legjobb példa erre a nehézségre az, ahogy a varázslók a gyűjtőpontról és az azt körülvevő izzásról beszélnek. Ragyogásként írják le, de ez nem lehet ragyogás, hiszen azt a látók nem a szemükkel *látják*. De az űrt ki kell tölteni, és azt mondják, hogy a gyűjtőpont egy fényfolt, és körülötte van egy fénykoszorú, egy izzás. Don Juan rámutatott arra, hogy annyira vizuálisak vagyunk, és annyira ural minket a ragadozó módon való érzékelés, hogy mindent, amit *látunk*, át kell alakítani a normál ragadozó szem által látható dolgokká.

Miután *látták*, hogy a gyűjtőpont, és az azt körülvevő izzás látszólag mit tesz, mondta Don Juan, a régi varázslók továbbmentek magyarázataikkal. Feltételezték, hogy az emberi lényekben a gyűjtőpont, azáltal, hogy a körülötte lévő izzást azokra az energiaszálakra fókuszálja, me-

17.

lyek közvetlenül áthaladnak rajta, automatikusan és megfontolás nélkül összegyűjti ezeket a szálakat a világ szilárd érzékelésévé.

– Ezek a szálak, amikről beszélsz, hogyan gyűlnek össze a világ szilárd érzékelésévé? – kérdeztem.

– Igazából senki sem tudhatja – válaszolta nyomatékosan. – A varázslók *látják* az energia mozgását, de az energia mozgásának *látása* nem fedi fel számukra, hogyan vagy miért mozog az energia.

Don Juan azt állította, hogy *látva* azt a milliónyi tudatos energiaszálakat, mely áthalad a gyűjtőpontra, a régi varázslók lehetségesnek tartották, hogy azok az áthaladás közben a gyűjtőpontot körülvevő izzás hatására összeállnak. Miután *látták*, hogy az izzás rendkívül halvány azokban az emberekben, akik eszméletüket veszítik, vagy haldokolnak, és teljesen hiányzik a tetemekből, meggyőződésük lett, hogy ez az izzás a tudatosság.

– Mi a helyzet a gyűjtőponttal? Az is hiányzik a tetemekből? – kérdeztem.

Azt válaszolta, hogy egy halott lényben nyoma sincs a gyűjtőpontnak. mert a gyűjtőpont és az azt körülvevő izzás az élet és a tudatosság jelei. A régi idők varázslói arra az elkerülhetetlen következtetésre jutottak, hogy a tudatosság és az érzékelés összetartoznak, és kötődnek a gyűjtőponthoz és az azt körülvevő izzáshoz.

– Elképzelhető, hogy ezek a varázslók tévedtek *látásuk* során? – kérdeztem.

– Nem tudom megmagyarázni miért, de lehetetlen, hogy a varázslók tévedjenek *látásuk* során – mondta Don Juan ellentmondást nem tűrő hangon. – A következtetés, melyet *látásuk* során levonnak, talán hibás, de ez azért lehetséges, mert naivak és műveletlenek. Hogy ezt a balesetet elkerüljék, a varázslóknak művelniük kell elméjüket, amilyen formában csak tudják.

Finomabb hangon megjegyezte, hogy biztosan végtelenül biztonságosabb lenne, ha a varázslók megmaradnának azon a szinten, hogy kizárólag azt ecsetelik, amit *látnak*, de a kísértés, hogy következtessünk és magyarázzunk, még ha csak magunknak is, olyan óriási, hogy nehéz ellenállni.

18.

A gyűjtőpont elmozdulásának hatása egy másik olyan energia konfiguráció volt, melyet a régi idők varázslói *láttak* és tanulmányoztak. Don Juan azt mondta, hogy amikor a gyűjtőpont elmozdul egy másik helyzetbe, akkor a fénylő energiaszálak millióinak egy új halmazza gyűlik össze azon a ponton. A régi idők varázslói *látták* ezt, és arra a következtetésre jutottak, hogy mivel a tudomás parazsa mindig ott van, ahol a gyűjtőpont, az érzékelés automatikusan ott gyűjtődik össze. A gyűjtőpont helyzetének megváltozása miatt az így létrejött világ természetesen nem lehet ugyanaz, mint a hétköznapi élet világa.

Don Juan elmagyarázta, hogy a régi varázslók képesek voltak megkülönböztetni a gyűjtőpont kétféle mozgását. Az egyik, amikor a gyűjtőpont a fénytojás felületén, vagy a belsejében vesz fel bármilyen helyzetet; ezt a gyűjtőpont *eltolódásának* nevezték. A másik a fénytojáson kívülre történő mozgás, ezt a gyűjtőpont *elmozdulásának* nevezték. Felfedezték, hogy a különbség az eltolódás és az elmozdulás között abban az érzékelésben rejlik, melyet lehetővé tesz egyik s a másik.

Mivel a gyűjtőpont eltolódása olyan mozgás, mely a fénytojáson belül marad, legyenek bár az így létrejött világok igen bizarrok, meglepők vagy hihetetlenek, akkor is csak az emberi tartományon belüli világok. Az emberi tartomány azoknak az energiaszálaknak az összessége, melyek a teljes fénytojáson haladnak keresztül. Ezzel szemben a gyűjtőpont elmozdulása, mivel ez olyan mozgás, mely a fénytojáson kívülre irányul, olyan energiaszálakat illeszt be, melyek az emberi birodalmon kívül esnek. Ezeknek a szálaknak az érzékelésével olyan világok keletkeznek, melyek az értelmén túl vannak, elképzelhetetlen világok, melyekben nyoma sincs korábbi emberi megjelenésnek.

Akkoriban az elmémben kulcsfontosságú szerep jutott a megerősítés problémájának.

– Bocsáss meg, Don Juan – mondtam neki egy alkalommal –, de ez a dolog a gyűjtőponttal egy tőlem olyan távol álló idea, annyira elfogadhatatlan, hogy nem tudom mit kezdjek vele, vagy mit gondoljak róla.

– Csak egy dolgot tehetsz – vágott vissza. – *Lásd* a gyűjtőpontot! Nem olyan nehéz *látni*. Az a nehéz, hogy széttörjük az elménkben lévő támfalat, amely egy helyben tart minket. Ahhoz, hogy széttörjük, csak energiára van szükségünk. Ha megvan hozzá az energiánk, a tü-

19.

rés magától megtörténik. A trükk az, hogy feladjuk az önteltségből és a valótlán biztonságból épített erődtéményünket.

– Számomra nyilvánvaló, hogy a *látáshoz* nagyon sok tudásra van szükség. Nem csak energia kérdése.

– Hidd el nekem, csak energia kérdése. A nehéz benne az, hogy meggyőzd magad arról, hogy meg lehet csinálni. Ezért bíznod kell a *nagualban*. A varázslásban az a csodálatos, hogy minden varázslónak mindent a saját tapasztalatával kell bizonyítania. Nem azért beszélek neked a varázslás alapelveiről, mert azt remélem memorizálad őket, hanem mert azt remélem, gyakorolni fogod őket.

Don Juannak tökéletesen igaza volt a bizalom szükségességéről. Tizenhárom éves tanonckodásom első időszakának legnagyobb nehézsége az volt számomra, hogy megbarátkozzam a világával és a személyével. Ez a megbarátkozás azt jelentette, hogy meg kellett tanulnom feltétel nélkül bízni benne, és előítéletek nélkül elfogadni őt, mint *nagualt*.

Don Juannak a varázslók világában betöltött egész szerepe összegződött abban a címben, mely megillette őt; ő volt a *nagual*. Elmagyarázták nekem, hogy ez a fogalom, vonatkozzék bárkire, férfira vagy nőre. olyan személyre utal, aki speciális energia-konfigurációval bír, mely a látók számára egy dupla fénygömbnek tűnik. A látók úgy hiszik, ha egy ilyen ember lép be a varázslók világába, ez a plusz energia-mennyiség az erő mértékévé és a vezetésre való képességgé válik. Így a *nagual* a született vezető, a varázsló társaság irányítója.

Először is, hogy ilyesfajta bizalmat érezzék Don Juan iránt, meglehetősen zavaró, szinte visszataszító volt számomra, egyenesen utáltam. Amikor ezt megvitattam vele, biztosított afelől, hogy neki pont ugyanilyen nehéz volt így bízni az ő tanítójában.

– Ugyanezt mondtam én is a tanítómnak, amit most te mondasz nekem – mondta Don Juan. – Ő azt válaszolta, hogy a *nagualban* való bizalom nélkül nincs mód a segítségre, és így nem lehetséges kitisztítani a szemetet az életünkben, annak érdekében, hogy szabadok lehessünk.

Don Juan megismételte, hogy mennyire igaza volt tanítójának. Én pedig mély egyet nem értésemet ismételtem. Azt mondtam neki, hogy

20.

a nyomasztóan vallásos környezetben való nevelkedésemnek szörnyű halasai voltak rám nézve, és tanítójának kijelentései, valamint az, hogy ő ennek alávetette magát, az engedelmesség tanára emlékeztet, melyet gyerekként tanulnom kellett, és melyet utáltam. – Úgy hangzik, mintha valami vallásos hiedelemről beszélnél, amikor a *nagualt* említed – mondtam.

– Azt hiszel, amit csak akarsz – válaszolta Don Juan elszántan. – A tény az, hogy *nagual* nélkül nincs játszma. Ezt tudom, és ki is jelentem. Mint ahogy az előttem levő összes *nagual* tette. Nem az önfontosság nézőpontjából tették ezt, mint ahogy én sem. Azt kijelenteni, hogy nem létezik az ösvény a *nagual* nélkül, kizárólag arra a tényre vonatkozik, hogy a *nagual* azért *nagual*, mert jobban képes tükrözni az absztraktot, a szellemet, mint mások. De ez minden. Mi magával a szellemmel vagyunk összekapcsolva, és csak mellékesen az emberrel, aki az üzeneteit hozza el nekünk.

Megtanultam feltétel nélkül bízni Don Juanban, a *nagualban*, és ez, ahogy ő azt állította, óriási megkönnyebbülés érzést hozott nekem, és nagyobb képességet arra, hogy elfogadjam azt, aminek tanításával küszködik.

Tanításaiban nagy hangsúlyt fektetett a gyűjtőpont magyarázására, megvitatására. Egyszer azt kérdeztem tőle, hogy van-e a gyűjtőpontnak bármi köze a fizikai testhez.

– Semmi köze nincs ahhoz, amit normálisan testként érzékelünk – mondta. – Ez a fénytojásunk része, ami maga az energiánk.

– Hogyan mozdul el? – kérdeztem.

– Az energia áramlása által. Energialökések hatására, melyek vagy az energia alakunkon belülről, vagy azon kívülről érkeznek. Ezek általában kiszámíthatatlan áramlások, melyek véletlenszerűen történnek, azonban varázslók esetében kiszámítható áramlások, melyek a varázsló szándékának engedelmeskednek.

– Te magad érzed ezeket az áramlatokat?

– Minden varázsló érzi ezeket. Ami azt illeti, minden emberi lény érzi, de az átlagos emberi lények túlságosan el vannak foglalva saját dolgaikkal ahhoz, hogy ilyesfajta érzésekre figyelmet fordítsanak.

– Milyen érzés ez az áramlat?

21.

Olyan, mint valami enyhe kényelmetlenség, a szomorúság halvány érzése, melyet azonnali eufória követ. Mivel sem a szomorúságnak, sem az eufóriának nincs megmagyarázható oka, sohasem tekintjük őket az ismeretlen igazi támadásainak, hanem megmagyarázhatatlan, valótlán hangulatváltásnak.

– Mi történik akkor, amikor a gyűjtőpont az energia-alakon kívülre mozdul? Azon kívül kerül? Vagy a fénygömbhöz van kapcsolva?

– Kinyomja az energia-alak körvonalait, anélkül, hogy az energetikai határokat széttörné.

Don Juan elmagyarázta, hogy a gyűjtőpont elmozdulásának végeredménye az emberi lény energia-alakjában bekövetkező totális változás. Gömb vagy tojás helyett, az alak egy pipára kezd emlékeztetni. A csúcsában van a gyűjtőpont, és ami a fénytojásból marad, az a pipának a feje. Ha a gyűjtőpont tovább mozog, eljön az a pillanat, amikor a fénygömb vékony energiavonallá válik.

Don Juan tovább magyarázva elmondta, hogy egyedül a régi varázslóknak sikerült véghezvinni ezt a bravúros energia-alak változtatást. Megkérdeztem, hogy vajon ebben az új energetikai formában még mindig emberek voltak-e ezek a varázslók.

– Hát persze, hogy emberek voltak – mondta. – Gondolom, azt szeretnéd tudni, hogy még mindig az értelem emberei voltak-e, megbízható emberek. Hát, nem igazán.

– Milyen módon voltak mások?

– A dolgaikban. Az emberi törekvések és elfoglaltságok semmiféle jelentéssel nem bírtak számukra. A megjelenésük is határozottan új volt.

– Úgy érted, nem úgy néztek ki, mint az emberek?

– Elég nehéz megmondani, hogy mi micsoda volt, ezeknél a varázslóknál. Természetesen úgy néztek ki, mint az emberek. Mi másnak nézhetek volna ki? De nem olyanok voltak, mint amit te vagy én váránk. Ha mégis erősködsz, hogy mondjam el, hogyan voltak különbözők, csak körbe-körbe fogok jámi, mint a kutya, amelyik a saját farkát kergeti.

– Találkoztál valaha ilyen emberrel, Don Juan?

– Igen, találkoztam eggyel.

22.

– Hogy nézett ki?

– A kinézetéből ítélve olyan volt, mint egy szokásos ember. A viselkedése volt az, ami szokatlan volt.

– Mi volt benne a szokatlan?

– Annyit tudok mondani neked, hogy annak a varázslónak a viselkedése, akivel én találkoztam, felülmúlja a képzeletet. De ha pusztán viselkedésről beszélünk, az félrevezető lehet. Ez valami olyasmi, amit látni kell, ha fogalmat akarsz alkotni róla.

– Az összes ilyen varázsló olyan volt, mint akivel találkoztál?

– Természetesen nem. Nem tudom milyenek voltak a többiek, csak varázsló történetekből, melyek generációról generációra szálltak. Ezek a történetek meglehetősen bizzar lényekként beszélnek róluk.

– Úgy érted, szörnyűek voltak?

– Egyáltalán nem. Azt mondják, nagyon szimpatikusak voltak, de rendkívül ijesztőek. Inkább olyanok voltak, mint ismeretlen teremtmények. Az emberiséget az a tény teszi egységessé, hogy mindannyian fénygömbök vagyunk. Azok a varázslók többé nem voltak energia gömbök, hanem energiavonalak, amit megpróbáltak karikává alakítani, de ez nem igazán sikerült nekik.

– Végül mi történt velük, Don Juan? Meghaltak?

– Azt mondják a varázsló történetek, hogy mivel sikerült kinyújtaniuk alakjukat, ezáltal sikerült meghosszabbítaniuk a tudatosságuk időtartamát. Így a mai napig élnek és tudatosak. Vannak történetek, melyek az időről időre való földi megjelenéseikről szólnak.

– Te magad mit gondolsz erről az egészből, Don Juan?

– Számomra ez túl bizzar. Én a szabadságot akarom. Szabadságot, melyben megőrzöm tudomásomat és mégis eltűnök a mérhetetlenségben. Személyes véleményem szerint, azok a régi varázslók különc, megszállott, szeszélyes emberek voltak, akiket saját mesterkedéseik zártak csapdába. De ne hagyd, hogy a személyes érzéseim befolyásoljanak. A régi varázslók teljesítménye példa nélküli. Ha mást nem is, de azt bebizonyították, hogy az embernek érdemes a lehetőségeivel foglalkozni.

Don Juan magyarázatainak egy másik témája az érzékeléshez nélkülözhetetlen energetikai egyöntetűség és összetartóerő volt. Határozott

23.

véleménye volt, hogy az emberiség csak azért érzékeli az általunk ismert világot úgy, ahogy azt teszi, mert osztozunk az energetikai egyöntetűségben és az összetartóerőben. Azt mondta, neveltetésünk során automatikusan érzük el ezt a két energetikai feltételt, és aztán annyira magától értetődőnek tekintjük, hogy addig nem realizáljuk létfontosságú jelentőségüket, amíg nem kerülünk szembe azzal a problémával, hogy lehetőség nyílik más világok érzékelésére, olyanokéra amiket nem ismerünk. Azokban a pillanatokban nyilvánvalóvá válik, hogy szükségünk van egy új, megfelelő energetikai egyöntetűségre és összetartóerőre, hogy összefüggően

és teljesen tudjunk érzékelni.

Megkérdeztem, mi az egyöntetűség és az összetartóerő. Elmagyarázta, hogy az ember energetikai alakjának abban az értelemben van egyöntetűsége, hogy minden emberi lény a Földön tojás, vagy gömb alakú. Az a tény pedig, hogy az ember energiája tojásként, vagy gömbként tartja össze magát, bizonyítja, hogy van összetartóereje. Azt mondta, az új egyöntetűségre és összetartóerőre jó példa a régi varázslók energetikai alakja, amikor az vonallá vált: mindannyian egyöntetűen vonallá váltak, és összetartóerejük segítségével azok is maradtak. Az egyöntetűségük és összetartóerejük a vonal állapotban lehetővé tette azoknak a régi varázslóknak, hogy egy homogén, új világot érzékeljenek.

– Hogyan szerezhető meg az egyöntetűség és az összetartóerő? – kérdeztem.

– A kulcs a gyűjtőpont helyzete, vagyis inkább a gyűjtőpont rögzítése – mondta.

Akkor nem akarta részletekbe menően tárgyalni ezt a témát, ezért megkérdeztem, hogy azok a régi varázslók vissza tudtak-e térni a tojás alakhoz. Azt felelte, hogy egy ponton még vissza tudtak volna, de nem tették. Azután a vonal összetartóereje beállt, és lehetetlenné tette a visszatérést. Úgy hitte, hogy ami tényleg kikristályosította a vonal-összetartóerőt, és megakadályozta azt, hogy visszautazzanak, az a választásukon és kapzsiságukon múlt. Az a terület, melyet azok a varázslók képesek voltak energivonalként érzékelni, csillagászatilag több

24.

volt, mint amit egy átlagember, vagy bármely átlagos varázsló képes volt tenni és érzékelni.

Elmagyarázta, hogy az emberi tartomány, amikor valaki energiagömb, azokat az energia rostokat jelenti, amelyek a gömb határai által meghatározott téren haladnak keresztül. Normálisan nem érzékeljük a egész emberi tartományt, hanem talán csak az ezredrészét. Azon a véleményen volt, hogy ha ezt figyelembe vesszük, akkor a régi varázslók rendkívüli tette nyilvánvalóvá válik; megnyújtották magukat egy vonallá, ami ezerszerese az emberi energiagömb méretének, és érzékelték az összes energiaszálat, mely azon a vonalon áthaladt.

Mivel ragaszkodott hozzá, óriási erőfeszítést tettem, hogy megértsem ezt az új energiakonfiguráció modellt, melyet felvázolt számomra. Végül, sok fejtörés után képes voltam követni az energiagömbön belüli és kívüli szálok elképzelését. De ha fénygömbök tömegét képzeltem magam elé, a modell összeomlott elmémben. Kiokoskodtam hogy a fénygömbök sokaságánál az energiaszálak, melyek az egyiken kívül esnek, szükségszerűen áthaladnak a mellette lévön. Tehát a sokaságban nem lehetséges olyan energiarostot találni, amely kívül esne valamelyik fénygömbön.

– Az, hogy mindezt megértse, természetesen nem az értelmű feladata – válaszolta, miután figyelmesen meghallgatta érvelésemet. – Nem áll módomban megmagyarázni, mit értenek a varázslók az emberi alakon belüli és kívüli szálokon. Amikor a látók látják az emberi energia alakot, egyetlen energiagömböt látnak. Ha mellette van egy másik gömb, azt a gömböt is magában álló energiagömbként látják. A fénygömbök sokaságának elképzelése az emberi tömeg ismeretéből ered. Az energia univerzumában csak egyedülálló egyének vannak, egyedül, körülöttük pedig a határtalanság.

– Ezt magadnak kell látnod!

Vitába szálltam Don Juannal, hogy fölösleges mondania, hogy *lássam* én magam is, amikor tudja, hogy nem vagyok rá képes. Azt javasolta, vegyek kölcsön az energiájából és használjam *látásra*.

– Hogyan tudnám ezt megtenni? Kölcsönvenni az energiából?

25.

Ez nagyon egyszerű. Képes vagyok a gyűjtőpontodat eltolni egy másik helyre, amely sokkal alkalmasabb az energia közvetlen érzékeléséhez.

Úgy emlékszem, ez volt az első alkalom, amikor szándékosan valami olyan dologról beszélt, amit egyfolytában csinált: olyan megfoghatatlan tudatállapotba juttatott el, mely túl volt a világról alkotott képemen, saját magamon, egy állapotba, melyet második figyelemnek hívott. Tehát, hogy a gyűjtőpontomat eltolja egy olyan helyre, amely sokkal alkalmasabb az energia közvetlen érzékeléséhez, Don Juan hátba vágott a lapockáim között, olyan erővel, hogy a lélegzetem is elakadt. Azt gondoltam, el kellett, hogy ájuljak, vagy az ütéstől álomba zuhantam. Hirtelen néztem valamit, vagy álmodtam, hogy nézem, ami szavakkal kifejezhetetlen. Ragyogó fényfonalak lövelltek ki mindenhonnan, és tartottak mindenhová, fényfonalak, amik semmihez sem hasonlíthatók, ami valaha is megfordult a gondolataimban.

Amikor légzésem helyreállt, vagy amikor felébredtem, Don Juan várakozással tele kérdezte: – mit *láttál*? Amikor őszintén válaszoltam, hogy az ütéstől csillagokat láttam, összegörnyedt, úgy nevetett. Megjegyezte, hogy nem vagyok még kész arra, hogy felfogjak egy olyan szokatlan érzékelést, melyben részem volt.

– Eltoltam a gyűjtőpontodat – folytatta – és egy pillanatig az univerzum szálait álmodtad. De még nincs meg hozzá a fegyvered vagy az energiád, hogy újrendezd az egyöntetűségedet és az összetartóerődöt. A régi varázslók valóságos mesterei voltak ennek az újrendezésnek. Így *láttak* ők mindent, amit csak ember *láthat*.

– Mit jelent újrendezni az egyöntetűséget és az összetartóerőt?

– Azt jelenti, hogy belépünk a második figyelembe, azáltal, hogy a gyűjtőpontot az új helyén tartjuk, nem engedve, hogy az visszacsússzon eredeti helyére.

Don Juan aztán megadta nekem a második figyelem hagyományos definícióját. Azt mondta, hogy a régi varázslók a gyűjtőpont új helyen való rögzítésének eredményét hívták második figyelemnek, és úgy kezelték a második figyelmet, mint egy mindent magában foglaló területet, csakúgy mint a mindennapi világ figyelmét. Rámutatott arra, hogy két olyan teljes terület van, ahol a varázslók kifejtik tevékenységüket:

26.

egy kisebb terület, amit első figyelemnek, vagy a mindennapi életünk tudatosságának, vagy a gyűjtőpont szokásos helyen való rögzítésének hívtak; és egy sokkalta nagyobb terület, a második figyelem, vagy a másik világok tudatossága, vagy a gyűjtőpont rögzítése a rengeteg új hely valamelyikén.

Don Juan segített megtapasztalni megmagyarázhatatlan dolgokat a második figyelemben annak segítségével, amit ő varázsló manővernek hívott: finoman, vagy erőteljesen megütötte a hátamat a lapockák magasságában. Elmagyarázta, hogy ütésével kimozdítja gyűjtőpontomat. Gyakorlatilag ezek a kimozdulások a helyzetemből azt jelentették, hogy a tudatosságom belépett a páratlan világosság legzavarbaejtőbb állapotába, egy szupertudatos állapotba, amelyet csak rövid ideig élvezhettem, és ahol mindent meg tudtam érteni minimális indoklás segítségével. Nem volt túl kellemes állapot. Legtöbbször olyan volt, mint egy furcsa álom, és olyan intenzív, hogy a normál tudatosság elhalványult mellette.

Don Juan azzal indokolta egy ilyen manőver szükségességét, hogy normál tudatállapotban a varázsló megtanítja tanítványának az alapeljárásokat és -elveket, a második figyelemben pedig részletes és absztrakt magyarázatokat ad.

Általában a tanítványok ezekből a magyarázatokból semmire sem emlékeznek, valahogy mégis pontosan és sértetlenül tárolják ezeket a memóriájukban. A varázslók használják a memóriának ezt a látszólag különleges tulajdonságát, és a hagyomány szerint a varázslás egyik legösszetettebb és legnehezebb feladata az, hogy egyszer majd emlékezzenek mindenre, ami a második figyelemben történt velük.

A varázslók a memóriának ezt a látszólag különleges tulajdonságait és az emlékezés feladatát úgy magyarázzák, hogy minden alkalommal, amikor valaki belép a második figyelembe, a gyűjtőpont más helyen van. Emlékezni annyi, mint a gyűjtőpontot visszamozdítani pontosan arra a helyre, amit akkor foglalt el, amikor azok a belépések történtek a második figyelembe. Don Juan biztosított afelől, hogy azoknak a varázslóknak nem csak teljes és abszolút emlékezésben van részük, hanem újra átélnek minden élményt, ami történt velük a második figyelemben azáltal, hogy a gyűjtőpontjukat visszamozdítják egyenként

27.

azokra a meghatározott helyekre. Arról is biztosított, hogy a varázslók egész életüket annak szentelik, hogy az emlékezés feladatát beteljesítsék.

A második figyelemben Don Juan nagyon részletes magyarázatokkal szolgált a varázslásról, tudva, hogy az instrukciók helyessége és pontossága velem marad, épen és hitelesen egész életem folyamán.

A hitelesség jellegéről azt mondta: – Valamit megtanulni a második figyelemben olyan, mint a tanulás gyerekkorunkban. Amit megtanulunk, velünk marad egész életünkben. „Ilyen a természetem”, mondjuk, ha valami olyanról van szó, amit életünk nagyon korai részében tanultunk.

Mai szemmel nézve rájöttem, hogy Don Juan olyan sokszor léptetett be a második figyelembe, amennyiszer csak tudott, annak érdekében, hogy hosszú időn keresztül megtartsam gyűjtőpontom új helyzetét, és összefüggően érzékeljek ezekben, vagy úgy is mondhatjuk, hogy arra kényszerített, hogy újrarendezem egységességet és összetartóerőt.

Számtalanszor olyan precízen sikerült érzékelnem mindent, mint ahogy a mindennapi életben érzékelek. A problémám az volt, hogy képtelen voltam hidat képezni a második figyelemben való tetteim és a mindennapi életem tudomása között. Számomra rengeteg időt és fáradozást jelentett megérteni azt, mi is a második figyelem. Nem is annyira az összetettsége és bonyolultsága miatt, melyek egyébiránt rendkívüliek, hanem mert amikor visszakérültem a normál tudatállapotba, még arra sem tudtam emlékezni, hogy ez az állapot egyáltalán létezik, nemhogy arra, hogy oda beléptem volna.

A másik monumentális áttörés, melyet a régi varázslók véghezvittek, és amelyet Don Juan figyelmesen elmagyarázott nekem, hogy felfedezték, hogy a gyűjtőpont alvás során nagyon könnyen elmozdul. Ez a felismerés egy másikhoz vezetett el: az álmok szoros kapcsolatban vannak ezekkel az elmozdulásokkal. A régi varázslók *látták*, hogy minél nagyobb az elmozdulás, annál szokatlanabb az álom, ami fordítva is igaz: minél szokatlanabb az álom, annál nagyobb az elmozdulás. Don Juan elmondta, hogy ez a vizsgálódás oda vezetett, hogy különleges technikákat dolgoztak ki, hogy kieroszakolják a gyűjtőpont elmoz-

28.

dulását, például olyan növényeket fogyasztottak, melyek megváltozott tudatállapotot hoznak létre; magukat különféle dolgoknak vetették alá, mint éhség, fáradtság és stressz; és főképpen az álmaik kontrollálása. Ily módon, és talán tudtukon kívül, létrehozták az álmodást.

Egy nap, amint Oaxaca városának főtere környékén sétálgattunk, Don Juan egy varázsló szemszögéből az álmodás összefüggőbb definícióját adta.

– A varázslók az álmodásra, mint igen kifinomult művészetre tekintenek – mondta –, a gyűjtőpont szokásos helyzetéből való akaratlagos elmozdítás művészetére, annak érdekében, hogy megnöveljék, felnagyítsák a területet, melyet képesek érzékelni.

Azt mondta, hogy a régi varázslók az álmodás művészetét öt tételben fektették le azok alapján, amit az emberi lények energiaáramában *láttak*.

Először, *látták*, hogy csak azok az energiaszálak, melyek közvetlenül áthaladnak a gyűjtőpontra, gyűjthetők össze összefüggő érzékeléssé.

Másodszor, *látták*, hogy ha a gyűjtőpont eltolódik egy másik helyzetbe, akármilyen kicsi ez az eltolódás, más és nem szokványos energiaszálak kezdenek áthaladni rajta, nyomást gyakorolva a tudomásra, és arra készítve a gyűjtőpontot, hogy ezeket a nem szokványos energiaszálakat állandó, összefüggő érzékelésbe gyűjtse össze.

Harmadszor, *látták*, hogy szokásos álmok esetében a gyűjtőpont könnyedén és magától eltolódik egy másik helyzetbe a fénytojás felületén, vagy annak belsejébe.

Negyedszer, *látták*, hogy a gyűjtőpontot lehetséges elmozdítani a fénytojáson kívül eső helyzetbe, az egészében vett univerzum energia-szállai közé.

Ötödször, *látták*, hogy a fegyelem segítségével lehetséges kifejleszteni és kivitelezni, az alvás és a szokásos álmok folyamán, a gyűjtőpont szisztematikus kimozdítását.

29.

2.

Az álmodás első kapuja

Az álmodás első leckéjének bevezetőjeként Don Juan a második figyelemről, mint folyamatról beszélt; ami eleinte egy elképzelés, mely inkább érdekességnek tűnik, mint valóságos lehetőségnek; aztán átváltozik valamivé, amit csak érezni lehet, mint egy érzékelést; és végül egy létállapottá fejlődik, vagy a gyakorlatiasságok világává, vagy egy kiemelkedő erővé, mely olyan világokat nyit meg számunkra, melyek legvadabb fantáziánkat is felülmúlják.

A varázslás magyarázásánál a varázslónak két lehetősége van. Az egyik, hogy hasonlatokkal él és mágikus dimenziókkal rendelkező világról beszél. A másik, hogy a varázsláshoz illő absztrakt kifejezések segítségével magyarázza el a dolgokat. Én mindig az utóbbit szerettem jobban, bár egyik variáció sem elégti ki a nyugati ember racionális elejét.

Don Juan elmondta, hogyan érti a hasonlatokat, amikor a második figyelemről, mint folyamatról beszél, és mivel a második figyelem a gyűjtőpont elmozdulásának mellékterméke. Nem történik meg magától, szándékozni kell, kezdve azzal, hogy elképzelésként szándékozzuk, és végül a gyűjtőpont elmozdulásának állandó és irányított tudomásaként szándékozzuk.

– Most meg fogom neked tanítani az első lépést az erő felé – mondta Don Juan, elkezdve útmutatását az álmodás művészetében. – Meg fogom neked tanítani, hogyan alapozd meg az álmodást.

– Mit jelent az álmodás megalapozása?

30.

– Az álmodás megalapozása annyit jelent, hogy pontos és gyakorlati irányításra teszel szert egy általános álm-szituáció felett. Például azt álmodod, hogy az osztályteremben vagy. Az álmodás megalapozása annyit tesz, hogy nem engeded az álmképet átcúsálni egy másikba. Például az osztályteremből nem ugrasz a hegyekbe. Más szóval: kontrolláld az osztályterem látványát, és nem engeded el, ameddig nem akarod.

– De lehetséges ezt megtenni?

– Hát persze, hogy lehetséges. Ez a fajta kontroll semmiben sem különbözik attól a kontrolltól, amivel mindennapi életünk bármely szituációja felett rendelkezünk. A varázslók rendelkeznek ezzel, és mindig használják, ha akarják vagy ha szükség van rá. Azért, hogy ezt te magad is megszerezd, egy nagyon egyszerű dologgal kell kezdened. Ma éjjel, álmodban meg kell nézned a kezedet.

Több szó nem esett erről a mindennapi tudatosság szintjén. Bár a második figyelemben történt tapasztalataim előhívásakor rájöttem, hogy sokkal kiterjedtebb eszmecsere volt. Például kifejtettem érzéseimet a feladat

abszurdításával kapcsolatban, amire Don Juan azt javasolta, hogy úgy tekintsem a dolgot, mint egy szórakoztató kutatást és ne mint valami morbid és komoly dolgot.

– Legyél olyan nehézkes, amilyen csak akarsz, amikor az álmodásról beszélünk – mondta. – A magyarázatok mindig mély gondolatokat ébresztenek. De amikor valójában álmodsz, legyél olyan könnyű, mint egy tollpihe. Az álmodást komolysággal és teljességgel kell végrehajtani, de nevetés közepette, és olyasvalaki magabiztosságával, akinek a világon semmi aggódnivalója sincs. Csak ilyen feltételek mellett lehet az álmokat valóban álmodássá alakítani.

Don Juan biztosított afelől, hogy tetszőlegesen választotta a kezemet annak a dolognak, amit meg kell keresnem álmomban, és bármi más ugyanúgy megfelelne. A feladat célja nem egy speciális dolog megtalálása, hanem az álmodási figyelem megragadása.

Don Juan úgy ecsetelte az álmodási figyelmet, mint az álom felett megszerzett irányítást, melyet úgy lehet megszerezni, hogy a gyújtópontot rögzítjük bármelyik új helyen, ahová az álmodás során elmozdul. Nagyobb általánosságban az álmodási figyelmet a tudomás egy

31.

felfoghatatlan aspektusának nevezte, mely önmagában létezik, csak a pillanatra vár, hogy felfedezzük, egy pillanatra, amikor célt adunk neki; ez egy rejtett képesség, amely mindannyiunk számára készenlétben áll, de a mindennapi életben soha nincs rá lehetőség, hogy használjuk.

Első próbálkozásom, hogy megnézzem a kezem álmomban, nem járt eredménnyel. Hónapokig tartó, sikertelen próbálkozás után feladtam, és újra elpanaszoltam Don Juannak a feladat abszurdítását.

– Hét kapu van – mondta válaszképpen –, és az álmodóknak egyenként ki kell nyitniuk mind a hetet. Te az első előtt állsz, és ki kell nyitnod, ha álmodni akarsz.

– Ezt miért nem mondtad eddig?

– Haszontalan lett volna az álmodás kapujáról beszélni, mielőtt a fejed be nem verted az elsőbe. Most már tudod, hogy ez egy akadály, és neked túl kell rajta jutnod.

Don Juan elmagyarázta, hogy az univerzum energiaáramlásában vannak bejáratok és kijáratok, és az álmodás konkrét esetében hét bejárat létezik, melyet akadályokként tapasztalunk meg, és amit a varázslók az álmodás hét kapujának hívnak.

– Az első kapu egy küszöb, melyen úgy kell átjutnunk, hogy tudatára ébredünk egy különös érzésnek a mély alvás megkezdése előtt – mondta. – Az érzés olyan, mint valami kellemes elnehezedés, mely nem engedi kinyitni a szemünket. Ezt a kaput abban a pillanatban érzük el, amikor tudatára ébredünk annak, hogy elalszunk, sötétségben és nehézségben lebegve.

– Hogyan ébredhetek tudatára annak, hogy elalszom? Vannak követendő lépések?

– Nem. Nincsenek követendő lépések. Pusztán szándékozni kell, hogy tudatára ébredj annak, hogy elalszol.

– De hogyan szándékozzam, hogy ennek a tudatára ébredjek?

– A szándék, vagy a szándékozás olyasvalami, amiről nagyon nehéz beszélni. Én, vagy bárki más idiótának tűnne, ha megpróbálná elmagyarázni. Ez tartsd észben, amikor meghallgatod azt, amit most mondok neked: a varázslók úgy szándékoznak bármit is, aminek a szándékozásába belefognak, hogy egyszerűen szándékozzák azt.

– Ez semmit sem jelent, Don Juan.

32.

– Figyelj csak jobban. Egy nap majd neked kell elmagyaráznod. A kijelentésem értelmetlennek tűnik számodra, mert nem teszed a megfelelő környezetbe. Mint minden racionális ember, azt gondold, hogy a megértés kizárólag az értelmünk, az elménk birodalmába tartozik.

Egy varázsló számára, mivel a kijelentésem a szándékra és a szándékozásra vonatkozik, ennek megértése az energia birodalmához tartozik. A varázslók meg vannak róla győződve, hogy ha valaki ezt a kijelentést az energiatest számára szándékozza, azt az energiatest az elmétől teljesen különböző módon fogja megérteni. A trükk az, hogy eljussunk az energiatesthez. Ehhez energiára van szükséged.

– Milyen módon fogja az energiatest érteni ezt a kijelentést, Don Juan?

– Testi érzet formájában, melyet elég nehéz leírni. Meg kell tapasztalnod ahhoz, hogy tudd, hogyan értem.

Precízebb magyarázatot szerettem volna, de Don Juan hátba vágott, ezzel bejuttatva a második figyelembe. Akkoriban kifejezetten rejtélyes volt számomra, amit csinált. Meg mertem volna esküdni, hogy érintésével hipnotizált. Úgy hittem, hogy egy pillanat alatt elaltatott, és azt álmodtam, hogy egy fákkal szegélyezett széles sugárúton találok magam, ahogy együtt gyalogolunk egy ismeretlen városban. Olyan eleven álom volt, és olyannyira tudatában voltam mindennek, hogy azonnal megpróbáltam betájolni magam a feliratok olvasásával és az emberek vizsgálásával. Kétségkívül nem angol vagy spanyol nyelvű város volt, de a nyugati kultúrához tartozott. Az emberek észak-európaiaknak tűntek, talán litvánoknak. Teljesen lekötött a hirdetések és az utcai

jelzőtáblák vizsgálata.

Don Juan finoman oldalba bökött. – Ne vesződj ezzel – mondta. – Beazonosíthatatlan helyen vagyunk. Az imént kölcsönöztem neked az energiámból, így elérted az energiatestedet, és vele éppen most kerültél át egy másik világba. Nem fog sokáig tartani, úgyhogy bölcsen használd az idődet. Nézz meg mindent, de feltűnés nélkül. Ne hagyd, hogy bárki is észrevegyen.

Csöndben sétáltunk. Ez a háztömbnyi séta rendkívüli hatással volt rám. Minél többet sétáltunk, annál nagyobbá vált belső aggodalmam.

33.

Az elmém kíváncsi volt, de a testem riadót fújt. A legvilágosabban felfogtam, hogy nem ebben a világban vagyok. Amikor egy útkereszteződéshez értünk és megálltunk, láttam, hogy az utca fái gondosan meg vannak nyírva. Alacsony fák voltak, keménynek látszó hullámos levelekkel. Minden fának volt egy nagy, négyszögletes tere, ahol öntözni lehetett. Nem volt benne gaz, vagy szemét, ami a városokban szokott lenni, csak szénfekete laza föld.

Abban a pillanatban, amikor a szememet a járdaszegélyre összpontosítottam, hogy lelépjek róla és átkeljek az úton, észrevettem, hogy nincsenek autók. Kétségbeesetten próbáltam nézni az embereket, akik körülöttünk járkáltak, hátha felfedezek valamit rajtuk, ami megmagyarázná aggodalmamat. Ahogy rájuk bámultam, ők visszabámultak. Egy pillanat alatt kemény kék és barna szempárok gyűrűje formálódott körülöttünk.

Mint egy ütés úgy ért a bizonyosságot: ez egyáltalán nem álom; mi egy valóságban vagyunk, ami túl van azon, amit én valósnak ismerek. Don Juan felé fordultam. Majdnem rájöttem arra, hogy mi volt más azokban az emberekben, de egy különös, száraz szél, ami közvetlenül bement a homlok- és orrüregembe, arcon csapott, elhomályosította a látványt, és elfelejtette velem, amit Don Juannak akartam mondani. A következő pillanatban visszakerültem oda, ahonnan indultam: Don Juan házába. Egy szalmamatracon feküdtem, az oldalamon összekuporodva.

– Kölcsönöztem az energiámból, és elérted az energiatestedet – mondta Don Juan tárgyilagosan.

Hallottam őt beszélni, de dermedt voltam. Egy szokatlan viselkedés a napfotonomnál rövidebb és fájdalmasabb tette légzésemet. Tudtam, hogy nagyon közel voltam ahhoz, hogy valami transzcendentális felfedezést tegyek az álmodással és azokkal az emberekkel kapcsolatosan, akiket láttam, de nem tudtam fókuszpontba állítani a tudásom, bármi volt is az.

– Hol voltunk, Don Juan? – kérdeztem. – Ez egy álom volt? Egy hipnotikus állapot?

– Nem álom volt – válaszolta. – Álmodás volt. Segítettem elérni a második figyelmet, így meg fogod érteni a szándékozást, ami nem az értelmet, hanem az energiatested dolga.

34.

Ezen a ponton még nem vagy képes felfogni a fontosságát ezeknek a dolgoknak, nem csak azért, mert nincs hozzá elég energiád, hanem mert nem szándékozol semmit. **Ha szándékoznál, az energiatested azonnal felfogná, hogy az egyetlen módja a szándékozásnak, hogy a szándékozást arra összpontosítod, amit szándékozni akarsz.** Most én összpontosítottam a szándékozásra a számodra, akkor, amikor elérted az energiatestedet.

– Az álmodás célja az energiatested szándékozása? – kérdeztem, valami furcsa okfejtés hirtelen bátorítására.

– Így is ki lehet fejteni természetesen – mondta. – Ebben a sajátos esetben, mivel az álmodás első kapujáról beszélünk, az álmodás célja annak szándékozása, hogy az energiatested tudatára ébredjen annak, hogy elalszol. Ne próbáld magad kényszeríteni az elalvás tudatára ébredésére. Hagyd, hogy az energiatested megtegye. **Szándékozni annyi, mint kívánni kívánság nélkül, tenni tevéssel nélkül.**

– Fogadd el a szándékozás kihívását – folytatta. – Csendes elhatározásodat egyetlen gondolat nélkül alakítsd meggyőződéseddé, hogy már elérted az energiatestedet és álmodó vagy. **Ha így teszel, ez automatikusan abba a helyzetbe juttat, amiben tudatára ébredsz annak, hogy elalszol.**

– Hogyan tudnám meggyőzni magam arról, hogy álmodó vagyok, amikor nem vagyok az?

– Amikor azt hallod, hogy meg kell győződnöd magad, automatikusan sokkal ésszerűbb leszel. **Hogyan tudnád meggyőzni magad, hogy álmodó vagy, amikor tudod, hogy nem vagy az? Mindkét dolog szándékozás: az a tett, hogy meggyőződsz magad arról, hogy valóban álmodó vagy, bár eddig sosem álmodtál, és az a tett, hogy erről meg is vagy győződve.**

– Úgy értem, azt kell mondani magamnak, hogy álmodó vagyok, és mindent meg kell tennem, hogy elhiggyem? Erről van szó?

– Nem, nem erről. A szándékozás ennél sokkal egyszerűbb, és ugyanakkor végtelenül bonyolultabb. Képzelőerőre, fegyelemre és célra egyaránt szükség van hozzá. Ebben az esetben szándékozni azt jelenti, hogy megkérdőjelezhetetlen testi tudásod van arról, hogy álmodó vagy. A tested minden sejtjével érzed, hogy álmodó vagy.

35.

Don Juan vicces hangon hozzátette, hogy nincs elegendő energiája még egy kölcsönzésre a szándékozáshoz, úgyhogy nincs mit tenni, egyedül kell elérnem az energiatestemet. Biztosított róla, hogy az álmodás első kapujának szándékozása az egyik eszköz, melyet a régi idők varázslói fedeztek fel a második figyelem és az energiatest eléréséhez.

Miután ezt elmondta, gyakorlatilag kidobott a házából, azzal az utasítással, hogy addig ne jöjjenek, amíg az álmodás első kapuját nem szándékoztam.

Hazamentem, és hónapokon keresztül minden éjszaka úgy mentem aludni, hogy minden erőmmel szándékoztam, hogy a tudatára ébredjek annak, hogy elalszom, és megnézzem a kezem álomban. A feladat másik része, magam meggyőzése arról, hogy álmodó vagyok és már elértem az energiatestemet, teljesen lehetetlen volt számomra.

Aztán, egy délután, amikor szunyókáltam, azt álmodtam, hogy a kezemet nézem. Ez eléggé sokkolt ahhoz, hogy felébredjek. Egyszeri álomnak bizonyult, amit nem lehet megismételni. Hetek teltek el, és képtelen voltam a tudatára ébredni annak, hogy elalszom, vagy megtalálni a kezemet. Bár kezdtem észrevenni álomban valami halvány érzést, hogy van valami, amit tennem kéne, de nem emlékszem rá, mi az. Ez az érzés úgy felerősödött, hogy az éjszaka minden órájában felébresztett.

Amikor elmondtam Don Juannak hiábavaló próbálkozásomat az álmodás első kapujának átlépéséről, néhány irányelvet adott nekem.

– Arra kéri az álmodót, hogy egy bizonyos tárgyat találjon meg álmában, csak egy fortély – mondta. – Amiről igazán szó van az, hogy a tudatára ébredjünk annak, hogy elalszunk. Különösnek tűnhet, de ez nem attól történik meg, hogy megparancsoljuk magunknak, ébredjünk tudatára az elalvásnak, hanem attól, hogy megtartjuk a látványt, bármit is nézünk egy álomban.

Azt mondta nekem, hogy az álmodók mindenre, ami az álomban jelen van, gyors és megfontolt pillantásokat vetnek. Ha álmodási figyelmüket valami adott dologra összpontosítják, az csak kiindulási pontként szolgál. Onnan az álmodók az álom tartalmának új elemére moz-

36.

dítják nézésüket, és annyiszor térnek vissza a kiindulási pontra, amennyiszer csak tudnak.

Megannyi próbálkozás után valóban találtam kezeket álomban, de soha nem a sajátomat. Kezek voltak, melyek csak látszólag voltak az enyéme, kezek, melyek változtatták alakjukat, néha rémálomszerűvé vállak. Álomom tartalmának fennmaradó része azonban mindig kellemesen nyugodt volt. Majdnem mindennek a látványát fenn tudtam tartani, amire a figyelmemet összpontosítottam.

Ez hónapokig így volt, míg egy nap, látszólag magától, az álmodási képességem megváltozott. Nem tettem semmi különöset azon kívül, ami állandó és legkomolyabb elhatározásom volt, hogy tudatára ébredek annak, hogy elalszom, és megtalálom a kezem.

Azt álmodtam, hogy a szülővárosomat látogatom meg. Nem azért, mert a város, amiről álmodtam, kicsit is hasonlított volna a szülővárosomra, hanem mert valahogy az a határozott érzésem volt, hogy ez az a hely, ahol születtem. Úgy kezdődött, mint egy nagyon élénk, de átlagos álom. Aztán a fény megváltozott az álomban. A formák élesebbek lettek. Az utca, amin sétáltam, észrevehetően valóságosabbá vált, mint egy pillanattal előtte. A lábam fájni kezdett. Éreztem, hogy a dolgok képtelenül kemények. Például, beleütközve egy ajtóba, nem csak a térdemben tapasztaltam a fájdalmat, amivel az ajtóba rúgtam, hanem az ügyetlenségem is felbőszített.

Valószerűen sétáltam abban a városban addig, amíg teljesen ki nem merültem. Mindent láttam, amit láthattam, mint egy turista, aki járkal egy város utcáin. És egyáltalán semmi különbség nem volt az álom séta és bármelyik séta között, amit valójában tettem egy olyan városban, ahol először jártam.

– Azt hiszem, egy kicsit messzire mentél – mondta Don Juan, miután beszámolómat meghallgatta. – Csak arra lett volna szükség, hogy tudomásod legyen az elalvásról. Amit tettél, az egy kicsit olyan, mintha ledöntenél egy egész falat, csak hogy szétlapítsd a szúnyogot, ami rajta ül.

– Úgy érted, hogy ezt elszúrtam?

– Nem. De nyilvánvalóan próbáltál megismételni valamit, amit már korábban tettél. Amikor eltoltam a gyűjtőpontodat, és te meg én abban

37.

a rejtélyes városban kötöttünk ki, te nem aludtál. Te álmodtál, de nem aludtál, ami azt jelenti, hogy a gyűjtőpontod ezt a helyzetet nem egy normál álomból érte el. Én készítettem az eltolódásra. Bizonyosan el tudod érni ezt a helyzetet álmodáson keresztül, de nem javasolnám neked, hogy most ezzel foglalkozz..

– Veszélyes?

– De még mennyire! Az álmodásnak nagyon józan dolognak kell lennie. Nem áll módunkban hibázni. Az

álmodás a felébredés folyamata, a kontroll megszerzéséé. Az álmodási figyelmet módszeresen kell fejleszteni, mivel az a kapu a második figyelembe.

– Mi a különbség az álmodási figyelem és a második figyelem köröli?

– A második figyelem olyan, mint egy óceán, az álmodási figyelem pedig mint egy folyó, amelyik táplálja azt. A második figyelem az az állapot, melyben tudatában vagyunk teljes világoknak, amik úgy teljesekek, mint ahogy a mi világunk is teljes, míg az álmodási figyelem az az állapot, melyben tudatában vagyunk az álmunk elemeinek. Nagyon erősen kihangsúlyozta, hogy az álmodási figyelem a kulcs minden mozzanathoz a varázslók világában. Azt mondta, hogy álmunk elemeinek sokaságában léteznek igazi energetikai beavatkozások, dolgok, melyeket idegen erők helyeztek bele álmainkba. A képesség, hogy megtaláljuk és kövessük őket, a varázslás.

A hangsúly, melyet ezen kijelentéseire fektetett, olyan nagy volt, hogy meg kellett kérnem, magyarázza el őket. A válaszadás előtt kis ideig tétovázott.

– Az álmok, ha nem is ajtók, de nyílások más világokba – kezdte. – És így, az álmok olyanok, mint a kétirányú utcák. A tudomásunk keresztülmegy ezen a nyíláson más világokba, és azok a más világok felderítőket küldenek az álmainkba.

– Mík azok a felderítők?

– Energia töltetek, melyek keverednek a normál álmaink elemeivel. Idegen energia löketek, melyek bejönnek az álmainkba, és ezeket számunkra ismerős, vagy nem ismerős elemekként értelmezzük.

– Sajnálom, Don Juan, de számomra se füle, se farka a magyarázatodnak.

38.

– Igen, mert ragaszkodsz ahhoz, hogy az álmodásról olyan feltételek mellett gondolkodj, melyeket ismersz: az álmodás az, ami alvás közben történik velünk. És én ragaszkodom ahhoz, hogy egy másik verziót mondjak neked: az álmodás nyílás az érzékelés más világába. Ezen a nyíláson keresztül beszivárognak ismeretlen energia áramlatok. Aztán az elme, vagy az agy, vagy mindegy micsoda, befogadja ezeket az energia áramlatokat és átalakítja az álmunk részévé.

Kis szünetet tartott, nyilvánvalóan azért, hogy az elmémnek legyen ideje megérteni, amit mondott. – A varázslók tudatában vannak ezeknek az idegen energia áramoknak – folytatta. – Felismerik és azon fáradoznak, hogy elkülönítsék az álmaik normál elemeitől.

– Miért különítik el, Don Juan?

– Mert más világokból jönnek. Ha ezeket követjük a forrásukhoz, útikalauzként szolgálnak olyan titokzatos területekre, mely lehetőség pusztá említésétől a varázslók megborzonganak.

– Hogyan különítik el ezeket az álmuk normál elemeitől?

– Álmodási figyelmük fejlesztésével és irányításával. Eljön a pillanat, amikor álmodási figyelmünk felfedezi azokat az álmok elemei között, és rájuk fókuszál. Ekkor az egész álmom összeomlik, csak az idegen energia marad. Don Juan elutasította a téma további magyarázatát. Visszatért álmodási tapasztalatom megvitatására, és azt mondta, hogy mindent egybevetve úgy kell tekintse álmomat, mint első igazi álmodási próbálkozásomat, ami azt jelenti, hogy sikeresen elértem az álmodás első kapuját.

Egy másik beszélgetés alkalmával, egy másik időpontban, hirtelen újra felhozta a témát. Azt mondta: – Most meg fogom ismételni, mit kell tenned álmodban, hogy az álmodás első kapuján keresztüllépj. Először tekinteted rá kell fókuszálnod bármire, amit kiindulási pontnak kiválasztasz. Azután a tekinteted helyezd át másik elemekre, és rövid pillantásokkal nézd azokat. Fókuszáld rá tekinteted annyi dologra, amennyire csak tudod. Emlékezz, ha csak rövid pillantásokat vetsz rájuk, képük nem csúszik szét. Azután térj vissza a kiindulási pontodra.

– Mit jelent az álmodás első kapuján keresztüllépni?

– Akkor érzük el az álmodás első kapuját, ha a tudatára ébredünk elalvásunknak, vagy ahogy veled történt, gigantikus valós álmunk van.

39.

Ha egyszer elértük a kaput, át kell kelniünk rajta, ami annyit tesz, hogy képesek vagyunk fenntartani álmunk bármely elemének látványát.

– Már majdnem folyamatosan tudom nézni álmom elemeit, de még túl gyorsan szétszóródnak.

– Pontosan ezt próbálok neked elmondani. Ahhoz, hogy az álmok tünékeny tulajdonságát ellensúlyozzák, a varázslók eszközként használnak egy elemet, ami a kiindulási pont. Minden alkalommal, amikor elkülönítod és ránézel, kapsz egy energia löketet, ezért az elején ne nézz túl sok dologra az álmodban. Négy elem elegendő. Később, növelheted a hatósugarat addig, amíg be nem fogod mindazt, amit akarsz, de ha a kép elkezd szétszúzni, és úgy érzed, elveszted az irányítást, menj vissza a kiindulási pontot jelentő elemre, és az egészet kezd elölről.

– Tényleg azt hiszed, hogy elértem az álmodás első kapuját, Don Juan?

- Elérted, és ez nem kevés. Meg fogod látni, ahogy haladsz előre, most már milyen könnyű lesz az álmodás. Azt gondoltam, hogy Don Juan vagy túloz, vagy ösztönözni szeretne. De ő biztosított afelől, hogy őszinte volt.
- A legmegdöbbentőbb dolog, ami az álmodókkal történik – mondta –, az az, hogy ahogy elérik az első kaput, elérik az energiatestet is.
- Pontosan mi az energiatest?
- A fizikai test hasonmása. Egy tisztán energiából álló szellemszerű alakzat.
- De hát a fizikai test is energiából van, vagy nem?
- Természetesen igen. A különbség a kettő között, hogy az energiatestnek csak megjelenése van, tömege nincs. Mivel tisztán energiából van, olyan dolgokat tud véghezvinni, melyek a fizikai test lehetőségein túl vannak.
- Például miket, Don Juan?
- Például transzportálja magát egy pillanat alatt az univerzum végére. Az álmodás az energiatest megedzésének művészete, folyamatos gyakorlással kezelhetővé és szilárdná téve azt.
- Az álmodáson keresztül összesűrítjük az energiatestet, amíg az egységes nem lesz, képes az érzékelésre. Bár érzékelése nem teljesen

40.

független attól, ahogy a mindennapi világot normál módon érzékeljük, egy független érzékelés. Megvan a saját szférája.

- Mi ez a szféra, Don Juan?
- Energia. Az energiatest energiával foglalkozik, energetikai szempontból. Háromféle módon foglalkozik az energiával az álmodásban: képes az energiát áramlásában érzékelni, vagy az energiával ki tudja lökni magát, mint egy rakéta, ami ismeretlen területek felé száll, vagy képes úgy érzékelni, ahogy általában érzékeljük a világot.
- Mit jelent az energiát áramlásában érzékelni?
- Azt jelenti, *lát*ni. Azt jelenti, hogy az energiatest közvetlenül az energiát *lát*ja, fényként, vagy valamiféle vibráló áramlatként, vagy kavargásként. Vagy közvetlenül érzi, mint egy lökést, vagy érzést, ami akár fájdalom is lehet.
- Mi van a másik móddal, amiről beszéltél, Don Juan? Ha az energiatest az energiát lökgetként használja.
- Mivel a szférája energia, az energiatestnek nem okoz problémát az univerzumban létező energiaáramokat arra használni, hogy hajtsa magát. Csak el kell különítenie őket, és már megy is velük. Abbahagyta a beszédet, és úgy festett, mint aki nem tudja eldönteni, hogy hozzátegyene-e még valamit, vagy sem. Rám mosolygott, mintha csak most tettem volna fel a kérdést és folytatta a magyarázatot.
- Már említettem neked, hogy a varázslók más világok felderítőit különítik el álmodók – mondta. – Az energiatestük teszi ezt. Felismerik az energiát és utánamennek. De nem kíváncsiak az álmodók számára, ha rákapnak a felderítők keresésére. Nem akartam erről beszélni neked, mert nagyon könnyű befolyásolni a keresőket.

Don Juan gyorsan témát váltott. Óvatosan felvázolt nekem egy egész csomó gyakorlatot. Akkoriban úgy találtam, hogy ez az egész egy szinten felfoghatatlan számomra, de egy másik szinten tökéletesen logikus és érthető. Azt hajtogatta, hogy az álmodás első kapujának megfontolt irányítással való elérése az energiatest elérésének egyik útja. De ennek az eredménynek fenntartása csakis energia kérdése. A varázslók ezt az energiát úgy nyerik, hogy sokkal intelligensebb módon átcsoportosítják a rendelkezésükre álló energiát, amit egyébként a mindennapi világ érzékelésére használnak.

41.

Amikor arra unszoltam Don Juant, hogy ezt magyarázza el világosabban, hozzátette, hogy mindannyiunknak meghatározott mennyiségű alapenergiája van. Csak ez az energiamennyiségünk van, és ezt a mi mindent átfogó világunk érzékelésére és az azzal való foglalkozásra használjuk. Számtalanszor ismételte, hangsúlyozásképpen, hogy nincs számunkra több energia valahol máshol, és mivel a rendelkezésünkre álló energia már foglalt, egyetlen kis darabja sem maradt meg bennünk bármilyen nem szokványos érzékelésre, mint amilyen például az álmodás.

- Mi következik ebből? – kérdeztem.
 - Az, hogy energiát szerzünk magunknak ott, ahol találunk – válaszolta.
- Don Juan elmagyarázta, hogy a varázslóknak megvan a szerzési módszerük. Intelligens módon átcsoportosítják az energiájukat úgy, hogy elhagynak minden szükségtelennek ítélt dolgot az életükből. Ezt a módszert a harcos útjának nevezik. Lényegében a harcos út, ahogy Don Juan ecsetelte, a világgal kapcsolatos viselkedés megválasztásának láncolata, olyan választásoké, melyek sokkal értelmesebbek, mint amilyeneket elődeink tanítottak nekünk. A varázslók ezen választásai arra hivatottak, hogy életünket újjáalakítsák, megváltoztatva a létünkkel kapcsolatos alapreakcióinkat.

– Mik ezek az alapreakciók? – kérdeztem.
 – Létünkkel kétféleképpen nézhetünk szembe – mondta. – Az egyik, hogy megadjuk magunkat neki, vagy úgy, hogy elfogadjuk a követelményeit, vagy úgy, hogy harcolunk ellenük. A másik, hogy egyéni életszituációnkat olyanra formáljuk, amely illik saját konfigurációinkhoz.
 – Tényleg képesek vagyunk az életszituációnkat formálni, Don Juan?
 – Egy egyéni életszituáció olyanná formálható, hogy illeszkedjen valaki feltételeihez – bizonygatta Don Juan. – Az álmodók ezt csinálják. Vad állítás? Nem igazán, ha figyelembe veszed, milyen keveset tudunk magunkról. Azt mondta, hogy neki, mint tanítónak az az érdeke, hogy alaposan belevigyen az élet és a lét témájába: azaz az élet, mint biológiai erők

42.

következménye, és a létezés, mint megismerés közötti különbség felismerésébe.

– Amikor a varázslók egy életszituáció formálásáról beszélnek – magyarázta Don Juan –, ezt úgy értik, hogy formálják a létezés tudomását. Ennek a tudomásnak a formálásával elegendő energiát tudunk nyerni ahhoz, hogy elérjük és megtartsuk az energiatestet, amivel biztosan formálni tudjuk életünk teljes irányát és következményeit.

Don Juan azzal a figyelmeztetéssel fejezte be beszélgetésünket az álmodásról, hogy ne csak gondolkozzam az elmondottakon, hanem fogalmait változtassam járható életformává az ismétlés folyamata segítségével. Azt állította, hogy minden új dolgot az életünkben, mint például a varázslók elveit, amiket tanított nekem, addig a pontig kell ismételni nekünk, amíg bele nem fáradunk, mielőtt megnyitnánk magunkat számukra. Rámutatott arra, hogy az ismétlés az a mód, amivel elődeink szocializáltak minket, hogy a mindennapi életben működjünk.

Ahogy folytattam álmodási gyakorlataimat, megszereztem azt a képességet, hogy teljes mértékben tudatában voltam az elalvásomnak, és azt, hogy akarattal meg tudtam állítani az álmot és megvizsgálni annak tartalmát, bármi volt is az. Ezt megtapasztalni számomra több volt mint csodálatos.

Don Juan állította, ha az álom feletti kontroll erősödik, erősítjük az álmodási figyelem feletti uralmat. Igaza volt, amikor azt mondta, hogy az álmodási figyelem akkor éled fel, ha hívjuk, ha célt adunk neki. Feléledése ténylegesen nem egy folyamat, úgy, ahogy a folyamatot általában értjük: eljárások folyamatos rendszere, vagy cselekvések sorozata, vagy tevékenységek, melyek végeredményt hoznak. Inkább felébredés. Valami, ami eddig szunnyadt, hirtelen működni kezd.

43.

3.

Az álmodás második kapuja

Álmodási gyakorlataim során rájöttem, hogy az álmodás tanítójának készítenie kell egy oktatási összefoglalót ahhoz, hogy egy adott pontot meg tudjon határozni. Lényegében, Don Juan az első feladattal azt akarta, hogy trenírozzam az álmodási figyelmemet, az álom elemeire összpontosítva azt. Ehhez az eredményhez azzal az elgondolással vezetett el, hogy ébredjek tudatára annak, hogy elalszom. Azzal a fortéllyal élt, hogy csak úgy lehetséges tudatára ébrednünk annak, hogy elalszunk, ha az álom elemeit megvizsgáljuk.

Mindjárt, ahogy elkezdtem az álmodás gyakorlását, rájöttem, hogy az álmodási figyelem edzése az álmodás nélkülözhetetlen része. Azonban az elme számára felfoghatatlan, hogy valaki gyakorolhatja a tudatosodást az álmok szintjén. Don Juan azt mondta, hogy egy ilyen gyakorlás hatékonyságát a kitartás adja, és az elme az összes ésszerű védőpajzsával együtt nem képes a kitartással megbirkózni. Hatására előbb vagy utóbb, mondta, az elme korlátai összedőlnek, és az álmodási figyelem kivirágzik.

Ahogy gyakoroltam az álmodási figyelmemet az álom elemeire összpontosítani és azokon tartani, egyfajta különös önbizalmat kezdtem érezni, mely olyan figyelemre méltó volt, hogy Don Juan magyarázatát kértem.

– A második figyelembe való belépésed az, ami a magabiztosság érzését adja neked – mondta. – Ez még nagyobb józanságot követel meg tőled. Haladj lassan, de ne állj meg, és mindenekelőtt, ne beszélj róla. Egyszerűen csak csináld!

44.

Azt mondtam neki, hogy gyakorlataim alapján csak megerősíteni tudom, amit ő már elmondott nekem, hogy ha rövid pillantásokat vetünk mindenre az álomban, a kép nem oszlik szét. Hozzátettem, hogy a legnehezebb rész a kezdeti akadály megtörése, mert az megakadályoz minket abban, hogy az álmainkba tudatos figyelmet vigyünk. Kértem Don Juant, fejtse ki erről véleményét, meri én határozottan úgy hittem, hogy ez egy lélektani akadály, ami a szocializáció eredménye, mely jutalmazza az álmok semmibe vételét.

– Az akadály több mint szocializáció – válaszolta. – Ez az álmodás első kapuja. Most, hogy túljutottál rajta,

ostobaságnak tűnik, hogy nem tudunk akarattal megállni, és az álmunk elemeire figyelmet fordítani. Ez egy hamis bizonyosság. Az álmodás első kapuja az energiának az univerzumban való áramlásával kapcsolatos. Ez egy természetes akadály.

Don Juan rábírt egy megegyezésre, hogy az álmodásról csak a második figyelemben fogunk beszélni, és csak akkor, ha ő célszerűnek látja. Arra bátorított, hogy közben gyakoroljak, és megígérte, hogy nem fog közbeavatkozni.

Ahogy jártasságot szereztem az álmodás megalapozásában, visszatérően tapasztaltam érzéseket, amiknek nagy jelentőséget tulajdonítottam, például amikor elaludtam, azt éreztem, mintha egy árokba gurulnék bele. Don Juan sosem mondta nekem, hogy ezek az érzések abszurdak. de nem engedte, hogy a jegyzeteimben írjak róluk. Most már rájöttem, milyen abszurdnak tűnhettem neki. Ma ha álmodást tanítanék, határozottan elleneznék egy ilyen viselkedést. Don Juan szimplán kigúnyolt, burkolt egomániásnak hívott, aki állítólag harcol az önfentosság ellen, miközben pedáns és szuper-személyes naplót vezet, melynek címe: Álmaim.

Mindig, amikor csak lehetősége adódott, Don Juan rámutatott arra, hogy az energia, amire szükségünk van az álmodási figyelem kiszabadításához annak szocializációs történetéből, a meglévő energiánk átcsoportosításából ered. Semmi sem igazabb ennél. Az álmodási figyelem megjelenése egyenes következménye életünk átalakításának. Mivel, ahogy Don Juan mondta, nem áll módunkban valami külső forráshoz

45.

csatlakozni, ahonnan plusz energiára tehetünk szert, a meglévő energiánkat kell átcsoportosítani, minden lehetséges módon.

Don Juan állította, hogy a varázsló útja a legjobb mód arra, hogy az energiacsoportosítás fogaskerekeit megolajozzuk, és a varázsló útjának összes eleme közül a leghatékonyabb az „önfentosság elvesztése”. Mély meggyőződése volt, hogy ez nélkülözhetetlen mindahhoz, amit a varázslók csinálnak, és ebből kifolyólag óriási hangsúlyt fektetett arra, hogy tanítványait ennek a követelménynek a beteljesítéséhez elvezesse. Azon a véleményen volt, hogy az önfentosság nem csak a varázslók legnagyobb ellensége, hanem egyben az emberiség végzete is.

Don Juan álláspontja az volt, hogy energiánk legnagyobb része fontosságunk fenntartására megy el. Ez legnyilvánvalóbban a vég nélküli aggodásunkon látszik személyiségünk megjelenítésével kapcsolatosan, vajon csodálnak, szeretnek, elismernek bennünket, vagy sem.

Kifejtette, hogy ha képesek vagyunk ennek a fontosságnak akár kis részét elveszíteni, két rendkívüli dolog is történik velünk. Az első, hogy felszabadítjuk energiánkat saját nagyszerűségünk csalóka ideájának fenntartásától; a második, hogy elegendő energiát biztosítunk magunk számára a második figyelemben való belépéshez, hogy elkapjunk egy pillanatot az univerzum valóságos nagyszerűségéből.

Több mint két évig tartott, mire képes voltam álmodási figyelmemet kitartóan arra összpontosítani, amire akartam. Olyannyira gyakorlottá váltam, hogy úgy éreztem, mintha egész életemben csak ezt csináltam volna. Az volt a legfurcsább, hogy nem tudtam elképzelni ennek a képességnek a hiányát. Mégis, emlékeztem arra, hogy milyen nehéz volt akár csak lehetőségként is rá gondolni. Az jutott eszembe, hogy a képesség, mellyel álmaink tartalmát vizsgáljuk, lényünk természetes konfigurációjának terméke kell, hogy legyen, lehet, hogy hasonlatos a járás képességéhez. Fizikailag arra vagyunk kondicionálva, hogy egyféleképpen tudjunk menni, két lábon, mégis hatalmas erőfeszítési kell tennünk, hogy megtanuljunk járni.

Ez az új képesség, hogy gyors pillantásokat tudtam vetni az álom elemeire, egy kitartó zsörtölődéssel párosult, hogy emlékeztessen magam az álom elemeinek nézésére. Tudtam jellemem megrögzött hajlamáról, de álomban a megrögzöttségem óriásira nőtt. Olyannyira fel-

46.

tűnővé váll, hogy nem csak az zavart, hogy hallom magam zsörtölődni, hanem már azt is kétségbe vontam, hogy ez egyáltalán a megrögzöttségem, vagy valami más. Arra is gondoltam, hogy elment az eszem.

– Vég nélkül beszélek magamhoz álomban, arra emlékeztetve magam, hogy nézzek rá a dolgokra – mondtam Don Juannak.

Mindvégig tiszteltetben tartottam megállapodásunkat, hogy csak akkor beszélünk az álmodásról, ha ő hozza fel a témát. Azonban most úgy gondoltam, vészhelyzet van.

– Úgy hangzik, mintha nem is te lennél, hanem valami más? – kérdezte.

– Ha belegondolok, igen. Nem úgy hangzik, mintha én lennék olyankor.

– Akkor az nem te vagy. De még nincs itt az ideje, hogy elmagyarázzam. De mondjuk úgy, hogy nem vagyunk egyedül ebben a világban. Mondjuk úgy, hogy az álmodók számára más világok is elérhetők, teljes világok. Azokból a másik teljes világokból néha energetikai entitások jönnek hozzánk. Amikor legközelebb hallod magad akadékoskodni álmodban, legyél nagyon mérges és kiáltd azt a parancsot, hogy hagyd abba!

Egy újabb kihívás mezejére léptem: emlékezni kellett álomban arra, hogy kiáltssam a parancsot. Azt hiszem,

talán mert annyira idegesített. hogy hallom magamat akadékoskodni, emlékeztem arra, hogy elkiáltam magam, hagyd abba. Az akadékoskodás abban a pillanatban megszűnt és sohasem ismétlődött meg.

– Minden álmodó megtapasztalja ezt? – kérdeztem Don Juant, amikor legközelebb láttam.

– Néhányan igen – válaszolta közönyösen.

Elkezdtem arról szónokolni, milyen különös volt az egész. Félbeszakított és azt mondta: – Kész vagy arra, hogy elérd az álmodás második kapuját.

Megragadtam az alkalmat, hogy válaszokat keressek a kérdésekre, melyeket eddig nem tudtam megkérdezni tőle. Leginkább az járt a fejemben, amit akkor tapasztaltam, amikor először álmodásba vitt. Mondtam Don Juannak, hogy lelkiismeretesen megvizsgáltam a saját

47.

álmaim elemeit, és soha nem éreztem olyat, ami halványan emlékeztetett volna arra a részletességre és érthetőségre.

– Minél többet gondolok rá – mondtam –, annál inkább lenyűgözővé válik. Azokat az embereket nézve abban az álomban, olyan ellenérzést és félelmet éreztem, amit lehetetlen elfelejteni. Mi volt az az érzés, Don Juan?

– Véleményem szerint az energiatested annak a helynek az idegen energiájára akaszkodott rá és nagyon jól érezte magát. Természetesen félelmet és felháborodást éreztél; életedben először vizsgáltál idegen energiát.

Van benned egy hajlam, amitől úgy viselkedsz, mint a régi idők varázslói. Abban a pillanatban, amikor megvan a lehetőséged, hagyd, hogy a gyűjtőpontod mozduljon. Akkor a gyűjtőpontod eléggé távolra tolódott. Az eredmény az volt, hogy te, akárcsak a régi varázslók, az általunk ismert világon túlra utaztál. Egy nagyon is valóságos, de veszélyes utazásra.

Elsiklottam a kijelentése értelme mellett, és hogy saját kíváncsiságomnak adjak teret, megkérdeztem: – Ez a város talán egy másik bolygón volt?

– Az álmodást nem tudod úgy magyarázni, mint ahogy az ismert dolgokat magyarázod, vagy amikről azt gyanítod, hogy ismered – mondta. – Csak annyit mondhatok neked, hogy az a város, amit meglátogattál, nem ezen a világon volt.

– Akkor hol volt?

– Természetesen ezen a világon túl. Ennyire nem vagy hülye. Ez volt az első dolog, amit észrevettél. Azért jársz körbe-körbe, mert nem tudsz elképzelni valamit ezen a világon túl.

– Hol van az ezen a világon túl, Don Juan?

– Higgy nekem, a varázslás legkülönösebb sajátsága az a konfiguráció, melyet úgy nevezünk, ezen a világon túl. Például, te azt feltételezed, hogy én is ugyanazokat a dolgokat láttam, mint te. Ezt az bizonyítja, hogy sosem kérdezted tőlem, mit láttam. Te és csakis te láttál egy várost és embereket abban a városban. Én semmi ilyesmit nem láttam. Én energiát *láttam*. Tehát ezen a világon túl csak neked és csak akkor volt egy város.

48.

– De akkor Don Juan, ez nem egy valóságos város volt. Csak az elmémben létezett, csak nekem.

– Nem. Ez nem így van. Te most valami transzcendentális dolgot le akarsz egyszerűsíteni valami hétköznapi dologgá. Ezt nem teheted meg. Az az utazás valóságos volt. Te városként láttad. Én energiaként *láttam*. Egyikünk sem téved, és egyikünknek sincs igaza.

– Akkor zavarodok össze, amikor arról beszélsz, hogy mi a valóságos. Az előbb azt mondtad, hogy mi egy valóságos helyre jutottunk el. De ha az valós volt, hogyan lehet két verziónk róla?

– Nagyon egyszerűen. Kétféle verziónk van, mert akkor, kétféle egyöntetűséggel és összetartóerővel rendelkezünk. Már korábban elmagyaráztam neked, hogy ez a két sajátság az érzékelés kulcsa.

– Mit gondolsz, vissza tudok menni abba a különös városba?

– Most megfogtál. Nem tudom. Vagy talán tudom, de nem tudom elmagyarázni. Vagy talán el tudom magyarázni, de nem akarom. Várnod kell és meg kell fejtened magadnak, hogy melyik az igaz.

Minden további vitát visszautasított.

– Térjünk vissza a mi témánkra – mondta. – Akkor éred el az álmodás második kapuját, amikor egy álomból egy másik álomra ébredsz. Lehet annyi álmod, amennyit akarsz, vagy amennyire képes vagy, de elegendő kontrollt kell gyakorolnod ahhoz, hogy ne az általunk ismeri világra ébredj fel.

Pánikszerű lökést éreztem.

– Azt mondd, hogy soha többé nem ébredhetek fel ebben a világban? – kérdeztem.

– Nem, nem úgy értettem. De ha már szóba hoztad, el kell, hogy mondjam, hogy ez is egy választási lehetőség. A régi idők varázslói csinálták ezt, soha nem ébredtek fel az általunk ismert világban. Néhány varázsló az én ágamon is megtette ezt. Természetesen meg lehet tenni, de én nem tanácsolom. Amit tőled várok az az, hogy ébredj fel, természetes módon, ha végeztél az álmodással, de amíg álmodsz, azt akarom, hogy azt álmodd, hogy egy másik álomban ébredsz fel.

Hallottam magamat, amint ugyanazt a kérdési teszem fel, mint első alkalommal, amikor az álmodás megalapozásáról beszélt. – De lehetséges ezt megtenni?

Don Juan nyilvánvalóan rajtakapott butaságomon, és nevetve megismételte ugyanazt a választ, amit előzőleg adott. – Hát persze, hogy

49.

lehetséges. Ez a fajta kontroll semmiben sem különbözik attól a kontrolltól, amivel mindennapi életünk bármely szituációja felett rendelkezünk.

Gyorsan túljutottam zavartságomon, és kész voltam kérdéseket feltenni. de Don Juan megelőzött, és az álmodás második kapujának szempontjait kezdte magyarázni, és a magyarázata még nehezkesebbé tett.

– Van egy probléma a második kapuval – mondta. – Ez a probléma súlyos is lehet és az álmodó jellemétől függ. Ha hajlamunk van arra, hogy átadjuk magunkat a dolgokhoz és szituációkhoz való ragaszkodásnak, akkor aztán benne vagyunk a slamasztikában.

– Milyen értelemben, Don Juan?

– Gondolkozz egy percet. Már megtapasztaltad azt a furcsa örömet, amit álmaid tartalmának vizsgálata jelent. Képzeld magad álomról álomra vándorolni, megnézve mindent, megvizsgálva minden részletet. Nagyon könnyű felismerni, hogy az álmodó halálos mélységekbe süllyedhet. Főleg, ha valaki magát átadni hajlamos.

– Ezt a test vagy az agy nem akadályozza meg természetes módon?

– Ha ez egy normális, természetes alvási szituáció, akkor igen. De ez nem normális szituáció. Ez álmodás. Az álmodó áthaladva az első kapun már elérte az energiatestet. Tehát, ami valójában átmegy a második kapun, álomról álomra szökellve, az az energiatest.

– Mi következik ebből az egészből. Don Juan?

– Ebből az egészből az következik, hogy a második kapun való áthaladáshoz nagyobb és józanabb irányítást kell szándékoznod az álmodási figyelmed felett: ez az álmodók egyetlen biztonsági zára.

– Mi ez a biztonsági zár?

– Magadtól is rá fogsz jönni, hogy az álmodás igazi célja az energiatest tökéletesítése. A tökéletes energiatest többek között természetesen, olyan irányítással bír az álmodási figyelem felett, hogy ha szükséges, megálljt parancsol neki. Ez a biztonsági zár, mellyel az álmodók rendelkeznek. Nem érdekes, mennyire adják át magukat, egy adott pillanatban az álmodási figyelmüknek a felszínre kell emelni őket.

Teljes erőből elkezdtem egy új álmodási kutatást. Ezúttal a cél még kevésbé volt megfogható, a nehézség is sokkal nagyobb volt. Ponto-

50.

san, mint az első feladatomból, nem tudtam rájönni, mit kéne tennem. Az az elbátortalanító gyanúm volt, hogy ezúttal nem sok hasznát veszem eddigi gyakorlataimnak. Számtalan sikertelen próbálkozás után feladtam, és lehiggadva, egyszerűen folytattam álmodási figyelmem rögzítésének gyakorlását az álmom minden egyes elemében. Hiányosságomba való beletörődésem mintha ugródeszkeként hatott volna, és sokkal ügyesebb lettem az álom bármelyik eleme látványának a megtartásában.

Egy év telt el mindenféle változás nélkül. Aztán egy nap valami megváltozott. Amint egy ablakot néztem egy álomban és azt próbálgattam, hátha el tudok csípni egy pillantásnyit a szobán kívüli látványból, valami szelszerű erő, amit a fülemben zúgásként éreztem, keresztülhúzott az ablakon kívülre. Éppen a húzás előtt, az álmodási figyelmemet megragadta egy kicsivel távolabb lévő, furcsa szerkezet. Olyan volt, mint egy traktor. A következő dolog, amit tudtam, hogy mellette állók és vizsgálgom.

Tökéletesen a tudatában voltam annak, hogy álmodom. Körülnéztem, hogy kitaláljam, hátha meg tudom mondani, melyik ablakból néztem. Egy vidéki farmon voltam. Sehol sem láttam épületet. Ezen el akartam tűnődni. Azonban a farm körülöttem lévő gépeinek mennyisége, amit mintha itt hagytak volna, teljesen lekötötte a figyelmemet. Megvizsgáltam a kaszálógépeket, traktorokat, a gabonaarató gépeket, boronákat, kapálógépeket. Olyan sok volt belőlük, hogy elfelejtettem eredeti álmomat. Aztán be akartam tájolni magam a közeli környezet megvizsgálásával. Valami volt a távolban, ami úgy nézett ki, mint egy óriásplakát, körülötte néhány telefonpóznával.

Abban a pillanatban, ahogy a figyelmemet az óriásplakátra fókuszállam, mellette voltam. Az óriásplakát fém szerkezete megijesztett. Fenyegető volt. Magán a plakáton egy ház képe volt. Elolvastam a szöveget; egy motel hirdetése volt. Valami különös bizonyosságom volt afelől, hogy Oregonban vagy Észak-Kaliforniában vagyok.

Más jellegzetességeket kerestem álmom környezetében. Hegyeket láttam nagyon távol, és néhány kerek, zöld dombot nem túl messze. Ezeken a dombokon facsoportok voltak, amikről azt gondoltam kaliforniai tölgyfák. Azt szerettem volna, ha a zöld dombok odahúznak, de

51.

a távoli hegyek húztak magukhoz. Meg voltam győződve róla. Hogy ezek a Sierrák.

Az összes álmodási energiám elfogyott azokban a hegyekben. De még mielőtt ez megtörtént volna, minden lehetséges jellegzetesség odahúzott magához. Az álomom megszűnt álom lenni. Amennyire az érzékelési képességeim engedték, igazán a Sierrákban voltam, ráközelítettem szurdokokra, sziklákra, fákra, barlangokra. Addig jártam a meredek völgyek és hegycsúcsok közön, míg nem volt több erőm és nem tudtam az álmodási figyelmemet semmire sem összpontosítani. Éreztem, ahogy elvesztem az irányítást. Végül nem maradt kép, csak a sötétség.

– Elérted az álmodás második kapuját – mondta Don Juan, amikor elmeséltem neki álmodat. – A következő lépés, hogy átmenj rajta. Az álmodás második kapuján átmenni nagyon komoly dolog: a legfegyelmetesebb erőfeszítést követeli meg.

Nem voltam biztos benne, hogy teljesítettem a feladatot, amit felvázolt nekem, mert nem igazán ébredtem fel egy másik álomban. Megkérdeztem Don Juan erről a rendellenességről.

– Én hibáztam – mondta. – Azt mondtam neked, hogy az álmodónak egy másik álomban kell felébrednie, de amit értettem alatta az az, hogy az álmodónak álmot kell váltania, fegyelmezett és precíz módon, pont úgy, mint ahogy te azt tetted.

– Az első kapunál egy csomó időt elvesztegettel azzal, hogy kizárólag a kezedet kerested. Ezúttal egyenesen a megoldáshoz mentél, anélkül, hogy foglalkoztál volna az adott utasítással: egy másik álomban felébredni.

Don Juan azt mondta, kétféle módon lehet megfelelően átmenni az álmodás második kapuján. Az egyik, hogy másik álomban ébredünk fel, azaz azt álmodjuk, hogy van egy álomunk, aztán azt álmodjuk, hogy felébredünk belőle. A másik, hogy az álom elemeit arra használjuk, hogy másik álmot indítsanak el, pontosan úgy, ahogy én csináltam.

Don Juan. ahogy eddig is mindvégig tette, bármiféle beavatkozás nélkül hagyta, hogy gyakoroljak. Csak megerősíthetem, hogy ahogy leírta, kétféle lehetőség van. Vagy azt álmodtam, hogy van egy álomom, melyből azt álmodom, hogy felébredek, vagy ráközelítettem egy bi-

52.

zonyos elemről – mely a pillanatnyi álmodási figyelmem számára hozzáférhető volt – egy másikra, mely nem volt annyira hozzáférhető. Vagy a második egy kissé eltérő variációjába kezdtem bele. Rábámultam az álom valamelyik elemére, fenntartva a bámulást egészen addig, amíg az elem megváltoztatta alakját, és ez az alakváltoztatás behúzott egy másik álomba egy zúgó örvény kíséretében. Sohasem tudtam előre eldönteni, hogy a három közül melyiket fogom követni. Álmodási gyakorlataim mindig azzal értek véget, hogy kifogytam az álmodási figyelemből, és végül felébredtem, vagy pedig mély és sötét alvásba zuhantam.

Gyakorlásaim során minden simán ment. Az egyetlen háborgatás, ami ért, az egy különös interferencia volt, egy félelemlöket vagy kényelmetlenség, amit egyre nagyobb gyakorisággal tapasztaltam. Úgy próbáltam elhessegetni, hogy azt gondoltam, biztos a rettenetes étkezési szokásaimmal van kapcsolatban, vagy azzal a ténnyel, hogy a képzelem részeként, Don Juan meglehetősen nagy adag hallucinogén növényt adott nekem azokban a napokban. Aztán ezek a löketek olyannyira hangsúlyossá váltak, hogy Don Juan tanácsát kellett kérnem.

– A varázslótudomány legveszélyesebb területére léptél most be – kezdte. – Ez abszolút veszélyes, valóságos rémálom. Viccelhetnék veled és mondhatnám azt, hogy eddig ezt azért nem említettem neked, hogy tiszteletben tartsam dédelgetett racionalitásodat, de nem tehetem. Minden varázslónak szembe kell néznie ezzel. Attól félek, itt van a pillanat, amikor azt gondolhatod, hogy mindjárt fel fogsz robbanni.

Don Juan nagyon komolyan elmagyarázta, hogy mivel az élet és tudatosság kizárólag energia kérdése, nem csupán a szerves lények sajátsága. Azt mondta, hogy a varázslók *látták*, hogy kétféle tudatos lény létezik, mely a földön barangol, a szerves és a szervetlen, és az egyiket összehasonlítva a másikkal azt *látták*, hogy mindkettő fénytömeg, melyen minden elképzelhető szögből az univerzum energiaszállainak milliói haladnak keresztül. Az alakjukban és a fényességük mértékében különböznek egymástól. A szervetlen lények hosszúak, gyertyaszerűek, de nem átlátszóak, míg a szerves lények gömbölyűek és sokkalta fényesebbek. Egy másik figyelemre méltó különbség, amit a va-

53.

rászlók *látták*, mondta Don Juan, hogy a szerves lények élete és tudatossága rövid életű, mert sietésre lettek teremtvé, ellenben a szervetlen lények élete végtelenül hosszabb és a tudatosságuk végtelenül mélyebb és nyugodtabb.

– A varázslóknak nem jelent problémát a velük való kapcsolatteremtés – folytatta Don Juan. – A szervetlen lények birtokában vannak a kapcsolatteremtés legjelentősebb feltételének, a tudatosságnak.

– De ezek a szervetlen lények tényleg léteznek? Mint te vagy én? – kérdeztem.

- Természetesen igen – válaszolta. – Higgy nekem, a varázslók nagyon intelligens teremtmények; semmilyen körülmények között nem üznének játékot az elme aberrációjából és tekintenék azt valóságosnak.
- Miért mondd azt, hogy élnek?
- A varázslók számára étellel bírni annyit tesz, mint tudatossággal bírni. Ez azt jelenti, gyűjtőponttal, és az azt körülvevő tudomás paraszával rendelkezni egy olyan feltétellel, mely a varázslók számára kihangsúlyozza, hogy az előttük álló lény, legyen az szerves vagy szervetlen, teljes mértékben képes az érzékelésre. Az érzékelést a varázslók az életben levés előfeltételének tekintik.
- Akkor a szervetlen lényeknek szintén meg kell halniuk. Ez igaz, don Juan?
- Természetesen. Ők is hozzánk hasonlóan elvesztik a tudatosságukat, kivéve, hogy a tudatosságuk hossza az elme számára meghökkentő.
- Megmutatkoznak ezek a szervetlen lények a varázslók számára?
- Nagyon nehéz megmondani, hogy mi micsoda velük kapcsolatosan. Mondjuk azt, hogy azokat a lényeket magunkhoz csalogatjuk, vagy inkább arra készítjük, hogy kapcsolatba lépjenek velünk.
- Don Juan rendkívül áthatóan bámult rám. – Semmit sem fogadsz ebből – mondta olyasvalakinek a hangján, mint aki következtetésre jutott.
- Szinte lehetetlen számomra, hogy ésszerűen gondolkozzak erről – mondtam.
- Figyelmeztettelek, hogy a téma meg fogja terhelni az értelmeket. Most az a helyes, ha felfüggeszted az ítélkezési és szabad folyást en-

54.

gedsz dolgoknak, ami azt jelenti, hogy hagyod, hogy a szervetlen lények hozzád jöjjenek.

- Komolyan beszélsz, Don Juan?
- Halálosan komolyan. Az a nehézség a szervetlen lényekkel kapcsolatban, hogy a tudomásuk nagyon lassú a miénkkel összehasonlítva. Éveket vesz igénybe a varázslók számára, amíg a szervetlen lények válaszolnak nekik. Tehát tanácsos türelmesnek lenni és várni. Előbb vagy utóbb megjelennek. De nem úgy, mint ahogy te vagy én megjelenünk. Nagyon különös módon teszik magukat ismeretessé.
- Hogyan csalogatják magukhoz őket a varázslók? Van valami rituálé?
- Hát az biztos, hogy nem állnak ki az országút közepére remegő hangon hívni őket, amikor éjfélt üt az óra, ha valami ilyesmire gondolsz.
- Hát akkor mit csinálnak?
- Álmodásban csalogatják magukhoz őket. De amint mondtam, ez a dolog sokkal bonyolultabb, mint a csábítás; az álmodás tetteivel a varázslók arra készítik ezeket a lényeket, hogy kapcsolatba lépjenek velük.
- Hogyan készítik erre őket a varázslók az álmodás segítségével?
- Az álmodás a gyűjtőpont megtartása azon a helyen, ahová az álom során eltolódik. Ez a tett egy jellegzetes energiatöltetet hoz létre, mely magára vonja a figyelmüket. Olyan ez, mint a csali a halnak; rá fognak kapni. A varázslók, elérve és áthaladva az álmodás első két kapuján, csaltat vetnek azoknak a lényeknek és megjelenésre készítik őket. Azzal, hogy átmertél a két kapun, az ajánlatodat ismeretessé tette számukra. Most várnod kell a jelzésükre.
- Mi lehet a jel, Don Juan?
- Valószínűleg egyikük megjelenése, bár ez még korainak tűnik. Azon a véleményen vagyok, hogy a jel valamiféle egyszerű interferencia lesz az álmodásodban. Azt hiszem a félelemlöketek, amiket tapasztalsz mostanában, nem az emésztési zavar miatt vannak, hanem a szervetlen lények által küldött energialöketektől.
- Mit kell tennem?
- Fel kell mérned az elvárásaidat.

55.

Nem értettem, mit ért ez alatt, és ő gondosan elmagyarázta, hogy normális elvárásaink, amikor kapcsolatot kezdeményezünk embertársainkkal, vagy más szerves lényekkel, az, hogy azonnali választ kapunk kérelmünkre. Azonban a szervetlen lényeknél, mivel őket a legfélelmetesebb sorompó választja el tőlünk – más sebességgel mozgó energia – a varázslóknak fel kell mérniük a elvárásaikat, és annyi ideig kell a kérelmei fenntartani, amíg az válasza nem talál.

- Úgy érted, Don Juan, hogy a kérelem ugyanaz, mint az álmodás gyakorlása?
- Igen. De a tökéletes eredmény érdekében a gyakorláshoz hozzá kell tenned a szándékodat, hogy el szeretnéd érni a szervetlen lényeket. Küldd feléjük az erő és az önbizalom érzését, a határozottság és az elkülönültség érzését. Bármilyen áron kerüljön a félelem és a morbiditás érzését. Ők maguk is éppen eléggé morbidak; sürgősen a saját morbiditásodat hozzáadni, ezt túlzás nélkül állíthatjuk.
- Nem értem világosan Don Juan, a módját annak, ahogy megjelennek a varázslóknak. Mi az a különleges mód, ahogy ismeretessé teszik magukat?

- Időnként materializálódnak a hétköznapi világban, itt az orrunk előtt. Legtöbbször azonban láthatatlan jelenlétüket testi löket jelzi. Olyasfajta borzongás, mely a csontvelőből jön.
- És álmodásban, Don Juan?
- Álmodásban teljesen az ellenkezője. Néha úgy érezzük őket, mint ahogy mostanság te érzed, félelemlöketként. Legtöbbször materializálódnak előttünk. Mivel az álmodás elején semmiféle tapasztalatunk nincs velük, végtelen félelemmel tudnak eltölteni minket. Ez igazi veszélyt jelent számunkra. A félelem csatornáján keresztül követni tudnak minket a mindennapi világba, számunkra végzetes következményekkel.
- Hogyan, Don Juan?
- A félelem töltheti ki az életünket, és teljesen függetlennek kell lennünk, hogy elbírjunk ezzel. A szervetlen lények rosszabbak tudnak lenni, mint a pestis. A félelmen kérésziül a teljes örületbe tudnak kergetni bennünket.
- Mit csinálnak a varázslók a szervetlen lényekkel?

56.

- Elvegyülnek velük. Szövetségessé teszik őket. Társulást alkotnak, különleges barátságokat alakítanak ki. Ezeket mérhetetlen merészségnek hívom, ahol az érzékelés játssza a legfőbb szerepet. Társas lények vagyunk. Elkerülhetetlenül keressük a tudatosság társaságát.
- Az a titok a szervetlen lényekkel kapcsolatban, hogy nem szabad félni tőlük. És rögtön az elejétől nem szabad. A szándék, melyet feléjük kell küldeni, erővel teli és felszabadult legyen. Abba a szándékba azt az üzenetet kell belekódolni, hogy „Nem lélek tőled. Gyere, találkozz velem. Ha megteszed, én üdvözölni foglak. Ha nem jössz, hiányolni foglak.” Egy ilyen üzenettől olyan kíváncsiak lesznek, hogy biztosan jönni fognak.
- Miért kellene, hogy megkeressenek, vagy mi a fenének kellene nekem keresnem őket?
- Az álmodók, ha tetszik nekik, ha nem, az álmodásukban keresik a társulást más lényekkel. Lehet, hogy ez megrázkódtatást okoz a számokra, de az álmodók automatikusan lények társaságát keresik, ebben az esetben szervetlen lényekkel való kapcsolatot. Az álmodók sóvárogva keresik őket.
- Ez számomra nagyon különös, Don Juan. Miért tennének ilyet az álmodók?
- Számunkra a szervetlen lények az újdonság. Számukra az, hogy a mi fajtánk egyike átlépi a birodalmuk határát. Azt kell ettől fogva észben tartanod, hogy a szervetlen lények az ő nagyszerű tudatosságukkal óriási húzóerőt tudnak kifejteni az álmodókra, és könnyedén leírhatatlan világokba tudják szállítani őket.
- A régi idők varázslói használták őket, és ők alkották a szövetséges szót is. A szövetségeseik megtanították őket elmozdítani a gyűjtőpontjukat a tojás határain kívülre, a nem emberi univerzumba. Tehát, amikor egy varázslót szállítottak, akkor az emberi tartományon túl található világokba viszik őket.
- Miközben hallottam őt beszélni, különös félelmek és kétségek gyötörték, melyeket azonnal észrevettem.
- A végletekig vallásos ember vagy. – Nevetett. – Most, az ördög leheletét érzed a nyakadon. Gondolj az álmodásra a következőképpen:

57.

az álmodás olyan dolgok érzékelése, melyekről azt hisszük, hogy nem lehetséges érzékelni őket.

Amikor ébren voltam, amiatt a lehetőség miatt aggódtam, hogy a szervetlen tudatos lények valóban léteznek. Amikor álmodtam, valahogy a tudatos félelmemnek nem sok hatása volt. A fizikai félelemlökések folytatódtak, de mindig, amikor megtörténtek, különös nyugalmat hoztak maguk után, nyugalmat, ami irányítása alá vett, és úgy tudtam működni, mintha egyáltalán nem is féltém volna.

Akkoriban úgy tűnt, hogy minden áttörés az álmodásban hirtelen történt velem, figyelmeztetés nélkül. A szervetlen lények megjelenése álmaimban sem volt kivétel. Akkor történt, amikor egy cirkusztól álmodtam, amit gyerekkoromból ismertem. A környék úgy nézett ki, mint egy város Arizonában, a hegyekben. Elkezdtem nézni az embereket azzal a mindig bennem lévő halvány reménnyel, hogy újra fogom látni azokat az embereket, akiket az első alkalommal láttam, amikor Don Juan segítségével léptem be a második figyelembe.

Ahogy néztem őket, jókora idegesség lökést éreztem a gyomorszájamnál; olyan volt, mint egy ütés. A lökés elvonta a figyelmemet, és elvesztettem az emberek látványát, a cirkuszét és az arizonai hegyi városét. Helyükön két furcsa kinézetű alak állt. Vékonyak voltak, kevesebb mint harminc centiméter szélesek, de hosszúak, több mint kétféle méterresek. Úgy magasodtak fölém, mint két óriási földigilisza.

Tudtam, hogy ez egy álom, de azt is tudtam, hogy *látok*. Don Juan kifejtette nekem a *látást* a normál tudomásomban és a második figyelemben is. Bár nem voltam képes arra, hogy magam is megtapasztaljam, de megértettem az energia közvetlen érzékelésének az elképzelését. Abban az álomban, azt a két furcsa jelenést nézve realizáltam, hogy valami hihetetlen dolog energia eszenciáját *látom*.

Nagyon nyugodt maradtam. Nem mozdultam. A legfigyelemreméltóbb dolog az volt számomra, hogy nem oszlottak szél vagy változtak át valami mássá. Összefüggő lények voltak, amik megőrizték gyertya-szerű alakjukat. Valami bennük arra készítetett valamit bennem, hogy tartsam fenn az alakjuk látványát. Tudtam, mert valami azt mondta nekem, ha nem mozdulok, ők sem fognak mozdulni.

58.

Az egész egy adott pillanatban véget ért, amikor is rémülten felébredtem. Azonnal félelmek kezdtek ostromolni. Egy mély, teljesen beborító gond tartott fogva. Nem lélektani aggodás volt, sokkal inkább a gyötrődés testi érzése, szomorúság, látszólagos alap nélkül.

A két különös alak onnantól fogva minden álmodásom alkalmával megjelent. Végül olyan volt, mintha csak azért álmodnék, hogy találkozzam velük. Soha nem próbállak közelíteni, vagy bármi módon érintkezni velem. Csak álltak ott, mozdulatlanul előttem, amíg az álom tartott. Nemcsak, hogy soha nem tettem semmiféle erőfeszítést az álom megváltoztatására, hanem még az álmodási gyakorlataim eredeti célját is elfelejtettem.

Amikor végül megvitattam Don Juannal a történeteket, már hónapokat töltöttem a két alak pusztá nézésével.

– Egy veszélyes kereszteződésben ragadtál meg – mondta Don Juan. – Nem jó elkergetni ezeket a lényeket, de az sem jó, ha hagyod őket maradni. Egyenlőre jelenlétük megakadályoz az álmodásban.

– Mit tehetsz, Don Juan?

– Nézz szembe velük, most rögtön, a mindennapi világban, és mondd meg nekik, hogy jöjjenek vissza később, amikor több álmodási erőd lesz.

– Hogyan nézzek velük szembe?

– Nem egyszerű, de meg lehet csinálni. Csak annyi kell, hogy legyen elég merszed, ami természetesen van.

Meg sem várva, hogy megmondjam neki, egyáltalán nincs elég merszem, elvitt a hegyekbe. Akkoriban Észak-Mexikóban lakott és abszolút azt a benyomást keltette bennem, hogy egy magányos varázsló, egy öregember, akit mindenki elfelejtett és aki kívül áll a szokásos emberi kapcsolatokon. Azt azonban sejtettem, hogy rendkívül intelligens. És ebből kifolyólag hajlandó voltam alávetni magam olyan dolgoknak, amikről félig-meddig azt hittem, merő szeszélyek.

A varázslók ravaszsága, melyet az idők folyamán fejlesztettek ki, volt Don Juan védjegye. Megbizonyosodott arról, hogy megérték mindent, amire csak képes vagyok a normál tudomás állapotában, és ugyanakkor megbizonyosodott arról, hogy belépek a második figyelem állapotába, ahol megértem, vagy legalábbis szenvedélyesen hall-

59.

gatom mindazt, amit tanít nekem. Ily módon két részre osztott. A normális tudatosságomban nem tudtam megérteni miért, vagy hogyan voltam hajlandó komolyan venni a szeszélyeit. A második figyelemben mindez értelmet nyert számomra.

Azt állította, hogy a második figyelem mindannyiunk számára elérhető, de makacsul ragaszkodunk félig megsemmisült ésszerűségünkhöz, néhányunk ádázabban, mint mások, ezzel a második figyelmet karnyújtásnyira tartva. Azt tartotta, hogy az álmodás ledönti ezt az akadályt, ami körülvesz bennünket és elszigeteli a második figyelmet. Aznap, amikor elvitt a Sonora sivatag hegyeihez, hogy találkozzam a szervetlen lényekkel, a normál tudomás állapotában voltam. De mégis, valahogy tudtam, hogy valami olyasmit kell tennem, ami biztosan elképzelhetetlen lesz.

A sivatagban nemrég könnyű eső esett. A vörös homok még vizes volt, és ahogy mentem, ráragadt a cipőm gumi talpára. Kövekre kellett lépnem, hogy a nagy és nehéz sárdarabokat eltávolítsam. Kelet felé gyalogoltunk, fölfelé a hegyek felé. Amikor két hegy között lévő szűk vízmósáshoz értünk, Don Juan megállt.

– Ez a hely biztosan jó lesz arra, hogy idehívj a barátaidat – mondta.

– Miért nevezed őket a barátaimnak?

– Ők választottak ki téged. Amikor ezt teszik, az azt jelenti, hogy társulást keresnek. Említettem, hogy a varázslók baráti köteléket alakítanak ki velük. Úgy tűnik, a te eseted példa értékű. Még csak nem is kellett kérlelned őket.

– Miből áll egy ilyen barátság, Don Juan?

– Kölcsönös energiacseréből. A szervetlen lények felajánlják magas szintű tudomásukat, a varázslók pedig felajánlják emelkedett tudomásukat és magas szintű energiájukat. A pozitív eredmény egy egyenlő mértékű csere. A negatív eredmény függőség mindkét részből. A régi varázslók szerették szövetségeseiket. Valójában jobban szerették őket, mint a saját fajtájukat. Borzasztó veszélyeket sejttek ebben.

– Mit ajánlasz, mit tegyek, Don Juan?

– Hívj őket, mérd fel őket és dönts el magad, mit teszel.

– Mit kell tennem ahhoz, hogy hívjam őket?

60.

– Tartsd az elmédben az álombeli látványukat. Azért itatják át álmaidat a jelenlétükkel, hogy létrehozzanak egy emléket az elmédben az alakjükről. Most használni fogod ezt az emléket.

Don Juan erőteljesen utasított, hogy csukjam be a szemem és tartsam csukva. Aztán egy sziklához vezetett és leültetett. Éreztem a szikla keménységét és hidegségét. A szikla ferde volt; nehéz volt az egyensúlyomat megtartani.

– Ülj itt és vizualizáld az alakjukat egészen addig, amíg pont olyanok nem lesznek, mint álmodban – mondta Don Juan a fülembre. – Tudasd velem, amikor fókuszban vannak.

Nagyon kevés idő és fáradozás kellett ahhoz, hogy teljes mentális képet alkossak az alakjukról pont, mint az álmodban. Egyáltalán meg sem lepett, hogy meg tudtam csinálni. Ami megdöbbenett, hogy bár kétségbeesetten próbáltam Don Juan tudtára adni, hogy képben vannak az elmémben, nem tudtam kimondani a szavakat vagy kinyitni a szememet. Kétségkívül ébren voltam. Hallottam mindent.

Hallottam, ahogy Don Juan azt mondja: – Most kinyithatod a szemed.

Minden nehézség nélkül kinyitottam. Törökülésben ültem egy sziklán, ami nem ugyanaz a szikla volt, melyet magam alatt éreztem, amikor leültem. Don Juan közvetlenül mögöttem volt, nekem jobbra. Megpróbáltam megfordulni, hogy ránézzek, de a fejemet erőlesen egyenesen tartotta. És akkor megláttam két sötét alakot magam előtt. Olyanok voltak, mint két vékony fatörzs.

Tátott szájjal bámultam őket; nem voltak olyan magasak, mint álmodban. A felükre zsugorodtak össze. Nem átlátszatlan fényalakok voltak, hanem most két sűrű, sötét, majdnem fekete fenyegető pálca.

– Kelj fel és kapd el az egyiket – utasított Don Juan –, és ne engedd el, akármennyire is ráz téged.

Biztos, hogy semmi ilyesmit nem akartam tenni, de valami ismeretlen hajtóerő akaratom ellenére felállított. Abban a pillanatban tisztán megértettem, hogy még a végén azt fogom tenni, amire utasított, bár tudatosan nem áll szándékomban, hogy megtegyem.

Mechanikusan közelítettem feléjük, a szívem majd kiugrott a helyéről. Megragadtam a nekem jobbra állót. Elektromos kisülést éreztem, amitől majdnem elengedtem a sötét alakot.

61.

Don Juan kiabálása mintha nagy távolságból érkezett volna hozzám. – Dobd el, és kész vagy – mondta.

Fogtam az alakot, ami tekergőzött és rázkódott. Nem úgy, mint ahogy egy masszív állat tenné, hanem mint valami teljesen vattaszerű és könnyű dolog, bár ami erősen elektromos. Viszonylag sokáig gurultunk és forogtunk a vízmosás homokján. Löketeket adott nekem, egymás után, ami olyan volt, mint egy émelyítő áramütés. Azért gondoljam émelyítőnek, mert különbözőnek véltem attól az energiától, mellyel a mindennapi életünkben mindig szembetalálkozunk. Amikor megütötte a testemet, megcsiklandozott és állatszerű morgásra és kiabálásra készítetett, nem a kintől, hanem valami különös düh miatt.

Végül mozdulatlan lett alattam, majdnem szilárd. Magatehetetlenül feküdt. Megkérdeztem Don Juantól, hogy meghalt-e, de nem hallottam a hangomat.

– Dehogyan – mondta valaki nevetve, valaki, aki nem Don Juan volt. – Csak kimerítetted az energia töltetét. De még ne kelj fel. Feküdj még egy kicsit tovább.

Kérdőn Don Juanra néztem. Ő nagy kíváncsisággal vizsgált engem. Aztán felsegített. A sötét alak a földön maradt. Meg akartam kérdezni Don Juantól, hogy a sötét alak jól van-e. De megint nem tudtam hangot adni kérdéseimnek. Aztán valami különöset csináltam. Az egészet valóságosnak tekintettem. Addig a pillanatig valami az elmémben megtartotta ésszerűségemet, és ami történt, álomnak fogtam fel, álomnak, melyet Don Juan mesterkedése idézett elő.

Odamentem a földön fekvő alakhoz, hogy megpróbáljam felemelni. Nem tudtam a karomat köré fonni, mert nem volt tömege. Elbizonytalanodtam. Ugyanaz a hang, ami nem Don Juané volt, azt mondta, feküdjek a szervetlen lény tetejére. Megtettem, és mindketten egy mozdulattal felálltunk, a szervetlen lény, mint egy sötét árnyék hozzám tapadt. Finoman levált rólam és eltűnt, és a teljesség nagyon kellemes érzésével hagyott ott.

Több mint huszonnégy órát vett igénybe, míg visszanyertem a képességeim feletti teljes irányítást. Majdnem végig aludtam. Don Juan időről időre ellenőrzött, és mindig ugyanazt a kérdést tette fel. – A szervetlen lény energiája olyan volt mint a tűz, vagy mint a víz?

62.

A torkom égett. Nem tudtam neki megmondani, hogy az energialöketek, amiket éreztem, olyanok voltak, mint az elektromos vízsugarak. Soha életemben nem éreztem elektromos vízsugarakat. Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán lehet-e ilyeneket produkálni, vagy érezni, de ez a kép jelent meg az elmémben minden alkalommal, amiken Don Juan feltette kulcskérdését.

Don Juan aludt, amikor végül tudtam, hogy teljesen rendben vagyok. Mivel tudtam, hogy a kérdése nagyon fontos, felébresztettem és elmondtam neki, hogy mit éreztem.

– A szervetlen lények között nem lesznek segítő barátaid, de terhes függőségi kapcsolataid igen – állította. – Légy rendkívül óvatos. A vizes szervetlen lények sokkal kicsapongóbbak. A régi varázslók úgy gondolták, hogy kedvesebbek, jobban képesek az utánzásra, talán még érzéseik is vannak. Szemben a tüzesekkel, akiket sokkal

komolyabbnak hittek, visszafogottabbnak, mint a másik fajta, de egyben sokkal fontoskodóbbnak is.

– Mi ennek az egésznek az értelme rám nézve, Don Juan?

– Az értelme sokkalta nagyobb annál, hogy most ezt megbeszéljük. Az a javaslatom, hogy győzd le a félelmeidet álmodban, az életedben, annak érdekében, hogy megvédd az egyöntetűségedet. A szervesetlen lénynek, akinek kimerítetted az energiáját, aztán újra feltöltötted, egészen felvillanyoztad a gyertyaszerű alakját. El fog jönni hozzád még többért.

– Miért nem állítottál meg, Don Juan?

– Nem adtál nekem időt. Azonkívül nem hallottad a kiabálásomat, hogy hagyd a szervesetlen lényt a földön.

– Előre fel kellett volna, hogy készíts, ahogy mindig teszed, az összes lehetőséget átbeszélve.

– Nem ismertem az összes lehetőséget. A szervesetlen lények esetében majdnem kezdő vagyok. Alapjaiban elutasítom a varázslók tudományának ezt a részét, mert túlságosan szeszélyes és nehézkes. Nem akarok egyetlen lénynek sem kiszolgáltatva lenni, sem szervesnek, sem szervesetlennek.

63.

Hé volt a vége a beszélgetésünknek. Aggódnom kellett volna határozottan negatív reakciója miatt, de nem tettem. Valahogy biztos voltam abban, hogy bármit is tettem, az úgy volt helyes.

Folytattam az álmodási gyakorlataimat a szervesetlen lények legcsekélyebb beavatkozása nélkül.

65.

4.

A gyűjtőpont rögzítése

Mivel az volt a megállapodásunk Don Juannal, hogy csak akkor beszélünk az álmodásról, amikor ő megfelelőnek tartja, én ritkán kérdeztem őt és egy bizonyos ponton túl abbahagytam a kérdezősködést. Ezért nagyon sóváran lestem szavait, amikor csak úgy döntött, hogy előveszi a témát. Az álmodással kapcsolatos magyarázatait és hozzáfűzéseit állandóan tanításainak más témáival párnázta körbe, és mindig váratlanul hozta őket elő.

Egyszer, amikor meglátogattam a házában, és valami teljesen más dologról beszélgettünk, mindenféle bevezető nélkül azt mondta, hogy a szervesetlen lényekkel való álmodási kapcsolataik révén a régi varázslók roppant járatossá váltak a gyűjtőpont manipulálásában, egy hatalmas és baljós témában.

Azonnal megragadtam a lehetőséget, és megkérdeztem Don Juant, meg tudná-e becsülni, mikor élhettek ezek a régi varázslók. Már előtte számtalanszor feltettem neki ezt a kérdést, de soha nem kaptam kielégítő választ. Azonban bizonyos voltam afelől, hogy talán most, mivel ő maga hozta fel a témát, hajlandó lesz megtenni nekem ezt a szívességet.

– A legnehezebb téma – mondta. Attól, ahogy mondta, azt hittem, hogy elveti kérdésemet. Nagyon meg is lepődtem, amikor folytatta a beszédet. – Ez legalább annyira próbára fogja tenni a racionalitásodat, mint a szervesetlen lények témája. Jut eszembe, most mit gondolsz róluk?

66.

– Hagyom a véleményemet egy kicsit pihenni – mondtam. – Sehogy sem bírok gondolni rájuk.

A válaszom felvidította. Nevetett és elmondta saját aggályait és idegenkedését a szervesetlen lényekkel kapcsolatosan.

– Sohasem voltak az esetem – mondta. – Természetesen ez főleg a tőlük való félelmemnek köszönhető. Képtelen voltam túljutni rajta, amikor kellett volna és ez lerögzült.

– Most félsz tőlük, Don Juan?

– Nem igazán félelmet érzek, hanem undort. Egy részüket sem kívánom.

– Van valami különös oka ennek az undornak?

– A legjobb okom van rá a világon: ellentétesek vagyunk. Ők a szolgaságot szeretik, én a szabadságot. Szeretnek venni, és én nem adok el.

Megmagyarázhatatlan nyugtalanság tört rám, és nyersen azt mondtam neki, hogy a téma annyira távol áll tőlem, hogy nem tudom komolyan venni.

Mosolyogva bámult rám, és azt mondta: – A legjobb, amit tehetünk a szervesetlen lényekkel kapcsolatosan, az amit te teszel: tagadod a létezésüket, de rendszeresen látogatod őket, és azt állítod, hogy álmodsz, és az álmodásban minden lehetséges. Így nem kötelezed el magad.

Különös büntudatot éreztem, bár nem tudtam rájönni, miért. Úgy éreztem, meg kell kérdeznem – Mire utalsz, Don Juan?

– A szervesetlen lényekhez tett látogatásaidra – válaszolta szárazon.
 – Tréfálsz? Miféle látogatásokra?
 – Nem akartam erről beszélni, de úgy gondolom itt az ideje, hogy megmondjam, az akadémikus hang, ami arra emlékeztetett, hogy rögzítsd az álmodási figyelmedet az álmod elemein, egy szervesetlen lény hangja volt. Azt gondoltam, Don Juan teljesen irracionális. Annyira izgatott lettem, hogy még kiabáltam is vele. Nevetett rajtam, és megkért, hogy beszéljek szokatlan álmodási találkáimról. Ez a kérdés meglepett. Soha nem említettem senkinek, hogy nagyon gyakran, amikor egy álomból kilépek, ráközelítve egy adott elemre, mely húzni kezd, nem álmot váltok, ahogy kellene, hanem az álom teljes hangulata megváltozik és egy számomra ismeretlen dimenzióban találom magam. Lebegve úszom

67.

benne, valami ismeretlen kalauz segítségével, ami körbe-körbe forgat. Ezekből az álmokból mindig úgy ébredek fel, hogy még mindig forgok, és sokáig folytatom a forgolódást, mielőtt teljesen felébrednék.

– Ezek komoly találkozások a te szervesetlen barátaiddal – mondta Don Juan.

Nem akartam vitatkozni vele, de nem is értettem egyet. Csendben maradtam. Elfelejtettem a kérdésemet a régi varázslókról, de Don Juan újra előhozta a témát.

– Az én megértésem szerint a régi varázslók már úgy tízezer évvel ezelőtt léteztek – mondta és mosolyogva várta a reakciómat.

Válaszomat arra alapoztam, hogy a régészet mai állása szerint mikor népesítették be Amerikát az ázsiai nomád törzsek és azt mondtam, szerintem a dátuma nem jó. Tízezer év az nagyon régen volt.

– Neked is megvan a saját tudásod és nekem is – mondta. – Az én tudásom az, hogy a régi varázslók négyezer évig uralkodtak, hétezer évvel ezelőttől háromezer évvel ezelőttig. Háromezer évvel ezelőtt semmivé váltak. Azóta a varázslók újracsoportosultak, átformálva azt, ami a régi varázslóktól maradt.

– Hogyan lehetsz ilyen biztos a dátumaidban? – kérdeztem.

– Hogyan lehetsz biztos a tiédben? – vágott vissza.

Elmondtam neki, hogy a régészeknek biztos módszereik vannak az eltűnt kultúrák idejének megállapításához. Megint visszavágott, hogy a varázslóknak is megvannak a saját, biztos módszereik.

– Nem akarok ellentmondani neked vagy érvekkel meggyőzni téged – folytatta –, de hamarosan, egy nap megkérdezheted valakitől, aki biztosan tudja.

– Ezt senki sem tudhatja biztosan, Don Juan.

– Ez egy újabb olyan dolog, amit nagyon nehéz elhinni, de van valaki, aki hitelesítheti ezt az egészet. Egy nap találkozni fogsz ezzel a személlyel.

– Hagyjál már, Don Juan, biztosan viccelsz. Ki hitelesíthetné azt, hogy mi történt hétezer évvel ezelőtt?

– Ez nagyon egyszerű, az egyik régi varázsló, akiről beszélünk. Az, akivel találkoztam. Ő az, aki a régi varázslókról beszélt nekem. Remélem az agyadba vésed, amit most erről a különös emberről mondok ne-

68.

ked. Ő a kulcsa sok-sok törekvésünknek és ő az, akivel neked találkoznod kell.

Mondtam Don Juannak, hogy csüngök minden szaván, de mégsem értem, mit akar mondani. Azzal vádolt, hogy bolondot csinálok belőle és egy szavát sem hiszem a régi varázslókról. Bevallottam, hogy a mindennapi tudatállapotomban természetesen nem hiszek el ilyen túlzó történeteket. Ha a második figyelem állapotában lennék, jöllehet másfajta reakcióm lenne.

– Csak ha elméledsz azon, amit mondok, akkor válik a történet túlzóvá – jegyezte meg. – Ha nem vonod be közönséges ítélőképességedet, akkor a dolog megmarad tiszta energiának.

– Miért mondtad, Don Juan, hogy találkozni fogok az egyik régi varázslóval?

– Mert fogsz. Létfontosságú, hogy egy nap találkozzatok. De most hadd meséljek el egy másik hihetetlen történetet a leszármazási ágam egyik nagualjáról, Sebastian nagualról.

Don Juan elmesélte nekem, hogy Sebastian nagual sekrestyés volt egy észak-mexikói templomban, a tizennyolcadik század elején. Beszámolójában Don Juan hangsúlyozta, hogy a varázslók, legyenek régiek vagy újak, hogyan keresnek és találnak oltalmat elfogadott intézményekben, mint amilyen a templom is. Véleménye szerint a varázslók rendkívüli fegyelmük miatt megbízható alkalmazottak, akiket az ilyen intézmények mindig mohón keresnek, mivel nagy szükségük van ilyen emberekre. Don Juan azt állította, hogy amíg senki sem tud a varázsló dolgairól, az ideológiai hovatartozásuk hiánya miatt ők tűnnek az ideális munkaerőnek.

Don Juan folytatta történetét és elmondta, hogy egy nap, amíg Sebastian sekrestyési kötelezettségeinek tett eleget, egy furcsa ember jött a templomhoz, egy idős indián, aki betegnek tűnt. Elhaló hangon azt mondta Sebastiannak, hogy segítségre van szüksége. A nagual azt hitte, hogy a plébánosra van szüksége, de az ember, nagy erőfeszítést téve, beszélt a nagualhoz. Szigorú és parancsoló hangon azt mondta neki, hogy tudja, hogy Sebastian nem csak varázsló, hanem nagual.

Sebastian egészen megrémült az események váratlan fordulatától. Félrevonta az indiánt és a bocsánatáért esedezett. Az ember azt felelte,

69.

hogy nem azért van itt, hogy elnézést kérjenek tőle, hanem mert speciális segítségre van szüksége. Azt mondta, a nagual energiájára van szüksége, amit azért vesz át, hogy meghosszabbítsa életét, ami, biztosította Sebastiant, hogy több ezer éve tart, de pillanatnyilag kihunyóban van.

Sebastian, aki egy nagyon intelligens ember volt, nem akart ilyen képtelenséggel foglalkozni és arra sürgette az indiánt, hogy hagyja abba a bolondozást. Az idős ember nagyon dühös lett, és megfenyegette Sebastiant, hogy leleplezi őt és a csoportját az egyházfelügyelet előtt, ha nem teljesíti a kérését.

Don Juan emlékeztetett, hogy ezek voltak azok az idők, amikor az egyházfelügyelet brutálisan és szisztematikusan irtotta az Újvilág indiánjainak eretneki szokásait. Az ember fenyegetését nem lehetett semmibe venni; a nagual és csoportja valóban halálos veszélyben volt. Sebastian megkérdezte az indiánt, hogyan tudna neki energiát adni. Az ember elmagyarázta, hogy a nagualok fegyelmük segítségével egy különös energiára tesznek szert, amit a testükben tárolnak és ő fájdalommentesen kiveszi ezt Sebastian energiaközpontjából, a köldökén keresztül. Cserébe nem csak a lehetőséget kapja tevékenysége folytatására, hanem az erőnek egy ajándékát is.

A tudat, hogy az idős indián manipulálja, nemigen tetszett a nagualnak, de az ember hajthatatlan volt és nem hagyott más kiutat, csak kérésének teljesítését.

Don Juan biztosított arról, hogy az idős indián egyáltalán nem túlzott követelésével. Egyike volt azoknak az ősi varázslóknak, akiket a *halállal dacolók* néven ismertek. Kétségtelenül életben maradt a mai napig, gyűjtőpontjának oly módon való manipulálásával, amit csak ő ismert.

Don Juan azt mondta, hogy ami Sebastian és a között az ember között történt, egy későbbi megegyezés alapját szolgáltatta, mely mind a hat nagualra vonatkozott, akik Sebastiant követték. A halállal dacoló megtartotta a szavát; minden egyes nagual számára az energiájáért cserébe volt egy adománya, az erőnek egy ajándéka. Sebastiannak el kellett fogadnia az ajándékot, bár nem szívesen tette; meg volt róla

70.

győződve, hogy nincs más lehetősége. Az összes nagual, akik utána következtek, azonban büszkén és örömmel fogadta ajándékát.

Don Juan azzal zárta történetét, hogy idővel a halállal dacoló *bérlőként* lett ismeretes. És több mint kétszáz éven át Don Juan ágának nagualjai tiszteletben tartották ezt a kötelező érvényű megállapodást, létrehozva egy szimbiotikus kapcsolatot, ami megváltoztatta az ág pályáját és végső célját.

Don Juan nem foglalkozott a történet további magyarázásával és engem a hitelesség különös érzésében hagyott, ami sokkalta jobban a terhemre volt, mint azt gondoltam volna.

– Hogyan élhetett ilyen sokáig? – kérdeztem.

– Senki sem tudja – válaszolt Don Juan. – Csak annyit tudunk róla nemzedékek óta, amit ő elmondott nekünk. A halállal dacoló az, akit a régi varázslókról kérdeztem és ő mondta nekem, hogy háromezer éve voltak a csúcson.

– Honnan tudod, hogy igazat mondott? – kérdeztem.

Don Juan megrázta a fejét megdöbbenésében, ha nem viszolygásában. – Amikor szembenézel a felfoghatatlan ismeretlennel odakint – mondta, mindenféle maga köré mulatva –, nem haszontalankodsz szálnalmas hazugságokkal. A szálnalmas hazugságok csak azoknak az embereknek vannak, akik soha nem voltak szemtanúi annak, mi vár rájuk odakint.

– Mi vár ránk odakint, Don Juan?

Válasza, egy látszólag ártatlan kifejezés, sokkal félelmetesebb volt számomra, mintha valami nagyon ijesztő dolgot mondott volna.

– Valami teljesen személytelen – mondta.

Bizonyára észrevette, hogy darabjaimra estem. Tudatszintet váltott velem, hogy eloszlassa félelmemet.

Néhány hónappal később az álmodási gyakorlataim különös fordulatot vettek. Elkezdtem álomban választ kapni azokra a kérdéseimre, amiket Don Juannak terveztem feltenni. A leghatásosabb oldala ennek a furcsaságnak az volt, hogy hamar átcsúszott ébren töltött óráimba is. És egy nap, miközben az asztalomnál ültem, feleletet kaptam egy ki nem mondott kérdésemre a szervetlen lények valódiságával kapcsolatosan. Már annyiszor láttam álomban szervetlen lényt, hogy már va-

71.

lódiként gondoltam rájuk. Emlékeztettem rá magam, hogy még meg is érintettem egyet, félig normál tudatállapotban a Sonorai-sivatagban. Az álmaim rendszeresen olyan világok látványába hajlottak, melyek

komoly kételyeket keltettek bennem, hogy ezek az elmém termékei lennének. Szerettem volna elismerni Don Juant igazát ezt a velős kérdést illetően, és megformáltam egy kérdést az elmémben: ha valaki elfogadja, hogy a szervetlen lények ugyanolyan valóságosak, mint az emberek, akkor az univerzum fizikalitásának mely részén van a birodalmuk, ahol élnek?

Miután kérdésemet megformáltam magamnak, furcsa nevetést hallottam, pont olyat, mint aznap, amikor a szervetlen lényvel birkóztam. Aztán egy férfihang válaszolt nekem. – Az a birodalom a gyűjtőpont gy sajátságos helyzetében létezik – mondta. – Csakúgy, mint ahogy a világok a gyűjtőpont szokásos helyzetében léteznek.

Azt a legkevésbé sem akartam, hogy egy test nélküli hanggal beszédbe elegyedjek, így felálltam és kirohantam a házamból. Felöltött bennem a gondolat, hogy elvesztettem az eszem. Még egy aggodalom az aggodalom-gyűjteményembe. A hang olyan tiszta és határozott volt, hogy nem csupán fejtörést okozott, hanem meg is ijesztett. Nagy félelmek közepette vártam a hang közeledő sortűzét, de az eset soha nem ismétlődött meg. Az első adandó alkalommal tanácsot kértem Don Juantól.

Egyáltalán nem volt meglepődve.

– Egyszer és mindenkorra meg kell értened, hogy az efféle dolgok teljesen normálisak egy varázsló életében – mondta. – Nem fogsz megőrülni; csak az álmodási megbízott hangját hallod. Az álmodás első vagy második kapuján áthaladva az álmodók elérnek egy energiaküszöböt és elkezdnek dolgokat látni, hangokat hallani. Jobban mondva nem hangokat, hanem egyetlen hangot. A varázslók ezt az álmodási megbízott hangjának hívják.

– Mi az az álmodási megbízott?

– Idegen energia, ami tudatossággal bír. Idegen energia, mely célja az álmodók segítése azáltal, hogy dolgokat mond nekik. Az a probléma az álmodási megbízottal, hogy csak olyan dolgot képes mondani, amit a varázslók már tudnak, vagy tudniuk kellene, ha megérnék a pénzüket.

72.

– Azzal, hogy azt mondd: idegen energia, ami tudatossággal bír, egyáltalán nem segítesz nekem, Don Juan. Miféle energia – jóindulatú, ellenséges, jó, rossz, milyen?

– Csak olyan, amilyennek mondtam, idegen energia. Egy személytelen erő, amit mi nagyon személyessé teszünk, mert hangja van. Néhány varázsló esküszik rá. Még látják is. Vagy, ahogy te magad is, egyszerűen hallod, mint egy férfi vagy egy női hangot. És a hang mesélni tud nekik a dolgok állásáról, amit ők általában szent tanácsként megfogadnak.

– Miért hallja néhányunk hangnak?

– Látjuk vagy halljuk, mert a gyűjtőpontunkat egy új, meghatározón helyen tartjuk rögzítve; minél erősebb ez a rögzítés, annál erősebb a megbízott megtapasztalása. Vigyázz! Meztelen nőnek is láthatod és érezheted.

Don Juan nevetett saját megjegyzésén, de én túl riadt voltam az önfeledtséghez.

– Képes ez az erő megtestesíteni magát? – kérdeztem.

– Természetesen – válaszolta. – Csak attól függ, mennyire rögzített a gyűjtőpont. De nyugodt lehetsz, ha képes vagy fenntartani egy bizonyos fokú függetlenséget, semmi sem történik. A megbízott az marad, ami valójában: egy személytelen erő, ami a gyűjtőpontunk rögzítése miatt hat ránk.

– Biztonságosak és józanok a tanácsai?

– Ezek nem lehetnek tanácsok. Csak megmondja mi micsoda, és mi magunk vonzzuk be a zavaró hatást.

Elmondtam Don Juannak, mit mondott nekem a hang.

– Ahogy mondtam – jegyezte meg Don Juan. – A megbízott semmi újat nem mondott neked. Az állítása helyes volt, de csak úgy tűnik, mintha dolgokat fedne fel előtted. A megbízott pusztán csak megismételte, amit már tudsz.

– Attól tartok, nem állíthatom, hogy mindezt már tudtam, Don Juan.

– De állíthatod. Végtelenül többet tudsz a világmindenség misztériumáról, mint amit racionálisan sejtessz. De ez a mi emberi betegségünk, többet tudni a világmindenség misztériumáról, mint amit feltételezünk.

73.

Ezt a hihetetlen jelenséget teljesen egyedül megtapasztalni, Don Juan vezetése nélkül, a büszkeség érzését keltette bennem. Többet akartam tudni az álmodási megbízottól. Éppen kérdezni kezdtem Don Juantól, vajon ő szintén hallja-e a megbízott hangját.

Félbeszakított, és széles mosollyal az arcán azt mondta: – Igen, igen. A megbízott hozzám is beszél. Fiatalkoromban úgy láttam, mint egy szerzetest, fekete csuklyában. Egy beszélő szerzetes, aki minden alkalommal halálra rémisztett. Amikor a félelmem kezelhetőbbé vált, akkor egy megtestesületlen hanggá változott, ami a mai napig mond nekem dolgokat.

– Miféle dolgokat, Don Juan?

– Bármit, amire a szándékomat fókuszálok, dolgokat, melyek követésével nem akarok magam vesződni. Mint például részletek a tanítványaim viselkedésével kapcsolatban. Mit csinálnak akkor, amikor nem vagyok a

közelükben. Különösen rólad beszél nekem részletesen. A megbízott mindent elmond, amit teszel.

Ezen a ponton igazán nem tetszett az az irány, amit beszélgetésünk felvett. Örült módjára kerestem más témákban kérdéseket, miközben ő harsányan nevetett.

– Az álmodási megbízott egy szervesetlen lény? – kérdeztem.

– Mondjuk úgy, hogy az álmodási megbízott egy erő, ami a szervesetlen lények birodalmából jön. Ez az oka annak, hogy az álmodók mindig találkoznak vele.

– Úgy érted, Don Juan, hogy minden álmodó hallja, vagy látja a megbízottat?

– Mindenki hallja a megbízottat, és csak kevesen látják vagy érzik.

– Van erre bármiféle magyarázatod?

– Nincs. Ráadásul nem igazán érdekel a megbízott. Az életem egy pontján döntést kellett hoznom, hogy a szervesetlen lényekre koncentrálok és a régi varázslók nyomdokaiba lépek, vagy az egészet elutasítom. Tanárom, Julián nagual segített arra az elhatározásra jutnom, hogy elutasítsam őket. Sohasem bántam meg ezt a döntésemet.

– Mit gondolsz, nekem el kell utasítanom a szervesetlen lényeket, Don Juan?

74.

Nem válaszolt; helyette elmagyarázta, hogy a szervesetlen lények egész birodalma mindig tanítani szeretne. Talán, mert a szervesetlen lényeknek mélyebb a tudatossága, mint nekünk, arra éreznek késztetést, hogy a szárnyaik alá vegyenek bennünket.

– Nem látok semmi érvet amellett, hogy a tanítványuk legyenek – tette hozzá. – Túl magas árat kérnek.

– Mi az ár?

– Az életünk, az energiánk, a feljűk való hűségünk. Egyszerűen a szabadságunk.

– De mit tanítanak?

– A világukkal kapcsolatos dolgokat. Ugyanúgy, mint ahogy mi magunk is tanítanánk őket, ha képesek lennénk a tanításukra, a mi világunkra vonatkozó dolgokra. A módszerük az, hogy az alapszemélyiségünket teszik mércéjévé annak, hogy mit szeretnénk, és ennek megfelelően tanítanak bennünket. A legveszélyesebb ügylet!

– Nem látom, mitől lenne ez veszélyes.

– Ha valaki a te alaptermészetedet mérné fel, az összes félelmeddel, mohósággal, irigységgel, satöbbi, satöbbi, és megtanítaná beteljesíteni ezt a szörnyűséges létállapotot, mit gondolsz, mi lenne az eredmény?

Nem tudtam mit mondani. Úgy gondoltam, tökéletesen értem a visszautasításának az okát.

– A régi varázslókkal az volt a probléma, hogy csodás dolgokat tanultak, de az alantas énjük volt az alap – folytatta Don Juan. – A szervesetlen lények a szövetségeseik lettek, és szándékos példák segítségével csodákra tanították a régi varázslókat. A szövetségeseik bemutatták a tetteket, melyeket a régi varázslók lépésről lépésre lemásoltak anélkül, hogy az alaptermészetükön valamit is változtattak volna.

– Ma is léteznek ezek a kapcsolatok a szervesetlen lényekkel?

– Erre nem tudok válaszolni. Csak annyit mondhatok, hogy én magam nem tudok elképzelni ilyen kapcsolatot. Az ilyenfajta bonyodalom gátolja a szabadság kutatását, elhasználva az összes rendelkezésünkre álló energiánkat. Annak érdekében, hogy valóban követni tudják szövetségeseik példáit, a régi varázslóknak a szervesetlen lények bi-

75.

rodalmában kellett tölteniük az életüket. Az a mennyiségű energia, ami egy ilyen folyamatos utazás véghezviteléhez kell, elképesztő.

– Ezt úgy érted, Don Juan, hogy a régi varázslók képesek voltak azokban a birodalmakban úgy létezni, mint ahogy mi létezünk itt?

– Nem pont úgy, mint ahogy mi létezünk itt, de az biztos, hogy éltek: megőrizték tudomásukat és egyéniségüket. Azoknak a varázslóknak a számára az álmodási megbízott vált a legalapvetőbb entitássá. Ha egy varázsló a szervesetlen lények birodalmában akar élni, az álmodási megbízott a tökéletes híd; beszél, és hajlama van a tanításra, kalauzálásra.

– Voltál valaha abban a birodalomban, Don Juan?

– Számtalanszor. Mint ahogy te is. De nincs itt az ideje, hogy erről beszéljünk. Még nem takarítottad ki az összes hulladékot az álmodási figyelmedből. Egy nap majd beszélünk erről a birodalomról.

– Jól sejtem Don Juan, hogy nem szereted a megbízottat és nem értesz vele egyet?

– Nem is értek vele egyet, és nem is szeretem. A másik hangulathoz tartozik, a régi varázslók hangulatához. Ráadásul a tanításai és kalauzolása a mi világunkban ostobaság. És ezért az ostobaságért szörnyen nagy árat számol fel az energiánkból. Egy nap egyet fogsz velem érteni. Meglátod.

Don Juan szavainak jellegéből azt a leplezett meggyőződését éreztem ki, hogy én nem értek vele egyet a megbízottal. Éppen azon voltam, hogy vitatkozni kezdjek vele, amikor a fülemben meghallottam a megbízott

hangját. – Igaza van – mondta a hang. – Te kedvelsz engem, mert nem találsz semmi rosszat abban, hogy megvizsgálj az összes lehetőséget. Tudást akarsz; a tudás hatalom. Nem akarsz biztonságban ülni a mindennapi életed rutinjai és hiedelmei között.

A megbízott mindezt angolul mondta, a Csendes-óceán partvidékének hang lejátszásával. Aztán spanyolra váltott. Enyhe argentin akcentust hallottam. Soha nem hallottam eddig a megbízottat így beszélni. Lebilincselte. A megbízott a beteljesedésről, a tudásról beszélt; arról, hogy milyen messze vagyok a születési helyemtől; arról, hogy mennyire sóvárgok kaland után és beszélt az új tárgyakkal és új horizontokkal kap-

76.

csolatos megszállottságomról. A hang még portugálul is beszélt hozzám, a déli pampák határozott hanghordozásával.

Hallván a hang hízelgésáradatait, nem csak rémült lettem, hanem undorodtam is. Ott helyben megmondtam Don Juannak, hogy fel kell hagynom álmodási gyakorlataimmal. Meghökkenve nézett rám. De amikor elismételtem neki, amit hallottam, egyetértett az abbahagyással, bár éreztem, hogy csak azért csinálja, hogy megnyugtasson. Néhány héttel később egy kissé hisztérikusnak találtam reakciómat, döntésemet a visszavonulásról pedig hibásnak. Visszatértem az álmodás gyakorlásához. Biztos voltam benne, hogy Don Juan a tudatában van annak, hogy visszavonulásomat töröltem.

Egyik nála tett látogatásom alkalmával teljesen váratlanul az álmokról kezdett beszélni. – Csak azért, mert nem tanították meg nekünk, hogy az álmokat a felfedezések igazi mezejeként kezeljük, az még nem jelenti azt, hogy nem azok – kezdte. – Az álmokat analizálják a jelentésük végett vagy jeleknek tekintik azokat, de sosem tekintik úgy, mint valóságos események birodalmát.

– Tudomásom szerint csak a régi varázslók tették ezt – folytatta Don Juan –, de végül elrontották. Kapzsvá lettek és amikor döntő jelentőségű keresztúthoz érkeztek, a rossz utat választották. Mindent egy lapra tettek fel: a gyújtópont rögzítésére az ezernyi pozíción, amit az felvenni képes.

Don Juan csodálkozott, hogy azokból a bámulatos dolgokból, amit a régi varázslók ennek az ezernyi helyzetnek a felfedezése közben tanultak, csak az álmodás művészete és csak a cserkészés művészete maradt meg. Megismételte, hogy az álmodás művészete a gyújtópont elmozdulásával áll kapcsolatban. Aztán a cserkészést olyan művészetként határozta meg, amely a gyújtópont rögzítésével foglalkozik bármelyik helyen, ahová az elmozdult.

– A gyújtópont egy új helyen való rögzítésének módja az összetartó erő megerősítése – mondta. – Te ezt már csináltad az álmodási gyakorlataid során.

– Azt hittem, az energiatestemet tökéletesítem – mondtam, valahogy meglepődve a kijelentésén.

77.

– Azt csinálsz, és jóval többet is; azt tanulod, hogyan legyen összetartó erő. Az álmodás megteszi ezt azáltal, hogy kényszeríti az álmodót a gyújtópontja rögzítésére. Az álmodási figyelem, az energiatest, a második figyelem, a szervesetlen lényekkel való kapcsolat, az álmodási megbízott mind az összetartó erő megszerzésének melléktermékei; más szóval, ezek mind a gyújtópont számos álmodási helyzetben való rögzítésének a melléktermékei.

– Mi az az álmodási helyzet, Don Juan?

– Bármelyik olyan új helyzet, ahová a gyújtópont elmozdult az alvás folyamán.

– Hogyan rögzítjük a gyújtópontot egy álmodási helyzetben?

– Azáltal, hogy megtartjuk egy elem látványát az álomban, vagy ha akarattal álmot váltunk. Álmodásodon keresztül te az összetartóerő erősítését gyakorlod; vagyis azt a képességet, hogy fenn tudj tartani egy új energia alakzatot a gyújtópontod rögzítésével bármely helyzetben, ahová egy álmod során kerülsz.

– Valóban új energia alakzatot tartok fenn?

– Nem teljesen, és nem azért, mert nem vagy rá képes, hanem azért, mert eltolod a gyújtópontodat ahelyett, hogy elmozdítanád. A gyújtópont eltolódása apró változásokat eredményez, melyek gyakorlatilag észrevehetetlenek. Az eltolódásokban a kihívás, hogy olyan kicsik és gyakoriak, hogy mindegyikben fenntartani az összetartó erőt igazi diadal.

– Honnan tudjuk, hogy fenntartjuk az összetartóerőt?

– Az érzékelésünk tisztaságából. Minél tisztább az álombeli látvány, annál nagyobb az összetartóerő.

Azt mondta, hogy itt az ideje annak, hogy a gyakorlatban is használjam azt, amit az álmodásban tanultam. Anélkül, hogy lehetőségem lett volna bármit is kérdezni, arra sürgetett, hogy mintha csak álomban lennék, fókuszáljam a figyelmemet a közelben álló sivatagi fa lombzatára: egy meskitőfára.

– Azt akarod, hogy csak bámuljam? – kérdeztem.

– Nem azt akarom, hogy csak bámulj; azt szeretném, ha valami nagyon különleges dolgot tennél azzal a lombzattal – mondta. – Emlékezz, ha álmodban egyszer meg tudod tartani egy elem látványát, te

78.

valójában a gyűjtőpontod álmodási helyzetét tanod fenn. Most kezd el bámulni azokat a leveleket, mintha álomban lennél, egy kicsi, de jelentőségteljes különbséggel: az álmodási figyelmedet a mindennapi tudomás állapotában fogod a meskitófa levelein tartani.

Idegességem lehetetlenné tette, hogy kövessem a gondolatfűzését. Ő türelmesen elmagyarázta, hogy a lombozat bámulásával a gyűjtőpontom csekély elmozdulását valósítom meg. Aztán azzal, hogy ezeket a sajátos leveleket bámulom, előhívom az álmodási figyelmemet és tulajdonképpen rögzítem ezt a kicsiny elmozdulást, és az összetartóerőm lehetővé teszi a második figyelem szempontjai szerinti érzékelést. Kuncogva hozzátette, hogy az eljárás nevetségesen egyszerű.

Don Juannak igaza volt. Csak annyit kellett tennem, hogy látómezőmet a levelekre fókuszáltam, megtartottam és egy adott pillanatban egy örvényszerű érzés behúzott, pontosan olyan, mint az örvények álmaimban. A meskitófa lombozata érzékelési adatok univerzumává vált. Olyan volt az egész, mintha a lombozat elnyelt volna, de ez nem csak a látómezőmet foglalta le; ha megérintettem a leveleket, ténylegesen éreztem őket, meg is tudtam szagolni őket. Álmodási figyelmem multiszenzoriális volt, nem csupán vizuális, mint szokásos álmodásomban.

Ami a meskitófa lombozatának bámulásaként kezdődött, egy álommá vált. Úgy hittem, egy álmodott fában vagyok, ahogy már számtalanszor voltam fákban álomban. És természetes módon úgy viselkedtem ebben az álmodott fában, ahogy azt megtanultam álmaimban: elemről elemre mozogtam egy örvény erejétől húzva, ami alakot öltött a fa bármelyik olyan részén, ahová multiszenzoriális álmodási figyelmemet fókuszáltam. Ha bármihez hozzáértem a testem bármelyik részével, akkor is egy örvény alakult ki, nem csak a bámulástól.

Ennek a vízióknak, vagy álomnak a folyamán ésszerű kétségek törtek rám. Azon kezdtem tünődni, vajon kábulatban valóban felmásztam-e a fára és ténylegesen átkarolom-e a leveleket, elveszve a lombozatban anélkül, hogy tudnám mit teszek. Vagy talán álomba zuhantam a szélben reszkető levelek ígézetétől és álmot látok. De ugyanúgy, mint álmodásban, nem volt elegendő energiám túl sokáig ezen töprengeni. Gondolataim tovaszálltak. Egy pillanatig tartottak; aztán a közvetlen tapasztalás ereje teljesen elfedte azokat.

79.

Egy hirtelen mozgás mellettem mindent megrázott és tulajdonképpen kiemelt a levelek csoportosulásából, mintha kiszabadultam volna a fa mágneses húzásából. Felemelkedtem és egy mérhetetlen horizont tárult elé. Sötét hegyek és zöld növényvilág vett körül. Egy, a csontjaimig hatoló újabb energialöket rázott meg; és akkor valahol máshol találtam magam. Óriási fák szőtték be a tájat. Nagyobbak voltak, mint Oregon és Washington államok óriásfenyői. Sohasem láttam még ilyen erdőt. A látvány olyannyira ellentétben állt a Sonorai-sivatag kopárságával, hogy kétséget kizáróan álomban voltam.

Tartottam ezt a nem mindennapi látványt félve, hogy továtűnik, mivel tudtam, hogy valóban álmodom és egyszer elfogy az álmodási figyelmem. De a kép megmaradt akkor is, amikor úgy gondoltam, már el kellett volna fogynia az álmodási figyelmemnek. Akkor ijesztő gondolat futott át az agyamon: mi van, ha ez nem is álom és nem is a mindennapi valóság?

Féltem, úgy, ahogy egy állat érzékelheti a félelmet és a fakoronába hátráltam, oda, ahonnan kiemelkedtem. Visszafelé mozgásom lendülete keresztülvitt a lombozaton és a kemény faágakon. Elhúzott a fától és a másodperc tört része alatt Don Juan mellett álltam a háza ajtajában, a Sonorai-sivatagban.

Egy pillanat alatt realizáltam, hogy újra egy olyan állapotba léptem be, ahol összefüggően tudok gondolkodni, de nem tudok beszélni. Don Juan mondta, hogy ne aggódjak. A beszédre való készségünk rendkívül törekeny és a némasági rohamok megszokottak azoknál a varázslóknál, akik a normál érzékelés határain túlra merészkednek.

Az a legbelső érzésem volt, hogy Don Juan megszánt és elhatározta, hogy beszédével felbuzdít. De az álmodási megbízott hangja, melyet tisztán hallottam abban a pillanatban, azt mondta, hogy néhány órai pihenés után tökéletesen jól leszek.

Ébredés után Don Juan kérésére részletes leírást adtam arról, amit láttam és csináltam. Figyelmeztetett, hogy tapasztalatom megértését nem lehetséges az ésszerűségemre bízni. Nem azért, mert bármi baj lenne az ésszerűségemmel, hanem, mert ami történt, az egy olyan jelenség volt, ami az értelem paraméterein kívül esik.

80.

Természetesen vitakoztam, hogy semmi nem eshet az értelem határain kívül; a dolgok burkolóznak homályba, de előbb vagy utóbb az értelem megtalálja a módját, hogy fényt derítsen mindenre. És ezt tényleg így hittem.

Don Juan rendkívüli türelemmel rámutatott arra, hogy az értelem csak mellékterméke a gyűjtőpont szokásos helyzetének; tehát tudni, hogy mi történik, élmelmjünek lenni, két lábbal a földön állni – óriási büszkeségünk forrásai és értékességünk természetes következményének tekintjük – csakis a gyűjtőpont rögzítésének az

eredménye, annak szokásos helyzetében. Ez minél merevebb és szilárdabb, annál nagyobb a magunkba vetett hitünk, annál inkább úgy érezzük, hogy ismerjük a világot, előre tudjuk, mi lesz.

Hozzáette, hogy az álmódás adja a lehetőséget ahhoz, hogy más világokba belépjünk, azáltal, hogy szétrombolja a világ ismeretének érzését. Elgondolhatatlan dimenziókba való utazásnak nevezte az álmódást. Utazásnak, ami – miután mindent érzékeltetett velünk, amit emberileg érzékelni lehetséges –, a gyűjtőpontot az emberi tartományon kívülre löki és a felfoghatatlant érzékeli.

– Újra visszatértünk a varázslók világának legfontosabb témájához – folytatta –, a gyűjtőpont helyzetéhez. A régi varázslók átkához, ami az emberiség állandó bosszúsága is egyben.

– Miért mondd ezt, Don Juan?

– Mert általában az emberiség és a régi varázslók áldozatul estek a gyűjtőpont helyzetének: az emberiség azért, mert nem tud róla, hogy a gyűjtőpont létezik és ebből kifolyólag azt a kényszerítést érzi, hogy a gyűjtőpont szokásos helyzetének melléktermékét valami végső és változtathatatlan dolognak tartsa. A régi varázslók pedig azért, mert bár ők mindent tudnak a gyűjtőpontról, elveszték a gyűjtőpont befolyásolásának képességében.

– Óvakodnod kell ezektől a csapdáktól, nehogy beléjük ess – folytatta. – Az igazán visszataszító lenne, ha az emberiség oldalára állnál, mintha nem tudnál a gyűjtőpont létezéséről. De az még nagyobb csalárság lenne, ha a régi varázslók oldalára állnál és cinikusan manipulálnád a gyűjtőpontot a haszon kedvéért.

81.

– Még mindig nem értem. Ez az egész hogyan kapcsolódik ahhoz, amit tegnap megtapasztaltam?

– Tegnap egy másik világban voltál. De ha megkérdeznél, hogy hol van az a világ és én azt felelném, hogy a gyűjtőpont helyzetében, ez a válasz számodra semmit sem jelentene.

Don Juan érvelése szerint két lehetőségem van. Az egyik, hogy követem az emberiség okfejtésének példáját és egy nagyon kellemetlen helyzettel nézek szembe: a tapasztalatom azt mutatja, hogy léteznek más világok, de az értelmem azt mondja, hogy ilyen világok nem léteznek és nem is létezhetnek. A másik, hogy a régi varázslók okfejtésének a nyomdokába lépek, mely esetben automatikusan elfogadom más világok létezését és mohóságom önmagában megtartaná a gyűjtőpontomat azokon a pozíciókon, melyek létrehozzák azokat a világokat. Az eredmény egy másfajta kellemetlenség lenne: fizikailag kellene belépni víziószerű birodalmakba hatalomvágytól és nyereségvágytól hajtva.

Túlságosan zsidadt voltam érvelésének követéséhez, aztán rájöttem, hogy nem kell követnem, mert magam is teljesen egyetértek vele attól a tényről eltekintve, hogy nekem nincs teljes rálátásom arra, mivel is értek egyet. Az egyetértés inkább egy távolról jövő érzés volt, egy ősi bizonyosság, amit elvesztettem s ami most lassan megtalálta a hozzám visszavezető utat.

Az álmódási gyakorlataimhoz való visszatérés megszüntette ezt a zűrzavart, de újabbakat okozott. Például ahogy hónapokon keresztül nap mint nap hallottam az álmódási megbízott hangját, már nem találtam zaklatónak és nem is csodálkoztam rajta. Megszokottá vált. Annyi hibát vétettem annak hatására amit mondott, hogy majdnem megértettem Don Juan idegenkedését a hang komolyan vételétől. Egy pszichoanalitikus biztosan naphosszat értelmezné a megbízottat, figyelembe véve belső személyiségem funkciózavarainak minden lehetséges felcserélődését.

Don Juan folytatta a téma állhatatos áttekintését: ez egy személytelen, de állandó erő a szervetlen lények birodalmából; ezért minden álmódó megtapasztalja, többé kevésbé ugyanolyan formában. És ha úgy

82.

döntünk, hogy a szavait tanácsnak vesszük, gyógyíthatatlan bolondok vagyunk.

Én minden bizonnyal egy voltam közülük. Képtelen voltam közömbös maradni, amikor közvetlen kapcsolatban álltam egy ilyen különleges dologgal: egy hanggal, ami három nyelven, tisztán és tömören beszélt nekem rejtett dolgokról; bármiről vagy bárkiről, akire a figyelmemet összpontosítottam. Egyetlen hátránya, ami számomra nem járt következményekkel az volt, hogy nem voltunk összhangban. A megbízott akkor mondott nekem dolgokat emberekről vagy eseményekről, amikor én már teljesen elfelejtettem, hogy érdeklődtem irántuk.

Erről a furcsaságról megkérdeztem Don Juant és ő azt mondta, hogy ennek a gyűjtőpontom merevségéhez van köze. Elmagyarázta, hogy engem csak felnőttek neveltek, és ők öreg emberek nézőpontjaival itattak át; ezért veszélyesen csálhatatlan voltam. Az a törekvése, hogy több adag hallucinogén növényt adott nekem, mondta, a gyűjtőpontom felrázására irányult, hogy a folyékonyágnak egy minimális mozgásterére tegyen szert.

– Ha nem teremted meg ezt a mozgásteret – folytatta –, vagy még csálhatatlanabb leszel, vagy egy hisztérikus varázslóvá válsz. Nem azért beszélek neked a régi varázslókról, hogy kibeszéljem őket, hanem azért, hogy szembefordítsam veled őket. Előbb vagy utóbb, a gyűjtőpontod folyékonyabb lesz, de nem lesz elég folyékony ahhoz, hogy ellensúlyozza a készségedet arra, hogy olyanná válj, mint ők: **csálhatatlanná és hisztérikussá.**

– Hogyan tudnám mindezt elkerülni, Don Juan?

– Csak egy mód van. A varázslók ezt tiszta megértésnek nevezik. Én úgy hívom, hogy románc a tudással. Ez a

hajtóerő, amit a varázslók ismernek, felfedeznek és elképednek tőle.

Don Juan témát váltott, és folytatta a gyűjtőpont rögzítésének magyarázatát. Azt mondta, hogy látva a gyerekek gyűjtőpontját, ahogy folyamatosan mozog, mintha remegne, és könnyedén változtatja a helyét, a régi varázslók arra a következtetésre jutottak, hogy a gyűjtőpont helyzete nem velünk született, hanem a szokás alakítja ki. Azt is látva, hogy csak a felnőttek esetében rögzült egy ponton, feltételezték, hogy a gyűjtőpont egy adott helyzete egy adott érzékelést táplál. A haszná-

83.

laton keresztül ez az adott érzékelési mód érzékelési adatok értelmező rendszerévé válik.

Don Juan rámutatott, hogy mivel ebbe a rendszerbe születünk bele, ebbe a rendszerbe vagyunk „besorozva” és a születésünk pillanatától elkerülhetetlenül azon küszködünk, hogy érzékelésünket hozzáigazítsuk a rendszer igényeihez és elvárásaihoz, a rendszerhez, mely egy életen át ural minket. Következésképpen a régi varázslóknak teljesen igazuk volt, amikor úgy hitték, ha valaki visszafordítja ezt és az energiát közvetlenül érzékeli, attól az a személy varázslóvá válik.

Don Juan kifejezte csodálatát azzal kapcsolatosan, amit ő a mi emberi nevelkedésünk legnagyobb vívmányának hívott: a gyűjtőpont lezárását a szokásos helyzetében. Ha egyszer mozgásképtelenné vált abban a helyzetben, az érzékelés arra trenírozható és irányítható, hogy értelmezze azt, amit érzékelünk. Más szóval, ekkor irányíthatóvá válunk arra, hogy inkább a rendszer szempontjai szerint érzékeljünk, mint az érzékszerveink szempontjából. Biztosított arról, hogy az emberi érzékelés egyetemes és egyöntetű, mert az egész emberi faj gyűjtőpontja ugyanazon a ponton van rögzülve.

Azzal folytatta, hogy a varázslók ezt az egészet akkor bizonyították be maguknak, amikor látták, hogy abban a pillanatban, amikor a gyűjtőpont elmozdul egy bizonyos küszöbön túlra, és az univerzum új energiaszállait érzékeli, nincs értelme annak, amit érzékelünk. Ennek közvetlen oka az, hogy az új érzékelési adat működésképtelenné teszi a rendszerünket; az többé nem képes értelmezni azt, amit érzékelünk.

– A rendszerünk nélkül érzékelné természetesen kaotikus – folytatta Don Juan. – De eléggé furcsa, hogy amikor azt gondoljuk, hogy teljesen elvesztettük az irányt, a régi rendszer erejét; az a segítségünkre siet és az új, felfoghatatlan érzékelést átalakítja egy teljesen felfogható, új világgá. Éppen ez történt veled, amikor a meskitófa leveleit bámultad.

– Pontosan mi történt velem, Don Juan?

– Az érzékelésed kaotikus volt egy darabig; minden egyszerre ért hozzád és a világot értelmező rendszered nem működött. Aztán a káosz kitisztult és egy új világ állt előtted.

84.

– Már megint ugyanott vagyunk Don Juan, ahol már voltunk. Létezik ez a világ vagy pusztán az elmém szüleménye?

– Igen, ugyanott vagyunk és a válasz is még mindig ugyanaz. Pontosan abban a helyzetben létezik, ahol a gyűjtőpontod volt abban a pillanatban. Ahhoz, hogy érzékeld, összetartóerőre volt szükséged, vagy is arra volt szükséged, hogy a gyűjtőpontodat rögzítve tartsd abban a helyzetben, amit meg is tettél. Az eredmény az volt, hogy egy darabig teljes mértékben érzékeltél egy új világot.

– De mások is érzékelnék ugyanazt a világot?

– Ha van egységességük és összetartóerejük, igen. Az egységesség arra való, hogy a gyűjtőpont egyöntetűen ugyanabban a helyzetben legyen. A régi varázslók az egész tettet, amivel a normál világon kívül elérjük az egységességet és az összetartóerőt, cserkésző érzékelésnek hívták.

– A cserkészés művészete – folytatta –, ahogy már mondtam, a gyűjtőpont rögzítésével kapcsolatos. A régi varázslók a gyakorláson keresztül felfedezték, hogy nagyon fontos a gyűjtőpont elmozdítása és talán még fontosabb rögzítve tartani az új helyzetében, bárhol legyen is az az új helyzet.

Elmagyarázta, hogy ha a gyűjtőpont nem marad mozdulatlan, nem tudunk összefüggően érzékelné. Rendezetlen kaleidoszkóp képeket tapasztalnánk. Ezért van az, hogy a régi varázslók ugyanakkora jelentőséget tulajdonítottak az álmodásnak, mint a cserkészésnek. Az egyik művészet nem létezhet a másik nélkül, főleg olyasfajta tevékenységeknél, amilyenekbe a régi varázslók bonyolódtak.

– Mik voltak azok a tevékenységek, Don Juan?

– A régi varázslók a második figyelem labirintusának nevezték, vagy a nagy utazásnak az ismeretlenbe.

Don Juan azt mondta, hogy ezek a tevékenységek a gyűjtőpont elmozdításából álltak. Nem csak azt tanulták meg a régi varázslók, hogyan tolják el gyűjtőpontjukat több ezer helyzetbe az energiagömb felszínén és belsejében, hanem azt is, hogyan rögzítsék a gyűjtőpontjukat azokban a helyzetekben, tehát határozatlan időre megőrizték az összetartó képességüket.

– Milyen előnye volt ennek, Don Juan?

85.

– Nem beszélhetünk előnyökről. Csak végeredményekről beszélhetünk.

Elmagyarázta, hogy a régi varázslók összetartó képessége olyan volt, hogy lehetővé tette számukra, hogy érzékelésileg és fizikailag azzá váljanak, amit a gyűjtőpontjuk adott helyzete diktált. Bármivé át tudtak változni, ebből sajátos készletük is volt. A készlet abból állt, hogy beleértve az érzékelés minden részletét, átváltoztak például jaguárrá, madárrá, rovarrá, satöbbi, satöbbi.

– Nehéz elhinnem, hogy ilyen átváltozás lehetséges – mondtam.

– Lehetséges – biztosított. – Nem is annyira neked, meg nekem, de nekik igen. Nekik ez semmiség volt.

Azt mondta, hogy a régi varázslók folyékonysága nagyszerű volt. Csak a gyűjtőpontjuk csekély eltolására volt szükségük, a legkisebb értékelési jelre az álmodásukból és azonnal becserkésztek az érzékelésüket, újrendezve összetartó képességüket, hogy illeszkedjenek a tudomás új állapotához, hogy állatok legyenek, egy másik személy, egy madár vagy bármi.

– De ez nem ugyanaz, mint amit az elmebetegek csinálnak? Felépítik a saját valóságukat, ahogy betegségük előrehalad? – mondtam.

– Nem, ez nem ugyanaz. Az örültek elképzelik a saját valóságukat, mert egyáltalán nincs semmiféle előre kialakított céljuk. Az örültek káoszt visznek a káoszba. Ellentétben a varázslókkal, akik rendet visznek a káoszba. Az ő előre kialakított, transzcendentális céljuk, hogy érzékelésüket felszabadítsák. Nem a varázslók építik a világokat, amiket érzékelnek; ők közvetlenül az energiát érzékelik, és aztán felfedezik, hogy amit érzékelnek az egy ismeretlen új világ, ami elnyelheti őket teljesen, mert ugyanolyan valóságos, mint bármi, amit valóságosnak tudunk.

Aztán Don Juan új magyarázatát adta annak, hogy mi történt velem akkor, amikor a meskitófát bámultam. Azt mondta, hogy azzal kezdtem, hogy a fa energiáját érzékeltam. Szubjektív szinten úgy hittem álmodom, mert az energia érzékeléséhez álmodási technikákat alkalmaztam. Azt állította, hogy az álmodási technikák használata a mindennapi élet világában a régi varázslók egyik leghatásosabb eszköze volt. Az energiát közvetlenül és álmyszerűen lehetett így érzékelni, és

86.

nem teljesen kaotikusan, addig a pillanatig, amikor valami újrendezi az érzékelést és a varázsló egy új világgal találja magát szemben – pont ez történt velem is.

Beszéltem neki arról, amit akkor gondoltam és amire nem nagyon mertem gondolni: hogy a látvány, amit néztem se nem álom, se nem a mindennapi élet világ volt.

– De nem ám – mondta. – Ezt mondogatom neked újra meg újra és te azt gondolod, csak ismételtetem magamat. Tudom, milyen nehéz az elmének megengednie, hogy esztelen lehetőségek is valósak lehetnek De az új világok léteznek! Úgy rétegződnek egymás köré, mint a hagyma héjai. A világ, amiben létezünk, csak egy azok közül a héjak közül.

– Ezt úgy érted, Don Juan, hogy a tanításaid célja az én felkészítem arra, hogy elmenjek azokba a világokba?

– Nem. Nem úgy értettem. Csak a gyakorlás miatt megyünk azokba a világokba. Azok az utazások a mai varázslók előéletének számítanak. Ugyanazt az álmodást végezzük, mint amit a régi varázslók csináltak, de egy ponton új terület felé kanyarodunk. A régi varázslók jobb szerették a gyűjtőpont eltolását, ezért ők mindig többé-kevésbé kiszámítható talajon jártak. Mi a gyűjtőpont elmozdítását részesítjük előnyben. A régi varázslókat az emberi ismeretlen foglalkoztatta. Minket a nem emberi ismeretlen.

– Én még nem értem ezt el, ugye?

– Nem. Te még az elején vagy. Kezdetben mindenkinek a régi varázslók nyomdokaiban kell járni. Végül is ők alkották meg az álmodást.

– Hol van az a pont, ahol az új varázslók-féle álmodást kezdem tanulni?

– Még nagyon sok mindent kell addig felfedezned. Talán évek múlva. Bár a te esetedben rendkívül óvatosságnak kell lennem. A jellemvonásaid miatt biztos, hogy a régi varázslókhoz kapcsolódsz. Ezt már mondtam neked korábban is, de te mindig megoldottad, hogy megúszd a vizsgálódásomat. Néha már azt gondolom, hogy valami idegen energia ajánlott be téged, de aztán mindig elvettem ezt a gondolatot. Te nem vagy fondorlatos.

– Miről beszélsz, Don Juan?

87.

– Két olyan dolgot is tettél akaratlanul, amivel a frászt hoztad rám. Amikor első alkalommal álmodtál, az energiatestteddel egy ezen a világon kívüli helyre utaztál. És ott sétáltál! Aztán az energiatestteddel egy másik, nem ezen a világon található helyre utaztál, mindezt a mindennapi tudomásból indulva.

– Miért olyan ijesztő ez, Don Juan?

– Neked túl könnyen megy az álmodás. Ez egy kárhózat, ha nem vigyázunk. Az emberi ismeretlenbe vezet. És

én mondtam neked, hogy a modern kor varázslói azon dolgoznak, hogy a nem emberi ismeretlenbe jussanak el.

– Milyen lehet a nem emberi ismeretlen?

– Szabadság az emberi léttől. Elképzelhetetlen világok, amik az ember sávján kívül vannak, de képesek vagyunk érzékelni őket. Ez az a hely, ahol a modern kor varázslói a mellékutat választják. Előszeretettel viseltetnek az ember tartományán kívüli rész iránt. És amik azon a tartományon kívül vannak, azok mindent magába foglaló világok, nem csupán a madarak birodalma, vagy az állatok birodalma, vagy az ember birodalma, még akkor sem, ha ez az ismeretlen ember is. Én világokról beszélek, amilyenben mi is élünk; teljes világok számtalan birodalommal.

– Hol vannak azok a világok, Don Juan? A gyűjtőpont különböző helyzeteiben?

– Igen. A gyűjtőpont különböző helyzeteiben, de ezekbe a helyzetekbe a varázslók a gyűjtőpont elmozdításával jutnak, nem az eltolásával. Az ezekbe a világokba való belépés olyan fajta álmodás, amit csak a mai varázslók csinálnak. A régi varázslók tartózkodtak ettől, mert nagyfokú elkülönültséget és az önfontosság teljes hiányát követeli meg. Olyan ár, melyet ők nem tudtak megfizetni. Azoknak a varázslóknak, akik manapság gyakorolják az álmodást, az álmodás szabadság, hogy olyan világokat érzékeljenek, melyek felülmúlják képzeletünket.

– De mi a célja ezeknek az érzékelésének?

– Ma már feltetted nekem ezt a kérdést. Igazi kereskedő módjára beszélsz. Mekkora a kockázat, kérdezed, mekkora a százalékban kifejezett nyereség a befektetéshez képest? Jobb lesz tőle nekem?

88.

Nem lehet megmondani. A kereskedő elme kereskedik. De a szabadság nem lehet befektetés. A szabadság egy vég nélküli kaland, ahol az életünket tesszük kockára és még többet is, néhány pillanatért, ami túl van világokon, gondolatokon, érzéseken.

– Nem ebben a szellemben kérdeztem, Don Juan. Amit tudni szeretnék az az, hogy mi ennek az egésznek a hajtóereje egy olyan lusta disznó számára, mint én?

– A szabadság kutatása az egyetlen hajtóerő, amiről én tudok. Szabadság, hogy elrepülhessünk abba a végtelenbe, ami odakint van. Szabadság, hogy megsemmisüljünk, hogy felemelkedjünk, hogy gyertyalánggá lehessünk, ami annak ellenére, hogy millió csillag fénye világít szembe, megőrzi sértetlenségét, mert sohasem próbált többnek látszani, mint ami: egy egyszerű gyertya.

89.

5.

A szervetlen lények világa

Megállapodásunkhoz hűen mindig addig vártam, amíg Don Juan kezdett az álmodásról magyarázni és én csak szükség esetén kértem a tanácsát. Általában nem csak a témától tartózkodott, de mintha velem is elégedetlen lett volna. Az általam feltételezett rosszallását az a tény erősítette, hogy akárhányszor beszélünk álmodási aktivitásomról, ő mindig kisebbitte a jelentőségét annak, amit véghezvittem.

Számomra akkoriban a szervetlen lények létezésének kérdése vált a legjelentősegteljesebb szemponttá álmodási gyakorlataimban. Miután álmomban találkoztam velük és főleg azután, hogy birkóztam velük a sivatagban, Don Juan házának a közelében, sokkal inkább arra kellett volna hajlanom, hogy létezésüket komoly dolognak fogadom el. De mindezen események az ellenkező hatást váltották ki bennem. Hajthatatlan lettem és makacsul tagadtam létezésük lehetőségét.

Aztán jobb belátásra tértem és elhatároztam, hogy tárgyilagos nyomozást folytatok utánuk. A nyomozás módszere megkívánta, hogy először összeállítsak egy jegyzetet, amiben minden szerepel, amire csak emlékszem az álmodási alkalmakból, aztán ezt a jegyzetet mátrixként használva a végére járok, hogy álmodásom bizonyít-e vagy tagad-e bármit is a szervetlen lényekkel kapcsolatosan. Valóban leírtam több száz oldalnyi apró, de lényegtelen részletet, amikor már világosnak kellett volna válnia számomra, hogy létezésük bizonyítékát csaknem nyomozásom megkezdésekor megtaláltam.

Csak egy pár álmodásra volt szükségem annak felfedezéséhez, hogy amit Don Juan mellékes megjegyzésének véltem – hogy függesszem

90.

fel az ítélezést és engedjem magamhoz a szervetlen lényeket –, az valójában a régi idők varázslói által használt eljárás volt, amivel odavonzották őket. Azzal, hogy magamra hagytam ennek a kérdésnek a tisztázásában, Don Juan csak a varázsló gyakorlatot követte. Újra és újra megjegyezte, hogy nagyon nehéz arra készíteni önmagunkat, hogy feladjuk erődtímenyünket, kivéve a gyakorláson keresztül. Az „én” egyik legerősebb védelmi

vonala a racionalitás és ez nemcsak a legkitartóbb védelmi vonal, amikor a varázslás cselekedeteiről és magyarázatairól van szó, hanem a legfenyegetőbb is. Don Juan úgy hitte, hogy a szerveslényletézésének kérdése a legkiválóbb támadási felület a racionalitásunkkal szemben.

Álmodási gyakorlataimban volt egy kialakított folyamat, amit minden áldott nap követtem, eltérés nélkül. Először arra törekedtem, hogy megvizsgáljak minden elképzelhető elemet az álomban, aztán arra, hogy álmot váltsak. Őszintén mondhatom, hogy álomról álomra részletek univerzumait vizsgáltam meg. Magától értetődően, egy adott pillanatban az álmodási figyelmem csökkenni kezdett, és álmodásom véget ért; vagy úgy, hogy alvásba merültem és normál álmaim voltak, amiben egyáltalán nem volt álmodási figyelem, vagy úgy, hogy felébredtem és egyáltalán nem tudtam aludni.

Azonban időről időre, ahogy Don Juan leírta, egy idegen energia áramlat fecskendeződött be az álomba, egy felderítő, ahogy ő hívta. Azzal, hogy előre figyelmeztetett, segített nekem szabályoznom az álmodási figyelmemet és ébernek lennem. Amikor először észleltem idegen energiát, azt álmodtam, hogy egy nagyáruházban vásárolok. Polcra polcra mentem, antik tárgyakat keresve. Végül találtam egyet. Annak abszurditása, hogy egy nagyáruházban antik tárgyat keresek, megnevettetett, de mivel találtam egyet, elfelejtkeztem az abszurditásról. A tárgy egy sétatálcára fogantyúja volt. Az eladó azt mondta, hogy irídiumból készült, ami az egyik legkeményebb anyag a világon. A fogantyú vésett darab volt: egy majom fejét és vállát ábrázolta. Nekem jade-nak tűnt. Az eladó megsértődött, amikor arra utaltam, hogy ez jade és hogy bizonyítsa igazát, teljes erejéből a kőpadlóhoz vágta a fogantyút. Az nem tört el, hanem visszapattant, mint egy labda, és pörögve elszállt, mint egy dobókorong. Én követtem. Eltűnt néhány fa mögött.

91.

Futva kerestem és megtaláltam beleragadva a földbe. Átváltozott egy különösen gyönyörű fekete és sötétzöld színű hosszú sétatálcává. Vágytam rá. Megfogtam és elkezdtem kihúzni a földből, mielőtt valaki más arra jönne. De bármilyen keményen is próbáltam, meg se moccant. Attól féltem, hogy eltöröm, ha előre-hátra feszítetem, hogy meglazuljon. Ezért elkezdtem körülötte ásni a pusztá kezemmel. Ahogy ástam, úgy olvadt el, amíg csak egy zöld víztócsa maradt a helyén. Bámultam a vizet; az úgy tűnt, mindjárt felrobban. Fehér buborékká változott, aztán eltűnt. Az álom folytatódott, más képekkel és részletekkel, melyek nem voltak érdekesek, bár kristálytiszták voltak.

Amikor elmeséltem Don Juannak az álmot, azt mondta: – Elkülönítettél egy felderítőt. A felderítőkből sokkal több van normál, átlagos álomban. Az álmodók álmai különös módon felderítőmentesek. Amikor megjelennek, arról lehet felismerni őket, hogy furcsaság és abszurditás veszi őket körül.

– Milyen jellegű abszurdítás, Don Juan?

– Jelenlétüknek semmi értelme sincs.

– Nagyon kevés dolognak van értelme egy álomban.

– Csak az átlagos álmokban értelmetlenek a dolgok. Azt mondhatom, hogy ez azért van, mert több felderítő van beléjük helyezve, mert az átlagos emberek az ismeretlen nagyobb sortüzének vannak kiszolgáltatva.

– Azt tudod, hogy ez miért van így, Don Juan?

– Véleményem szerint az erők egyensúlya miatt történik. Az átlagember elképesztően erős korlátokkal védi magát a támadások ellen. Olyan korlátokkal, mint az önmaga miatti aggodás. Minél erősebb a korlát, annál nagyobb a támadás. Ezzel ellentétben az álmodóknak kevesebb korlátja van és kevesebb felderítője álmában. Úgy tűnik, hogy az álmodók álmaiból az értelmetlen dolgok eltűnnek, talán annak bizonyítékául, hogy az álmodók felfogták a felderítők jelenlétét.

Don Juan azt tanácsolta nekem, hogy nagyon figyeljek és emlékezzek vissza minden lehetséges részletére annak az álomnak. Meg is ismételtette velem, amit elmondtam neki.

92.

– Összezavarsz – mondtam. – Egyszer hallani sem akarsz az álmodásomról, aztán meg igen. Van valami rendszer az elutasításaidban és érdeklődéseidben?

– Eltaláltad, mindez mögött rendszer van – mondta. – Megvan rá az esély, hogy egy nap neked kell ugyanezt tenned egy másik álmodóval. Egyes elemek kulcsfontosságúak, mert a szellemmel vannak kapcsolatban. A többi teljesen lényegtelen, mert a saját, hajlamainknak szabad folyást engedő személyiségünkkel van kapcsolatban. Az első felderítő, akit elkülönítettél, mindig jelen lesz, bármilyen formában, akár irídiumként. Jut eszembe, mi az az irídium?

– Nem igazán tudom – mondtam teljesen őszintén.

– Na látod! És mit szólnál ahhoz, ha kiderülne, hogy az egyik legkeményebb anyag a világon?

Don Juan szeme ragyogott az örömtől, miközben én idegesen nevetgéltem ezen az abszurd lehetőségen, ami, mint azt később megtudtam, igaz.

Attól kezdve kezdtem észlelni abszurd elemek jelenlétét az álmaimban. Ahogy elfogadtam Don Juan fogalmát az

idegen energiáról az álomban, teljesen egyetértettem vele, hogy az abszurd elemek az álom idegen betolakodói voltak. Elkülönítve őket, az álmodási figyelmem mindig olyan intenzitással fókuszálódott rájuk, ami más körülmények között nem történt meg.

A másik dolog, amit észrevettem, hogy minden alkalommal, amikor idegen energia tolakodott álomba, az álmodási figyelmemnek keményen dolgoznia kellett azon, hogy ismert tárggyá alakítsa át azt. Álmodási figyelmemnek az volt a hátránya, hogy nem volt képes teljesen megvalósítani ezeket a transzformációkat; a végeredmény egy elkorcsosult elem volt, ami szinte ismeretlen volt számomra. Az idegen energia aztán viszonylag könnyen eltűnt; az elkorcsosult elem elenyészett, fényfolttá vált, melyet gyorsan felszívtak az álom más sürgető részletei.

Amikor megkértem Don Juant, hogy magyarázza el, mi történik velem, azt mondta: – Álmodásod ezen pontján a felderítők a szervesetlen birodalomból küldött megfigyelők. Nagyon gyorsak, ami annyit jelent, hogy nem maradnak sokáig.

93.

– Miért mondd, hogy ők megfigyelők, Don Juan?

– Azért jönnek, hogy lehetséges tudomást keressenek. Tudatosak és céljuk van, bár ez az elménk számára felfoghatatlan, talán a fák tudatosságához és céljához hasonló. A fák és a szervesetlen lények belső sebessége felfoghatatlan számunkra, mert végtelenül lassabb, mint a miénk.

– Mi készíttet arra, hogy ezt mondd, Don Juan?

– A fák és a szervesetlen lények is tovább élnek, mint mi. Arra teremtdötek, hogy ugyanazon a helyen maradjanak. Mozdulatlanok, mégis mindent megmozgatnak maguk körül.

– Úgy érted Don Juan, hogy a szervesetlen lények helyhez vannak kötve, mint a fák?

– Pontosan. Amit álmodásodban sötét vagy világos rúdnak látsz, az a kivételük. Amit az álmodási megbízott hangjának hallasz, szintén a kivételük. Csakúgy, mint felderítőik.

Valami megfeszíthetetlen okból kifolyólag ezek az állítások rám nehezedtek. Hirtelen aggodalom fogott el. Megkérdeztem Don Juant, hogy a fáknak is vannak-e ilyen kivételük.

– Vannak – mondta. – Az ő kivételük, valahogy még barátságosabbak számunkra, mint a szervesetlen lényeké. Az álmodók sohasem keresik ezeket, hacsak nincsenek olyan állapotban, ahol mély rokonszenv van a fákkal, egy olyan állapotban, amit meglehetősen nehéz elérni. Tudod, nincsenek barátaink ezen a földön. – Kuncogva hozzátette: – Nem titok, miért.

– Lehet, hogy ez nem titok számodra, Don Juan, de számomra bizonyosan az.

– Mi pusztítunk. Minden élőlényrel szembeszállunk a földön. Ezért nincsenek barátaink.

Annyira kényelmetlenül éreztem magam, hogy abba akartam hagyni az egész beszélgetést. De valami kényszerítő erő arra ösztönzött, hogy térjek vissza a szervesetlen lények témájához.

– Mit gondolsz, követnem kellene a felderítőket? – kérdeztem.

– Mi a csudának akarod követni őket?

– Tárgyilagos nyomozást folytatok a szervesetlen lényekről.

94.

– Most viccelsz, ugye? Azt hittem, kimozdíthatatlan vagy álláspontodról, hogy a szervesetlen lények nem léteznek. Gúnyolódó hangneme és vihogó nevetése elárulta, mik az érzései, és mit gondol tárgyilagos nyomozásomról.

– Meggondoltam magam, Don Juan. Most fel akarom fedezni az összes lehetőséget.

– Ne felejtsd el, a szervesetlen lények birodalma a régi varázslók mezeje volt. Azért, hogy eljussanak oda, állhatatosan rögzítették álmodási figyelmeiket az álmaik elemein. Ilyen módon képesek voltak a felderítők elkülönítésére. És amikor a felderítő a fókuszpontjukban volt, elkiáltották szándékukat, hogy követni akarják őket. Abban a pillanatban, ahogy a régi varázslók kimondták ezt a szándékot, már mentek is, húzta őket az az idegen energia.

– Ilyen egyszerű, Don Juan?

Nem válaszolt. Csak nevetett, hogy meg merem-e csinálni.

Otthon belefáradtam Don Juan kijelentései igazi értelmének keresésébe. Az eszembe sem jutott, hogy fontolóra vegyem, talán egy tényleges eljárást mondott el. Miután ötleteim és türelmem elfogytak, egy nap leengedtem védőpajzsomat. Azután volt egy álom, melyben megzavart egy hal, hirtelen kiugorva egy tavicskából, ami mellett épp mentem. A hal a lábamnál vergődött, aztán, mint egy színes madár, úgy repült fel egy faágra, még mindig hal alakban. A látvány olyan bizarr volt, hogy az álmodási figyelmem felvillanyozódott. Abban a pillanatban tudtam, hogy felderítő. Egy másodperccel később, amikor a hal-madár fényponttá változott, elkiáltottam a szándékomat, hogy követni akarom és ahogy Don Juan mondta, már mentem is egy másik világba. Egy látszólag sötét alagúton repültem keresztül, mintha súlytalanul repülő rovar lennék. Az alagút érzete hirtelen megszűnt. Pont olyan volt, mintha egy cső kiköpné magából és a lendülettől nekicsattanék egy hatalmas

fizikális tömegnek; amihez szinte hozzáértem. Nem láttam a végét, bármerre is néztem. Az egész dolog annyira emlékeztetett a sci-fi filmekre, hogy teljesen meg voltam róla győződve, hogy én magam állítottam össze ennek a tömegnek a látványát, mint ahogy va-

95.

laki felépít egy álmot. Miért ne? Az a gondolatom volt, hogy végül is alszom, álmodom.

Belekezdtem az álmom részleteinek a megvizsgálásába. Amit láttam, az olyan volt, mint egy gigantikus szivacs. Lyukacsos volt és üreges. Nem éreztem milyen a felülete, de durvának és szálasnak tűnt. Sötét, barnás színe volt. Aztán pillanatnyi kétség futott át rajtam, hogy ez a csendes tömeg nem csak álom. Amivel szembetaláltam magam, nem változtatott alakot. Nem is mozgott. Ahogy meredten néztem, az a tökéletes benyomásom volt, hogy ez a valami valóságos, de állandósult; elhelyezkedik valahol és olyan erős vonzóereje van, hogy nem tudtam álmodási figyelmemet bármi más vizsgálatára irányítani, beleértve magamat is. Valami különös erő, amivel eddig még nem találkoztam álmodásom során, lebilincsel.

Aztán tisztán éreztem, hogy a tömeg elengedi az álmodási figyelmemet; minden tudomásom arra a felderítőre összpontosult, aki odavitt. Úgy nézett ki, mint egy szentjánosbogár a sötétben, ami oldalt, felettem lebeg. Valójában egy tiszta energiafolt volt. Képes voltam *lát*ni az energetikai sistergését. Úgy tűnt, tudatában van jelenlétemnek. Hirtelen felém billent és rángatott vagy bökődött. Nem éreztem az érintését, mégis tudtam, hogy megérint. Ez az érzés új volt és megdöbbentő; olyan volt, mintha egy részem, ami nem ott van, elektromossággal töltődött volna attól az érintéstől; energiahullámok futottak át rajta, egyik a másik után.

Attól a pillanattól kezdve az álmodásomban minden sokkal valóságosabb lett. Nagyon nehéz volt továbbra is azt gondolni, hogy álmot álmodom. Ehhez a nehézséghez még hozzájött az a bizonyosság, hogy az érintésével a felderítő energetikai kapcsolatot létesített velem. Abban a pillanatban tudtam, mit akar, amikor látszólag rángatni vagy lökdösní kezdett.

Az első dolga az volt, hogy keresztültolt egy nagy barlangon vagy nyíláson, be a fizikális tömegbe, ami előttem volt. Amikor már a tömeg belsejében voltam, realizáltam, hogy a belseje hasonlóan lyukacsos volt, mint a külseje, de sokkal puhább kinézetű, mintha a durvaság le lenne csiszolva. Egy olyasfajta struktúra volt előttem, ami leginkább egy méhkaptár felnagyított képére emlékeztetett. Számtalan

96.

geometrikus alakú alagút ágazott szét minden irányba. Volt, ami felfelé vagy lefelé ment vagy balra vagy jobbra; voltak, amik szöget zártak be egymással vagy meredeken lefelé vagy felfelé mentek vagy csak enyhén döltek. Erős félhomály volt, de mégis minden tökéletesen látható volt. Az alagutak tudatosnak és élőnek tunktek; sisteregtek. Bámultam őket és belém vágott a felismerés, hogy *látok*. Azok energiaalagutak voltak. A felismerés pillanatában az álmodási megbízott hangja üvöltött bele a fülembe olyan hangosan, hogy nem értettem, mit mondott.

– Halkabban – üvöltöttem szokatlan türelmetlenséggel és tudatára ébredtem annak, hogy ha beszélek, az alagutak látványát blokkolom és egy vákuumba lépek be, ahol csak hallani vagyok képes.

A megbízott lehalkította a hangját, és azt mondta: – Egy szervetlen lény belsejében vagy. Válassz egy alagutat és akár élhetsz is benne. – A hang egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – Azaz, ha ezt akarod tenni.

Nem tudtam rávenni magam, hogy bármit is mondjak. Attól féltem, hogy bármit is mondok, talán ellenkezőképpen értelmezik, mint ahogy értem.

– Végtelen sok előny vár rád – folytatta a megbízott hangja. – Annyi alagútban élhetsz, amennyiben csak akarsz. És mindegyik valami másra tanít meg. A régi idők varázslói így éltek és csodálatos dolgokat tanultak.

Érzékeltem, anélkül, hogy éreztem volna, a felderítő hátulról tol. Úgy tűnt, azt akarja, hogy továbbmenjek. A közvetlenül tőlem jobbra lévő alagutat választottam. Ahogy benne voltam, valami a tudomásomra juttatta, hogy nem járok az alagútban, hanem lebegek benne, repülök. Energiafolt voltam, ugyanolyan, mint a felderítő.

A megbízott hangja újra hallatszott a fülemben.

– Igen, te csak egy energiafolt vagy – mondta. Böbeszédűsége teljes megkönnyebbülést hozott. – És egy szervetlen lény belsejében lebegsz – folytatta. – A felderítő azt akarja, hogy így mozogj ebben a világban. Amikor megérintett, örökre megváltoztatott. Gyakorlatilag most közölünk való vagy. Ha itt akarsz maradni, csak adj hangot a szándékodnak. – A megbízott abbahagyta a beszédet és az alagút képe visszatért. De amikor újra be-

97.

szelni kezdett, valami beszabályozódott; nem vesztettem szem elől annak a világnak a látványát és mégis hallottam a megbízott hangját.

– Az ősi varázslók itt maradtak köztünk, úgy tanultak mindent, amit az álmodásról tudtak – mondta.

Azt akartam kérdezni, hogy csak azáltal tanultak-e mindent, amit tudtak, hogy az alagutakban éltek, de mielőtt feltettem volna a kérdést, a megbízott válaszolt! rá.

– Igen, mindent úgy tanultak, hogy csak a szervetlen lények belsejében éltek – mondta. – Ahhoz, hogy bennük éljenek, a régi varázslóknak csak ki kellett mondaniuk, hogy ezt akarják, pont úgy, mint ahogy neked is hangot kellett adnod a szándékodnak, hogy idejuss, hangosan és tisztán.

A felderítő újra meglökött, jelezvén, hogy folytassam a mozgást. Haboztam és erre valami olyasmit tett, ami olyan erővel lökött meg, hogy kilőtt golyóként számtalan alagúton száguldottam keresztül. Végül megálltam, mert a felderítő megállt. Egy pillanatig lebegtünk; aztán egy függőleges alagútba ugrottunk bele. Nem éreztem a drasztikus irányváltást. Amennyire az érzékelésem lehetővé tette, látszólag továbbra is a felszínnel párhuzamosan haladtam.

Sokszor változtattunk irányt, rám nézve ugyanazzal az érzékelési eredménnyel. Egy gondolatot kezdtem formálni arról, hogy nem vagyok képes érezni, hogy fel vagy le mozgunk, amikor meghallottam a megbízott hangját. – Szerintem sokkal kényelmesebben fogod érezni magad, ha csúszol és nem repülsz – mondta. – Úgy is mozoghatsz, mint egy pók, vagy egy légy, kiegyenesedve vagy gömtyedve vagy fejfelé.

Azonnal belekezdtem. Olyan volt, mintha eddig vattaszerű lettem volna és most hirtelen lett volna egy kis súlyom, ami leföldelt. Nem éreztem az alagút falát, de a megbízottnak igaza volt, a csúszás sokkal kényelmesebb volt.

– Ebben a világban nem szegez le a gravitáció – mondta. Természetesen erre magamtól is rájöttem. – Lélegezned sem kell – folytatta a hang. – És csak a kényelmed kedvéért, meg tudod tartani nézőképességedet és úgy láthatsz, mint ahogy a te világodban látsz. – A megbízott mintha nem tudta volna eldönteni, hogy tegyen-e hozzá még vala-

98.

mit. Köhögött, mint amikor egy ember a torkát köszörüli és azt mondta: – A nézőképesség sosem sérül: egy álmodó ezért mindig abból a szempontból beszél az álmodásáról, hogy mit látott.

A felderítő egy alagútba lökött, jobbra. Ez valahogy sötétebb volt, mint a többi. Számomra, egy lehetetlen szinten lakályosabbnak tűnik, mint a többi, barátságosabbnak, majdnem ismerősnek. Az a gondolni futott át az agyamon, hogy olyan vagyok, mint az az alagút, vagy az alagút olyan, mint én.

– Ti már találkoztatok – mondta a megbízott hangja.

– Elnézést, micsoda? – mondtam. Értettem, amit mondott, de a kijelentés felfoghatatlan volt.

– Ti ketten birkóztatok és emiatt most hordozzátok egymás energiáját.

Azt gondoltam, hogy a megbízott hangja rosszindulatot hordoz vagy akár gunyorosságot is.

– Nem, ez nem gúny – mondta a megbízott. – Örülök, hogy vannak rokonaid itt közöttünk.

– Hogy érted azt, hogy rokonaim? – kérdeztem.

– A megosztott energia rokonságot eredményez – válaszolta. – Az energia olyan, mint a vér.

Képtelen voltam bármi mást mondani. Tisztán éreztem, ahogy belém nyilall a félelem.

– A félelem teljesen hiányzik ebből a világból – mondta a megbízott. És ez volt az egyetlen állítás, ami nem volt igaz.

Az álomom itt véget ért. Annyira sokkolt a dolgok élessége és a megbízott kijelentéseinek hatásos tisztasága és folytonossága, hogy azonnal el kellett mondanom az egészet Don Juannak. Meglepett és zavart, hogy nem akarja hallani a beszámolómat. Nem mondta, de az a benyomásom volt, hogy azt gondolja, az egész csak a beleélésre hajlamos személyiségem terméke.

– Miért viselkedsz így velem? – kérdeztem. – Elégedetlen vagy velem?

– Nem, nem vagyok elégedetlen veled – mondta. – A probléma az, hogy nem beszélhetek az álmodásnak erről a részéről. Ebben az esetben teljesen egyedül vagy. Mondtam neked, hogy a szervetlen lények valóságosak. Most jössz rá, hogy mennyire. De hogy mit teszel ezzel

99.

a felismeréssel, az a te dolgod, egyedül a tiéd. Egy nap majd látni fogod, hogy miért maradok ki ebből.

– De nincs valami, amit arról az álomról mondhatnál nekem? – erősködtem.

– Annyit mondhatok, hogy az nem volt álom. Egy utazás volt az ismeretlenbe. És hozzáteszem, egy szükséges utazás és a végsőkéig személyes.

Témát váltott, és tanításának más oldalairól kezdett beszélni.

Attól a naptól fogva, félelmeim ellenére és Don Juan tanácsával ellentétben állandó álomutazó lettem abban a szivacsos világban. Rögtön felfedeztem, hogy minél nagyobb a képességem arra, hogy az álomom részleteit vizsgáljam, annál nagyobb könnyedséggel különítem el a felderítőket. Ha azt választom, hogy elismerem a felderítőket, mint idegen energiát, egy darabig az érzékelési mezőmben maradnak. Most ha azt választom, hogy a felderítőket úgymond ismert tárggyá alakítom, még tovább maradnak, kiszámíthatatlanul változtatva alakjukat.

De ha követem őket, hangosan kinyilatkoztatva szándékomat, hogy velük akarok menni, a felderítők valóságosan elszállítják az álmodási figyelmemet egy világba, mely a normális képzeletemet felülmúlja.

Don Juan azt mondta, hogy a szervetlen lények mindig késztetést éreznek a tanításra. De azt nem mondta, hogy az álmodás az, aminek a tanítására késztetést éreznek. Azt állította, hogy az álmodási megbízott, mivel az egy hang, tökéletes hidat képez a mi és az ő világuk között. Rájöttem, hogy az álmodási megbízott nem csak egy tanár hangja, hanem a legkőrmönfontabb kereskedő is. Egyre csak ismételte, a megfelelő alkalommal és időben, a világának előnyeit. Mindazonáltal felbecsülhetetlen dolgokat tanított nekem az álmodásról. Hallgatva, amit mondott, megértettem, hogy a régi varázslók miért részesítették előnyben a konkrét gyakorlatokat.

– A tökéletes álmodáshoz először a belső párbeszédedet kell lezárnod – mondta nekem egyszer. – A legjobban úgy tudod lezárni, hogy az ujjaid közé teszel néhány öt-nyolc centi hosszú kvarckristályt vagy egypár sima, vékony folyami kavicsot. Enyhén hajlítsd be ujjaidat és nyomd a kristályokat vagy a kavicsokat az ujjaiddal.

100.

A megbízott azt mondta, hogy a fémrudacsok ugyanolyan hatásosak, ha olyan hosszúak és vastagok, mint egy ujj. Az eljárás abból áll, hogy mindkét kéz ujjai között legalább három vékony tárgyat szorítsunk, szinte fájdalmas nyomást keltve a kezekben. Ennek a nyomásnak az a különös sajátsága van, hogy lezárja a belső párbeszédet. A megbízott határozottan a kvarckristályt részesítette előnyben; azt mondta, azok adják a legjobb eredményt, bár a többi tárggyal való gyakorlás is megfelelő.

– A teljes csend pillanatában való álomba zuhanás garantálja a tökéletes belépőt az álmodásba – mondta a megbízott hangja –, és az álmodási figyelem növekedését is garantálja.

– Az álmodóknak aranygyűrűt kell viselniük – mondta a megbízó egy másik alkalommal –, lehetőleg egy kicsit szorosát.

A megbízott azt magyarázta, hogy egy ilyen gyűrű hídként szolgál visszaemelkedni az álomból a mindennapi életbe vagy elsüllyedni a mindennapi tudásból a szervetlen lények birodalmába.

– Hogyan működik ez a híd? – kérdeztem. Nem értettem, miről van szó.

– A gyűrű és az ujjak érintkezése képezi a hidat – mondta a megbízott. – Ha az álmodó úgy jön a világomba, hogy gyűrűt visel, az a gyűrű vonzza a világom energiáját és megtartja azt; és amikor szükséges, ez az energia elszállítja az álmodót vissza, ebbe a világba úgy, hogy a gyűrű kiengedi a megtartott energiát az álmodó ujjába.

– Annak a gyűrűnek a nyomása az ujj körül azt is szolgálja, hogy biztosítsa az álmodót a világába való visszatéréshez. Egy állandó, ismerős érzést ad az ujján.

Egy másik álmodás alkalmával a megbízott azt mondta, hogy a bőrünk a tökéletes szerv arra, hogy energiahullámokat szállítson a mindennapi világ életmódja és a szervetlen lények életmódja között. Tanácsos a bőrt frissen tartani és tartózkodni a festékanyagoktól és olajoktól. Szintén tanácsos az álmodóknak feszes övet viselniük vagy fejpántot vagy nyakláncot, és ezzel egy olyan pontot létrehozni, ami nyomás alatt van és a bőr energiaátviteli központjaként szolgál. A megbízott elmagyarázta, hogy a bőr automatikusan leképezi az energiát, és azt kell tennünk, hogy a bőr ne csak leképezze, hanem szállítsa is az energiát

101.

az egyik életmódból a másikba, hogy álmodásban kinyilvánítjuk erre irányuló szándékunkat.

Egy nap a megbízott hangja csodás jutalmat adott. Azt mondta, hogy annak érdekében, hogy az álmodási figyelem élességét és precizitását garantáljuk, a szájpaddás mögül kell előhozunk azt, ahol ennek a figyelemnek egy óriási gyűjtőmedencéje helyezkedik el az emberi lényekben. A megbízott speciális utasítása az volt, hogy gyakoroljuk és sajátítsuk el azt a fegyelmet és kontrollt, ami ahhoz szükséges, hogy a nyelvünk hegyével nyomást gyakoroljunk a szájpaddásunkra, miközben álmodunk. Ez a feladat legalább olyan nehéz és kimerítő, mondta a megbízott, mint az álomban megtalálni a kezét. De ha egyszer sikerült, a legmeghökkenőbb eredményeket érhetjük el vele az álmodási figyelem irányításában.

Bőséges útbaigazítást kaptam minden elképzelhető témából, instrukciókat, amiket azonnal elfelejtettem, ha nem ismételték meg rengetegszer. Don Juan tanácsát kértem, hogyan oldhatnám meg az ilyen felejtés problémáját.

Tanácsa tömör volt, mint ahogy arra számítottam is.

– Csak arra összpontosíts, amit a megbízott az álmodásról mond neked – mondta.

Bármit, amit a megbízott hangja elégszer ismételt, azt óriási érdeklődéssel és buzgalommal ragadtam meg. Don Juan javaslatát követve csak akkor követtem tanácsait, ha azok az álmodással voltak kapcsolatosak, és személyesen is megerősíthetem az instrukciók értékességét. **A legalapvetőbb információ számomra az volt, hogy az álmodási figyelem a szájpaddás mögül jön. Nagy erőfeszítést követelt meg tőlem az, hogy álmodásban a nyelvem hegyével nyomjam a szájpaddásomat. Amikor sikerült ezt megvalósítanom, az álmodási figyelmem külön életre kelt és talán mondhatom, hogy élesebb lett, mint a mindennapi világban a normál figyelmem.**

Nem volt túl nehéz kikövetkeztetni, hogy a régi varázslók milyen mélységekbe bonyolódhattak a szervetlen lényekkel. Don Juan fejtegetései és figyelmeztetései az effajta bonyodalmak veszélyeiről most életbevágóbbak

voltak, mint valaha. Próbáltam a tőlem telhető legjobb tudásom szerint eleget tenni az általa javasolt önvizsgálatnak anélkül, hogy átadtam volna magamat az önkényeztetésnek. Ilyenformán a

102.

megbízott hangja és amit mondott, óriási kihívássá vált számomra. Bár mi áron óvakodnom kellett attól, hogy megadjam magam a megbízott által beígért tudás kísértésének és mindezt teljesen egyedül kellett tennem, mert Don Juan továbbra is elutasította a beszámolóim meghallgatását.

– Legalább valami célzást tegyél arra, hogy mit tegyek – erősködtem egy alkalommal, amikor elég bátorságom volt megkérdezni őt.

– Nem tehetem – mondta véglegességgel –, és ne kérdezd újra. Máí mondtam neked, ebben az esetben az álmodóknak magukra kell maradni.

– De azt sem tudod, hogy mit akarok kérdezni tőled.

– Ó, dehogynem tudom. Azt szeretnéd, ha megmondanám, hogy jó- e azoknak az alagutaknak az egyikében élni, ha nem is más okból, mint abból, hogy megtudd, miről beszél a megbízott.

Be kellett vallanom, hogy pontosan ezen dilemmázok. Ha mást nem is, de tudni akartam mit foglal magában az a kijelentés, hogy valaki élhet azoknak az alagutaknak a belsejében.

– Én magam is ugyanezen a gyötrődésen mentem keresztül – folytatta Don Juan –, és senki nem segíthetett, mert ez egy rendkívül személyes és végleges döntés, ami abban a pillanatban megtörténik, amikor hangot adsz vágyadnak, hogy abban a világban szeretnél élni. Annak érdekében, hogy rávegyenek ennek kimondására, a szervetlen lények elé teszik a legtitkosabb vágyaidat.

– Ez igazán ördögi, Don Juan.

– Ezt ismételtetheted újra. De nem csak azért, amiért te gondolod. Számodra az ördögi rész a kísértésnek való engedés, főleg amikor ilyen nagy jutalom forog kockán. Számomra a szervetlen lények birodalmának ördögi természete az, hogy nagyon könnyen lehet, hogy ez az egyetlen menedék az álmodók számára egy ellenséges univerzumban.

– Ez tényleg a mennyország az álmodók számára, Don Juan?

– Biztosan az némelyik álmodónak. De nem nekem. Nincs szükségem támaszra vagy korlátra. Tudom, mi vagyok. Egyedül vagyok egy ellenséges világegyetemben, és megtanultam kimondani. Ám legyen!

103.

Ez volt beszélgetésünk vége. Nem mondta ki azt, amit hallani szerettem volna, de mégis tudtam, hogy annak megismerésére vágyini, milyen lehet egy alagútban élni, majdnem annak az életformának a választását jelenti. Ez a dolog nem érdekelt. Akkor rögtön eldöntöttem, hogy folytatom álmodási gyakorlataimat minden további beavatkozás nélkül. Gyorsan elmondtam Don Juannak.

– Ne mondj semmit – tanácsolta. – De értsd meg, ha úgy döntesz, hogy maradsz, a döntésed végleges. Örökre ott maradsz.

Lehetetlen volt számomra objektívan megítélni, mi történt azalatt a számtalan alkalom alatt, amikor azt a világot álmodtam. Azt mondhatom, hogy ugyanannyira valóságos világnak tűnt, mint amennyire bármelyik álom lehet valóságos. Vagy azt is mondhatom, hogy ugyanannyira valóságosnak tűnt, mint amennyire a mindennapi világunk valóságos. Azt a világot álmodva tudatára ébredtem annak, amit Don Juan számtalanszor mondott nekem: az álmodás hatására a valóság metamorfózison megy keresztül. Azzal a két lehetőséggel találtam szemben magam, amely lehetőségekkel Don Juan szerint minden álmodó szembetalálja magát: vagy óvatosan újjáalakítjuk vagy teljesen figyelmen kívül hagyjuk az érzékelést értelmező rendszerünket.

Don Juan számára az értelmezési rendszer újjáalakítása azt jelentette, hogy szándékozzuk annak kijavítását. Ez azt jelenti, hogy valaki megfontoltan és óvatosan megkísérli kitágítani annak lehetőségeit. A varázsló úttal összhangban élés segítségével az álmodók elegendő energiát takarítanak meg és tárolnak el ahhoz, hogy fel tudják függeszteni az ítélkezést, és így előmozdítják ezt a szándékozott újjáalakítást. Elmagyarázta, ha azt választjuk, hogy újrakondicionáljuk értelmezési rendszerünket, a valóság folyékonyá válik, és a lehetséges valóság kiterjedése megnő anélkül, hogy a valóság fogalmának a sértetlenségét veszélyeztetnénk. Az álmodás akkor valóban ajtót nyit a valóság más szemléleteinek is.

Ha azt választjuk, hogy figyelmem kívül hagyjuk rendszerünket, az értelmezés nélküli lehetséges érzékelések kiterjedése mértéktelenre nő. Az érzékelésünk kitágulása olyan gigantikus, hogy magunkra maradunk nagyon kevés eszközzel az érzékelési értelmezésre, és így egy

104.

végtelen valóságérzettel, ami nem valós, vagy egy végtelen valótlanág érzettel, ami nagyon is valós lehetne, de nem az.

Számomra az egyetlen elfogadható lehetőség az értelmezési rendszer átalakítása és kitágítása volt. A szervetlen lények birodalmának álmódása közben álomról álomra szembetaláltam magam annak a világnak az összefüggéseivel, a felderítő elkülönítésétől a megbízott hangjának hallgatásán át az alagutakon való áthaladásig. Haladtam bennük anélkül, hogy éreznék valamit is, mégis tudatában voltam annak, hogy az az idő és tér állandó, bár a normál körülmények közötti ésszerűség szempontjai előtt láthatatlan. Mégis észlelve a különbségét vagy a hiányát az egyes alagutakban lévő részletgazdagságnak, vagy észlelve az alagutak közti távolságot, vagy észlelve a látszólagos hosszát és szélességét az egyes alagutaknak, amikben utaztam, eljutottam az objektív megfigyelés érzetéhez.

Az a terület, ahol az értelmezési rendszerem átalakítása a legdrámaibb hatással jelentkezett, az annak a tudása volt, hogy hogyan viszonyultam a szervetlen lények világához. Abban a világban, ami számomra valóságos volt, egy energiafolt voltam. Így képes voltam suhanni az alagutakban, mint a gyorsan mozgó fény, vagy képes voltam kúszni a falakon, mint egy rovar. Ha repültem, a hang következetesen, de nem korlátlanul, információkat adott a falakon lévő részletekről, amikre az álmodási figyelmemet ráfókuszáltam. Ezek a részletek bonyolult kidudorodások voltak, olyanok, mint a Braille-féle vakírás. Amikor a falakon másztam, ugyanezeket a részleteket nagyobb pontossággal láttam, és a hang még bonyolultabb magyarázatokat adott.

Számomra elkerülhetetlen következmény volt egy kettős álláspont kidolgozása. Egyrészt tudtam, hogy egy álmot álmodom; másrészt tudtam, hogy egy gyakorlati utazásban veszek részt, pont olyan valóságosan, mint bármelyik utazás a világon. Ez a jóhiszemű felosztás megerősítette azt, amit Don Juan mondott: a szervetlen lények létezése az ésszerűségünk első támadója.

Csak akkor leltem egy kis megnyugvást, miután valóban felfüggesztettem az ítélkezést. Egy ponton, amikor tarthatatlan helyzetem nyomása majdnem elpusztított – komolyan azt hittem, hogy a szervetlen lények létezése bizonyítható, miközben komolyan azt hittem, hogy ez

105.

csak egy álom – valami drasztikusan megváltozott a hozzáállásomban, mindenfajta segítség nélkül.

Don Juan azt állította, hogy energiaszintem, ami állandó jelleggel nő, egy nap elért egy küszöböt és ez lehetővé tette számomra, hogy eltekintsek a feltételezésektől és előítéletektől az ember természetét, a valóságot és az érzékelést illetően. Azon a napon frigyre léptem a tudással, a logika és a funkcionális érték ellenére és mindenekfelett személyes kényelemem ellenére.

Amikor a szervetlen lények témájában folytatott tárgyilagos nyomozásom többé nem számított számomra, akkor Don Juan maga hozta fel abba a világba való álomutazásaim témáját, és azt mondta: – Nem hinném, hogy tudatában vagy a szervetlen lényekkel való találkozásaid szabályszerűségének.

Igaza volt. Soha nem törődtem azzal, hogy ezen gondolkozzak. Megjegyeztem, milyen furcsa, hogy átsiklottam ezen.

– Nem siklottal át rajta – mondta. – Ez a természete annak a birodalomnak, hogy táplálja a titkolózást. A szervetlen lények sötétségbe és rejtelembe burkolóznak. Gondold át, milyen a világuk: mozdulatlan, arra rögzítve, hogy minket odacsaljanak, mint éjjeli lepkéket a fényhez vagy tűzhöz. Van valami, amit a megbízott eddig nem mert elmondani neked: hogy a szervetlen lények a mi tudomásunkra vadásznak vagy bármilyen élőlény tudomására, aki a hálójukba kerül. Tudást adnak nekünk, de kicsikarják a fizetséget: teljes lényünket.

– Úgy érted, Don Juan, hogy a szervetlen lények olyanok, mint a horgászok?

– Pontosan. Eljön az a pont, amikor a megbízott embereket fog mutatni neked, akik ott rekedtek vagy más lényeket, akik nem emberi lények és szintén ott rekedtek.

Undor és félelem kellett volna, hogy legyen a reakcióm. Don Juan kinyilatkoztatása mélyen hatott rám, de visszafoghatatlan kíváncsiság formájában. Szinte ziháltam.

– A szervetlen lények nem kényszeríthetnek senkit arra, hogy velük maradjon – folytatta Don Juan. – A világukban élni önkéntes vállalás. De mégis képesek bebörtönözni bármelyikünket úgy, hogy teljesítik a vágyainkat, dédelgetnek és kényeztetnek minket. Óvakodj az olyan tu-

106.

domástól, mely mozdulatlan. Az ilyen tudomásnak a mozgást kell keresni és ezt is teszi, ahogy mondtam kivetítésekkel, néha csalóka kivetítésekkel.

Megkértem Don Juant, hogy magyarázza el, mit jelent a csalóka kivetítés. Ő azt mondta, hogy a szervetlen lények az álmodók legbelső érzéseire akaszkodnak rá és irtalmatlanul játszanak velük. Fantomokat kreálnak, hogy az álmodók kedvében járjanak vagy, hogy megrémítsék őket. Emlékeztetett rá, hogy én birkóztam egy ilyen fantommal. Elmagyarázta, hogy a szervetlen lények nagyszerű vetítők, akik örömeiket lelik abban, hogy kivetítik magukat, mint képet a falra.

– A régi varázslókat elgyengítette vak bizalmuk azokban a kivetítésekben – folytatta. – A régi varázslók hittek szövetségeseik hatalmában. Elsiklottak a tény felett, hogy szövetségeseik, mint valami kozmikus moziban,

világokon átvetített lényegtelen energiák voltak.

– Ellentmondasz magadnak, Don Juan. Te magad mondtad, hogy a szervetlen lények valóságosak. Most azt mondd nekem, hogy pusztá képek.

– Úgy értettem, hogy a szervetlen lények a mi világunkban olyanok, mint a vetítövászorra kivetített mozgóképek; és még azt is hozzátenném, hogy olyanok, mint egy kifinomult energiának a mozgóképei, amik a két világ határán keresztül vannak kivetítve.

– De mi van a szervetlen lényekkel az ő világukban? Ott is mozgó képek?

– Semmiképpen sem. Az a világ ugyanolyan valóságos, mint a miénk. A régi varázslók úgy jellemezték a szervetlen lények világát, mint barlangok és pórások foltját, ami valami sötét űrben lebeg. És úgy jellemezték a szervetlen lényeket, mint üreges nádkötegeket, amik olyanok, mint a testünk sejtjei. A régi varázslók azt a roppant tömegei a félárnyékok labirintusának hívták.

– Akkor minden álmodó ugyanolyan szempontok szerint látja azt a világot, igaz?

– Természetesen. Minden álmodó olyannak látja, amilyen. Azt gondolod, te különleges vagy?

Elismertem, hogy valami abban a világban mindvégig azt az érzetet keltette bennem, hogy különleges vagyok. Ami ezt a rendkívül kelle-

107.

mes és tiszta érzést keltette, hogy exkluzív vagyok, nem a megbízott hangja volt vagy nem valami olyan dolog, amire tudatosan gondolni tudtam volna.

– Pontosan ez az a dolog, ami legyőzte a régi varázslókat – mondta Don Juan. – A szervetlen lények azt csinálták velük, amit most veled csinálnak; keltettek bennük egy érzést, hogy különlegesek, exkluzívak; plusz még egy nagyon veszedelmes érzést: hogy hatalmuk van. A halalom és a különlegesség verhetetlenek, mint lealjasító erők. Vigyázz!

– Hogyan óvakodtál ettől a veszélytől te magad, Don Juan?

– Csak egypárszor mentem abba a világba, aztán sohasem mentem vissza.

Don Juan elmagyarázta, hogy a varázslók véleménye szerint a világegyetem ragadozó természetű és a varázslóknak ezt mindenki másnál jobban számításba kell venni, amikor napi varázslói tevékenységeiket végzik. Az volt az elképzelése, hogy a tudatosság természetéből fakadóan növekedésre kényszerül és csak egyetlen módon tud nőni, a küzdelmen és élet-halál összecsapásokon keresztül.

– A varázslók tudomása akkor nő, amikor álmodnak – folytatta. – És abban a pillanatban, amikor növekedik, valami ott kint nyugtazza a növekedését, felismeri azt és ajánlatot tesz rá. A szervetlen lények teszik az ajánlatot erre az új, emelkedett tudásra. Az álmodóknak mindig résen kell lenniük. Abban a pillanatban, ahogy kimerészkednek ebbe a ragadozó természetű univerzumba, prédává válnak.

– Mit tanácsolsz, mit tegyek a biztonság érdekében, Don Juan?

– Minden pillanatban legyél résen! Ne engedd, hogy bármi vagy bárki helyetted döntsön. Csak akkor menj a szervetlen lények birodalmába, ha te akarsz menni.

– Őszintén, Don Juan, nem tudom, hogyan kell ezt csinálni. Ha egyszer elkülönítek egy felderítőt, egy roppant nagy húzóerő nehezedik rám, hogy menjek. Esélyem sincs arra, hogy meggondoljam magam.

– Ugyan már. Tudod, kivel szórakozz? Hogyne tudnád megállítani. Még nem próbáltad, ennyi az egész.

Komolyan állítottam, hogy számomra lehetetlen megállni. Nem erőltette a témát tovább, és én hálás voltam ezért. Aztán a büntudat kezdett nyugtalanítóan mardosni. Valami ismeretlen oknál fogva, soha

108.

nem merült fel bennem a gondolat, hogy tudatosan megállítsam a felderítő húzását.

Mint általában, Don Juannak igaza volt. Rájöttem, hogy meg tudom változtatni az álmodásom menetét, ha szándékozom azt. Végül is szándékoztam azt is, hogy a felderítő szállítson el a világukba. Lehetséges, hogy ha megfontoltan szándékozom az ellenkezőjét, az álom ellenkező menetet vesz.

Gyakorlással rendkívül kiélesedett az a képességem, hogy a szervetlen lények birodalmába való utazásaimat szándékozzam. Egy megnövekedett képesség, amivel megnövekedett kontrollt tudtam teremteni álmodási figyelmem felett. Ez a meggyarapodott képesség még bátrabbá tett. Úgy éreztem, büntetlenül utazhatok, mert akkor állítom meg az utazást, amikor akarom.

– Magabiztosságod nagyon ijesztő – jegyezte meg Don Juan, amikor elmeséltem neki az ő kérésére álmodási figyelmem feletti újfajta kontrollom sajátosságait.

– Miért volna ijesztő? – kérdeztem. Tényleg meg voltam győződve felfedezésem gyakorlati értékéről.

– Mert ez egy bolond magabiztossága – mondta. – Ennek okán most elmesélek neked egy varázsló történetet. Nem magam tapasztaltam meg, hanem a tanárom tanára, Elias nagual.

Don Juan azt mondta, hogy Elias nagual és életének szerelme, egy varázslónő, akit Amaliának hívtak, fiatal korukban elveszték a szervetlen lények világában.

Sohasem hallottam még Don Juant arról beszélni, hogy egy varázsló bárkinek is az élete szerelme lenne. Kijelentése megdöbbentett. Megkérdeztem erről az ellentmondásról.

– Ez nem ellentmondás. Csak egyszerűen mindvégig visszafogtam magam és nem meséltem neked történeteket a varázslók szenvedélyéről – mondta. – Az egész életed annyira tele volt szerelemmel, hogy gondoltam, békén hagylak ezzel.

– Szóval Elias nagual és életének szerelme, Amália boszorka, elvesztek a szervesetlen lények világában – folytatta Don Juan. – Nem álmodásban mentek oda, hanem a fizikai testükkel.

– Hogyan történt ez, Don Juan?

109.

– Tanítójuk, Rosendo nagual, nagyon közel állt vérmérsékletben és gyakorlatban a régi varázslókhoz. Szándéka szerint segíteni akart Eliasnak és Amaliának, de ehelyett egy halálos határon lökte át őket. Rosendo nagual nem tervezte ezt az átkelést. Két tanítványát a második figyelembe szerette volna eljuttatni, de az eredmény a két tanítvány eltűnése volt.

Don Juan azt mondta, hogy nem fog hosszan belemenni a részletekbe és bonyolítani a történetet. Csak azt fogja elmesélni, hogyan veszték el abban a világban. Azt állította, hogy Rosendo nagual ott tévedett, hogy feltételezése szerint a szervesetlen lények egyáltalán nem érdeklődnek a nők iránt. Következtetése helyes volt és a varázslók azon tudásán alapult, hogy az univerzum határozottan női jellegű, és a férfi jelleg, mint a női jelleg oldalhajlása, eléggé ritka, így nagyon keresett.

Don Juan kis kitérőt tett és megjegyezte, hogy talán a férfi jelleg ritkasága okozza a férfiak alaptalan dominanciáját bolygónkon. Ennél a témánál akartam maradni, de ő folytatta a történetét. Azt mondta, hogy Rosendo nagual azt tervezte, hogy Eliasnak és Amaliának kizárólag a második figyelemben ad instrukciókat. Ennek megvalósításához a régi varázslók által előírt technikát követte. Álmodásban összekapcsolódott egy felderítővel és utasította azt, hogy tanítványait szállítsa a második figyelembe úgy, hogy gyűjtőpontjukat eltolja a megfelelő helyzetbe.

Elméletileg egy erőteljes felderítő képes lett volna eltolni a gyűjtőpontjukat a megfelelő helyzetbe minden erőlködés nélkül. Amit Rosendo nagual nem vett számításba, az a szervesetlen lények csele volt. A felderítő eltolta a tanítványok gyűjtőpontját, de egy olyan helyzetbe tolta őket, ahonnan nagyon könnyű volt testileg átszállítani őket a szervesetlen lények birodalmába.

– Lehetséges testileg szállítani valakit? – kérdeztem.

– Lehetséges – biztosított. – Energiák vagyunk, amit a gyűjtőpont egy helyzetben való rögzítése tart egy adott alakban és állapotban. Ha ez a helyzet megváltozik, annak megfelelően változik ennek az energiának az alakja és az állapota. A szervesetlen lényeknek mindössze annyit kell tenni, hogy a megfelelő helyre tolják a gyűjtőpontunkat és már megyünk is, mint egy golyó cipőstől, kalapostól, mindenestől.

– Ez megtörténhet bármelyikünkkel, Don Juan?

110.

– Egészen bizonyosan. Főleg akkor, ha energiánk összessége megfelelő. Nyilvánvalóan Elias és Amalia egyesült energiája olyan volt, ami felett a szervesetlen lények nem tudtak elsiklani. Képtelenség a szervesetlen lényekben megbízni. Megvan a saját ritmusuk, és az nem emberi.

Megkérdeztem Don Juant, mit tett pontosan Rosendo nagual, hogy tanítványait abba a világba küldte. Tudtam, hogy hülyeséget kérdezek és ő figyelmen kívül hagyja a kérdésemet. Őszintén meglepődtem, amikor elkezdte választát.

– A lépések igen egyszerűek – mondta. – Tanítványait egy kicsi és zárt térbe tette, mint amilyen például egy kamra. Aztán belépett az álmodásba és hangot adott a szándékának, hogy a szervesetlen lények birodalmából hívjon egy felderítőt, aztán kimondta szándékát, hogy tanítványait felajánlja a felderítőnek.

A felderítő természetesen elfogadta az ajándékot és elvitte őket egy vigyázatlan pillanatban, amikor ők a kamrában szerelmeskedtek. Amikor a nagual benyitott a kamrába, ők már nem voltak ott.

Don Juan elmagyarázta, hogy a régi varázslók szokása volt a tanítványaik felajánlása a szervesetlen lények számára. Rosendo nagual nem ezt akarta tenni, de az a képtelen meggyőződés kerítette befolyása alá, hogy a szervesetlen lények az irányítása alatt vannak.

– A varázslók manőverei halálosak – folytatta Don Juan. – Ezért könyörgöm neked, hogy rendkívüli módon legyél tudatodnál. Ne bonyolódj bele valami idióta magabiztosságba.

– Végül mi történt Elias nagualal és Amáliával? – kérdeztem.

– Rosendo nagualnak testileg kellett elmennie abba a világba és megkeresni őket – válaszolta.

– Megtalálta őket?

– Igen, elmondhatatlan küzdelmek után. Azonban nem tudta teljesen kihozni őket. Így a két fiatal mindig félig rabja maradt annak a birodalomnak.

- Ismerted őket, Don Juan?
- Persze, hogy ismertem őket és biztosíthatlak arról, hogy nagyon furcsák voltak.

111.

6.

Az árnyak világa

– Nagyon óvatosnak kell lenned, mert közel állsz ahhoz, hogy áldozatul ess a szervesetlen lényeknek – mondta Don Juan egészen váratlanul, miután beszélgettünk valamiről, aminek semmi köze nem volt az álmodáshoz.

Állítása meglepett. Szokás szerint megkíséreltem védeni magam.

– Nem kell figyelmeztetned. Nagyon óvatos vagyok – biztosítottam.

– A szervesetlen lények csapdát állítanak – mondta. – Ezt érzem és nem tudom magam azzal vigasztalni, hogy azt mondom, már a kezdetektől fogva csapdákat állítanak és így hatásos módon véglegesen kirootálják a nem kívánatos álmodókat.

A hangja olyan sürgető volt, hogy azonnal újra biztosítottam afelől, hogy nem fogok semmilyen csapdába beleesni.

– Komolyan fontolóra kell vened, hogy a szervesetlen lényeknek rendkívüli eszközök állnak rendelkezésükre – folytatta. – A tudomásuk nagyszerű. Hozzájuk képest mi gyerekek vagyunk, gyerekek sok energiával, ami után a szervesetlen lények sóvárognak.

Azt akartam neki mondani, hogy egy absztrakt szinten értem az érveit és az aggodalmát, de a konkrétumok síkján nem látok okot a figyelmeztetésre, mert álmodási gyakorlataimat irányítás alatt tartom.

Pár perc súlyos csend után Don Juan újra megszólalt. Témát váltott és azt mondta, hogy fel kell hívnia a figyelmemet az álmodás terén adott utasításainak egy nagyon fontos részére, egy olyan részre, melyet eddig nem vettem tudomásul.

112.

– Már megértetted, hogy az álmodás kapui különleges akadályok – mondta –, de még nem értetted meg, hogy bármilyen feladatot kapsz a kapu eléréséhez és az azon való áthaladáshoz, valójában egy kapunak nem ez a lényege.

– Ez egyáltalán nem világos számomra, Don Juan.

– Ezt úgy értem, hogy nem igaz, ha például azt mondjuk, hogy a második kaput akkor érzük el és akkor haladunk át rajta, amikor az álmodó megtanult egy másik álomban felébredni, vagy amikor az álmodó megtanult álmot váltani anélkül, hogy felébredne a hétköznapi világban.

– Ez miért nem igaz, Don Juan?

– Mert az álmodás második kapuját akkor érzük el és akkor haladunk át rajta, amikor az álmodó megtanult elkülöníteni és követni egy idegen energia felderítőt.

– Akkor egyáltalán miért adják az álmok váltásának feladatát?

– Egy másik álomban felébredni, vagy álmot váltani egy gyakorlat, amit a régi varázslók találtak ki, és ezzel az álmodó azon képességét gyakorolja, hogy elkülönít és követ egy felderítőt.

Don Juan állította, hogy egy felderítőt követni nagy teljesítmény, és amikor az álmodók képesek ezt végrehajtani, a második kapu hirtelen kitarul és a mögötte létező univerzum elérhetővé válik számukra. Azt állította, hogy ez az univerzum mindig ott van, de nem vagyunk képesek odamenni, mert energetikailag nem rendelkezünk bátorsággal, és lényegében az álmodás második kapuja az ajtó a szervesetlen lények világába, és az álmodás a kulcs, mely nyitja azt az ajtót.

– Képes egy álmodó közvetlenül elkülöníteni egy felderítőt anélkül, hogy keresztülesne az álmok váltásának gyakorlatán? – kérdeztem.

– Nem, egyáltalán nem – mondta. – A gyakorlat nélkülözhetetlen. Az itt a kérdés, hogy csak ez a gyakorlat létezik-e. Vagy az álmodó követhet más gyakorlatot is?

Don Juan sokat sejtetően nézett rám. Úgy tűnt, hogy gyakorlatilag tőlem várja a választ a kérdésre.

– Nagyon nehéz olyan gyakorlatot kitalálni, ami annyira tökéletes, mint amit a régi varázslók találtak ki – mondtam anélkül, hogy tudnám miért, de megcáfolhatatlanul biztosan.

113.

Don Juan elismerte, hogy tökéletesen igazam van és azt mondta, hogy a régi varázslók tökéletes gyakorlatsorozatot találtak ki az álmodási kapukon való áthaladáshoz és a minden egyes kapu mögött létező világba való bejutáshoz. Azt ismételte, hogy mivel az álmodást a régi varázslók fedezték fel, a szabályaik

szerint működik. A második kapu szabályát három lépcsőn keresztül magyarázta: az első, hogy az álmodók gyakorolják az álmok váltásának feladatát, ennek segítségével rátalálnak a felderítőkre; a második, hogy a felderítőket követve belépnek egy másik valóságos univerzumba; és a harmadik, hogy ebben az univerzumban a cselekedeteik által az álmodók maguktól felfedezik annak az univerzumnak az uralkodó törvényszerűségeit és szabályait.

Don Juan azt mondta, hogy a szervesetlen lényekkel való kapcsolatomban olyan jól követtem a szabályt, hogy ő lesújtó következményektől tart. Azt gondolja, hogy a szervesetlen lények elkerülhetetlen válaszreakciója az lesz, hogy megkísérelnek a világukban tartani.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit túlzol, Don Juan? – kérdeztem. Nem tudtam elhinni, hogy olyan sötét lenne a kép, mint ahogy ő lefesti azt.

– Egyáltalán nem túlzok – mondta szárazon és komolyan. – Meg fogod látni. A szervesetlen lények senkit sem engednek el igazi harc nélkül.

– De miből gondolod azt, hogy akarnak engem?

– Már túl sok mindent mutattak neked. Tényleg azt hiszed, hogy csak azért csinálják ezt a nagy felhajtást, hogy szórakoztassák magukat?

Don Juan nevetett saját megjegyzésén. Én nem találtam szórakoztatónak. Egy furcsa félelemtől vezérelve azt kérdeztem tőle, hogy úgy gondolja, szakítsam meg, vagy akár hagyjam abba álmodási gyakorlataimat vagy nem.

– Folytatnod kell az álmodást addig, amíg nem kelsz át a második kapu mögött lévő univerzumon – mondta. – Úgy értettem, hogy neked egyedül kell vagy elfogadni, vagy visszautasítani a szervesetlen lények csábítását. Ezért van az, hogy elzárkózom, és egyáltalán nem fűzök magyarázatokat álmodási gyakorlataidhoz.

114.

Beismertem neki, hogy képtelen voltam megmagyarázni, hogy miért olyan bőkezű tudása más területeinek megvilágításában, és miért olyan fukar az álmodással kapcsolatosan.

– Az álmodást kénytelen voltam tanítani neked – mondta –, csak azért, mert ez a régi varázslók által előírt minta. Az álmodás ösvénye tele van csapdákkal és hogy valaki kikerüli ezeket vagy beleesik ezek be a csapdába, az személyes magánügye minden egyes álmodónak, és hozzátenném, hogy végleges is.

– Ezek a csapdák annak eredményei, ha valaki behódol a hízélgésnek vagy az ígért erőnek? – kérdeztem.

– Nem csak az ezeknek való behódolás, hanem bárminek való behódolás, amit a szervesetlen lények ajánlanak fel. Egy bizonyos pont után a varázslók semmit sem fogadhatnak el tőlük.

– És mi ez a bizonyos pont, Don Juan?

– Ez a pont mindenkinél más, mindannyiunk számára az a kihívás, hogy csak azt vegyük el, amire szükségünk van abból a világból, sem mi többet. Az a varázslók virtuozitása, hogy tudják, mire van szükségük, de a legeslegnagyobb teljesítményük az, hogy csak azt veszik el, amire szükségük van. Ha ezt az egyszerű szabályt nem értjük meg, akkor egyenes út vezet egy csapda mélyére.

– Mi történik, ha elbuksz, Don Juan?

– Ha elbuksz, megfizeted az árát, és az ár a körülményektől és a csapda mélységétől függ. De igazán nem lehet beszélni egy ilyen lehetőségről, mert nem a büntetés problémájával nézünk szembe. Itt energetikai áramlatok forognak kockán, energetikai áramlatok, amik olyan körülményeket teremtenek, melyek szörnyűbbek a halálnál. A varázslók ösvényén minden élet és halál kérdése, de az álmodás ösvényén ez százszorosan igaz.

Újfént biztosítottam Don Juant, hogy mindig a legnagyobb körültekintéssel járok el álmodási gyakorlataimban, és rendkívül fegyelmezett és lelkiismeretes vagyok.

– Tudom, hogy az vagy – mondta. – De azt szeretném, ha még fegyelmezettebb lennél, és mindennel, ami az álmodáshoz tartozik kesztyűs kézzel bánnál. Mindenekfelett légy éber. Nem tudom előre megmondani, hogy honnan jön majd a támadás.

115.

– Te mint látó, látod a felém közelítő veszélyt Don Juan?

– Azóta látom a feléd közelítő veszélyt, amióta abban a rejtelmes városban sétáltál az első alkalommal, amikor segítettem neked összefogni az energiatestedet.

– De kifejezetten tudod, mit kell tennem és mitől kell óvakodnom?

– Nem, nem tudom. Csak azt tudom, hogy a második kapu mögött lévő univerzum van legközelebb a miénkhez és a mi univerzumunk eléggé fortélyos és szívtelen. Így a kettő között nem lehet sok különbség.

Erősködtem, hogy mondja meg, mire számíthatok. Ő kitért amellett, hogy mint varázsló általában érzékeli a veszélyt, de közelebbit ő sem tud.

– A szervesetlen lények univerzuma mindig kész arra, hogy lecsapjon – folytatta. – Csakúgy, mint a mi univerzumunk. Ezért van az, hogy úgy kell belépned a birodalmukba, mintha háborús övezetbe merészkednél.

– Ezt úgy érted, Don Juan, hogy az álmodóknak mindig félniük kell attól a világtól?

– Nem, nem így értettem. Ha egy álmodó egyszer keresztülmegy a második kapu mögötti univerzumon vagy ha az álmodó egyszer elutasítja azt, hogy úgy gondoljon erre a birodalomra, mint járható útra, nincs több fejfájás. Don Juan állította, hogy az álmodók csak ezután folytathatják szabadon. Nem voltam benne biztos, ezt hogyan érti; ő elmagyarázta, hogy a második kapu mögötti univerzum olyan erőteljes és agresszív, hogy természetes rostaként szolgál, vagy gyakorlóterepként, ahol az álmodók gyengeségei próbára vannak téve. Ha túléljük a tesztet, nekifoghatnak a következő kapunak; ha nem, örökre annak az univerzumnak a foglyai maradnak. Aggodalmak fojtogatása közepette hagyott, és kéréseim ellenére sem mondott többet. Amikor hazamentem, nagy gondosságra törekedve folytattam utazásaimat a szervesetlen lények birodalmába. Óvatosságom látszólag csak az utazások élvezeti értékét emelte. Eljutottam arra a pontra, hogy a szervesetlen lények birodalmának pusztá szemlélése is leírhatatlan örömmel töltött el. Attól féltem, hogy elragadtatásom

116.

előbb-utóbb véget ér, de nem így történt. Valami váratlan dolog még inkább felfokozta azt.

Egy alkalommal, egy felderítő nagyon durván keresztülvezetett számtalan alagúton, mintha keresne valamit vagy mintha próbálná az összes energiámat kihajtani és kimeríteni engem. Mire végre megáll, úgy éreztem magam, mintha lefutottam volna egy maratont. Úgy tűnt, mintha annak a világnak a szélén lennénk. Nem volt több alagút, csak feketeség mindenhol körülöttem. Aztán valami kigyúlt a közvetlenül előttem lévő területen; egy indirekt forrásból fény sugárzott. Tompa fény volt, mely mindent zavaros szürkévé vagy barnássá tett. Amikor hozzászóltam a fényhez, halványan felismertem néhány sötét, mozgó alakzatot. Egy kicsivel később, úgy tűnt, ha álmodási figyelmemet a mozgó alakokra fókuszálom, az szilárdná teszi őket. Észleltem, hogy háromféle alak van: néhányuk kerek volt, mint a labda; voltak harang alakúak; és a többi olyan volt, mint egy óriási hullámozó gyertyaláng. Alapjában véve mindegyik kerek volt és ugyanakkora. Úgy ítélt meg, hogy kilencven és százhusz centi között van az átmérőjük. Százával voltak ott, talán ezerrel is.

Tudtam, hogy különös és bonyolult vízióm van, de az alakok olyan valóságosak voltak, hogy valódi élmény volt a reakcióm. Az az élményítő érzésem volt, hogy óriási barna és szürkés bogarak fészke felett vagyok. Valahogy biztonságban éreztem magam, bár felettük lebegtem. Azonban abban a pillanatban, amikor rájöttem arra, hogy ostobaság biztonságban, vagy kellemetlenül éreztem magam, mintha az álom valóságos élethelyzet lenne, elvettem minden ilyen szempontot. Bár ahogy figyelemmel kísértem azoknak a bogárszerű alakoknak a fészkelődését, nagyon zavart az az érzés, hogy majdnem elérnek engem.

– Mi a világunk mozgó egysége vagyunk – szólalt meg váratlanul a megbízott hangja. – Ne félj. Energiák vagyunk és biztosan nem akarunk hozzád érni. Egyébként ez lehetetlen lenne. Valóságos határok választanak el minket egymástól.

Hosszú szünet után a hang hozzátette: – Azt szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk. Gyere le oda, ahol mi vagyunk. És ne érezd magad kényelmetlenül. Te nem feszélyezed magad a felderítők miatt sem és

117.

természetesen velem sem. A felderítők és én pont ugyanolyanok vagyunk, mint a többiek. Én harang alakú vagyok, a felderítők olyanok, mint a gyertyaláng.

Az utolsó kijelentés határozottan egy jelzésszerű dolog volt az energiatestem számára. Ahogy meghallottam, az élményem és a félelmem eloszlott. Leereszkedtem a szintjükre és a labdák, harangok és gyertyalángok körülvettek. Olyan közel jöttek hozzám, hogy hozzámertek volna, ha van fizikai testem. Ehelyett keresztülmentünk egymáson, mint a kapszulába zárt légfuvallatok.

Ezen a ponton hihetetlen érzékelésem volt. Bár nem éreztem semmit az energiatestemben, vagy testemmel, a legszokatlanabb viselkedést éreztem és regisztráltam valahol máshol; kétségkívül puha, levegőszerű dolgok mentek át rajtam, de nem azon a helyen. Az érzékelés halvány volt és gyors, nem volt elég időm teljesen megragadni. Ahelyett, hogy álmodási figyelmemet ráfókuszáltam volna, teljesen lefoglalt azoknak a túlméretezett energiabogaraknak a mozgása.

Azon a szinten, ahol voltunk, úgy tűnt nekem, hogy van valami közös az árnyék entitásokban és bennem: a méretünk. Talán azért, mert megítélésem szerint ugyanakkorák voltak, mint az energiatestem, majdnem kellemesen éreztem magam velük. Megvizsgáltam őket és arra a következtetésre jutottam, hogy egyáltalán nem zavarnak. Személytelenek voltak, hidegek, önállóak, és ez rendkívül tetszett nekem. Egy pillanatig azon tűnődtem, hogy az egy perccel ezelőtti ellenszenvem és a mostani rokonszenvem vajon természetes következménye-e az álmodásnak, vagy valamiféle energetikai befolyás, melyet ezek az entitások gyakorolnak rám.

– Nagyon szimpatikusak – mondtam a megbízottnak, és abban a pillanatban úrrá lett rajtam a mélységes barátság hulláma, majdhogynem szeretetet éreztem irántuk.

Alighogy kimondtam ezt az elmémbe, a sötét alakok szétrebbentek, mint vaskos tengerimalacok, otthagya engem a félhomályban.

– Túl sok érzést vetítettél ki és elijesztetted őket – mondta a megbízott hangja. – Az érzés túl bántó számukra és egyébként számomra is. – A megbízott szinte szégyenlősen nevetgált.

118.

Álmodásom itt véget ért. Ébredés után első reakcióm az volt, hogy csomagolok és megyek Mexikóba, Don Juanhoz. De kétségbeesett készülődésem ellenére egy váratlan magánéleti fejlemény lehetetlenné tette, hogy elutazzak. Az aggodalom, amit ez a kedvezőtlen fordulat váltott ki, teljesen megszakította álmodási gyakorlataimat. A megszakításhoz nem tudatos akarást alkalmaztam; akaratlanul olyan nagy hangsúlyt fektettem erre a különös álomra, hogy egyszerűen tudtam, ha nem vagyok képes eljutni Don Juanhoz, nincs miért folytatni az álmodást.

A megszakítás után, ami több mint fél évig tartott, egyre jobban és jobban zavarba ejtett, ami történt. Abban sem voltam biztos, hogy csak az érzéseim miatt hagytam-e abba a gyakorlást. Azon tűnődtem, vajon az óhaj elegendő-e a folytatáshoz. Elég volt! Amint megformáltam a gondolatot, hogy visszatérek az álmodáshoz, a gyakorlataim úgy folytatódtak, mintha soha meg sem szakadtak volna. A felderítő ott vett fel, ahol abbahagytuk és egyenesen ahhoz a vízióhoz vitt, amit utolsó alkalommal láttam.

– Ez az árnyak világa – mondta a megbízott hangja, amint odaértem. – De még akkor is, ha árnyak vagyunk, fényt árasztunk. Nem csak mobilak vagyunk, de mi vagyunk a fény is az alagutakban. Mi másfajta szervesetlen lények vagyunk, akik itt élnek. Három fajta lény van: az egyik olyan, mint egy mozdulatlan alagút, a másik mint egy mozgó árny. Mi vagyunk a mozgó árnyak. Az alagutak adják nekünk az energiájukat és mi tesszük, amit meghagynak.

A megbízott abbahagyta a beszédet. Azt éreztem, arra tüzel, hogy kérdezzem meg, melyik a harmadik fajta szervesetlen lény. Azt is éreztem, ha nem kérdezem meg, a megbízott nem fogja megmondani.

– Melyik a harmadik-féle szervesetlen lény? – mondtam.

A megbízott köhécselt és nevetgált. Nekem úgy hangzott, örült annak, hogy megkérdeztem.

– Óh, ez a mi legtitokzatosabb attrakciónk – mondta. – A harmadik fajtát csak akkor fedjük fel látogatóink előtt, ha úgy döntenek, hogy velünk maradnak.

– Miért van ez így? – kérdeztem.

– Mert nagy mennyiségű energiára van szükség a látásukhoz – válaszolt a megbízott. – És nekünk kellene biztosítani azt az energiát.

119.

Tudtam, hogy a megbízott az igazat mondja nekem. Azt is tudtam, hogy borzasztó nagy veszély leselkedik rám. Mégis határtalan kíváncsiság vezérelt. Látni akartam a harmadik fajtát.

Úgy tűnt, a megbízott tudatában van a hangulatomnak.

– Szeretnéd látni őket? – kérdezte mellékesen.

– Feltétlenül – válaszoltam.

– Csak annyit kell tenned, hogy hangosan kijelented, itt akarsz maradni velünk – mondta a megbízott közömbös hanglejtéssel.

– De ha ezt kimondom, akkor maradnom kell, igaz? – kérdeztem.

– Természetesen – mondta a megbízott végső meggyőződéssel a hangjában. – Minden, amit hangosan kimondasz ebben a világban, az örökre szóló.

Kénytelen voltam azon gondolkodni, hogy ha a megbízott rá akart volna venni, hogy maradjak, csak hazudnia kellett volna. Nem jöttem volna rá a különbségre.

– Nem hazudhatok neked, mert a hazugság nem létezik – mondta a megbízott, betolakodva a gondolataimba. – Csak olyat tudok neked mondani, ami létezik. A világomban csak a szándék létezik; a hazugság mögött nincs szándék, tehát így nincs létjogosultsága.

Vitatkozni akartam, hogy még a hazugság mögött is van szándék, de mielőtt érvemet kimondtam volna, a megbízott azt mondta, hogy a hazugság mögött szándékosság van, de a szándékosság az nem a szándék.

Álmodási figyelmemet nem tudtam fókuszálva tartani azon az érven, amit a megbízott felvázolt. Az árnyék lényekre figyeltem inkább. Hirtelen észrevettem, hogy megjelenésük olyan, mint valami furcsa gyerekszerű állatsordáé. A megbízott figyelmeztetett, hogy tartsam ellenőrzésem alatt az érzelmeimet, a hirtelen érzéskitörések képesek szétrebbentem őket, mint egy madárajt.

– Mit akarsz, mit csináljak? – kérdeztem.

– Gyere le mellénk, és próbálj tolni vagy húzni minket – sürgetett a megbízott hangja. – Minél hamarabb megtanulod ezt, annál hamarabb leszel képes a te világodban dolgokat mozgatni a pusztá nézéseddel.

A kereskedő elmém megvadult a kalkulálástól. Azonnal köztük voltam és kétségbeesetten próbáltam húzni vagy tolni őket. Nemsokára

120.

teljesen kimer ítettem az energiámat. Aztán az a benyomásom volt, hogy olyasvalamit próbálok tenni, ami egy ház fogakkal történő megemelésének felel meg.

Aztán egy másik benyomásom is volt, hogy minél jobban kimerítem magam, annál több árny kerül elő. Mintha mindenhol érkezték volna, hogy figyeljenek vagy táplálkozzanak belőlem. Abban a pillanatban, amikor ezt gondoltam, az árnyak újra szétrebbentek.

– Nem táplálkozunk belőled – mondta a megbízott. – Mindannyian azért jöttünk, hogy érezzük az energiádat, úgy, mint ahogy ti kimentek a napfényre egy hideg napon.

A megbízott sürgetett, hogy nyíljak meg nekik azáltal, hogy kitörlöm bizalmatlan gondolataimat. Hallottam a hangot, és ahogy hallgattam, amit mondott, realizáltam, hogy ugyanúgy hallok, érzek és gondolkodok, mint a mindennapi világban. Lassan megfordultam, hogy körülnézzek. Érzékelésem tisztaságából becsülve arra a következtetésre jutottam, hogy valóságos világban vagyok.

A megbízott hangja hallatszott a fülemben. Azt mondta, hogy az egyetlen különbség az én világom és az övék érzékelése között az, hogy az ő világának az érzékelése egy szempillantás alatt kezdődik és végződik; az én világomé nem, mert a tudomásom – együtt a hozzám hasonló mérhetetlen számú lény tudomásával, akik egy helyben tartják a világot a szándékukkal – az én világomon van lerögzítve. A megbízott hozzátette, hogy az én világom érzékelése a szervesetlen lények számára ugyanúgy egy szempillantás alatt kezdődik és végződik, de az ő világuk érzékelése nem, mert ők mérhetetlenül sokan tartják egy helyben azt a szándékukkal.

Ebben a pillanatban a látvány kezdett szertefoszlani. Olyan voltam, mint egy bűvár és felébredni abból a világból olyan volt, mint felúszni a felszínre.

Következő alkalommal a megbízott azzal kezdte beszélgetésünket, hogy újra kifejtette, egy teljesen összehangolt és egymásra ható kapcsolat van a mobil árnyak és a mozdulatlan alagutak között. Befejezésül azt mondta: – Egyikünk nem létezhet a másik nélkül.

– Értem, mit mondasz – mondtam.

121.

Egy kis gúny volt a megbízott hangjában, amikor azt válaszolta, hogy valószínűleg nem érthetem, milyen lehet ilyen módon összekapcsolódva lenni, ami végtelenül több mint függőségben lenni. Azt szándékoztam kérni a megbízottól, hogy magyarázza el, mit értett ezalatt, de a következő pillanatban valaminek a belsejében voltam, amit csak az alagút szöveteként tudok leírni. Különös módon egybeolvadt, mirigyszerű kidudorodásokat láttam, amik áttetsző fényt bocsátottak ki. Átfutott az agyamon, hogy ezek ugyanazok a kidudorodások, mint amik a Braille-féle vakírás érzetét keltették. Szemlélve ezeket az energia foltokat, melyek átmérője egy méter körüli volt, azon kezdtem tűnődni, vajon mekkora lehet a valós mérete az alagutaknak.

– Itt a méret nem olyan, mint a te világodban – mondta a megbízott. – Ennek a világnak az energiája egy másfajta energia; jellegzetességeit nem lehet összemérni a te világod energiájának jellegzetességeivel, mégis ez a világ ugyanannyira valóságos, mint a sajátod.

A megbízott azzal folytatta, hogy már elmondott nekem mindent az árnyék lényekről, amikor bemutatta és elmagyarázta az alagút falán található kidudorodásokat. Azzal vágtam vissza, hogy hallottam a magyarázatot, de nem figyeltem rá, mert azt hittem, hogy nem közvetlenül az álmodáshoz tartozik.

– Ebben a birodalomban minden közvetlenül az álmodásra vonatkozik – állította a megbízott.

Téves megítélésem okán akartam gondolkozni, de az elmém üressé vált. Az álmodási figyelmem csökkent. Problémát okozott azt a környező világra fókuszálni. Felkészültem a felébredésre. A megbízott újra beszélni kezdett és a hangja felélénkített. Álmodási figyelmem teljesen magához tért.

– Az álmodás az eszköz, mely az álmodót ebbe a világba hozza – mondta a megbízott –, és mindent, amit a varázslók tudnak az álmodásról, tőlünk tanultak. A mi világunkat egy ajtó kapcsolja a tiétekhez, ez az ajtó az álmodás. Mi tudjuk, hogyan kell átmenni ezen az ajtón, de az emberek nem. Nekik meg kell tanulni.

A megbízott hangja tovább magyarázta nekem azt, amit már korábban elmagyarázott.

122.

– A kidudorodások az alagutak falain az árnyéklények – mondta. – Én egy vagyok közülük. Mi belül, az alagutak falain mozgunk, feltöltve magunkat az alagutak energiájával, ami a mi energiánk.

Egy haszontalan gondolat futott át az elmém: képtelen voltam még egy ilyen szimbiotikus kapcsolatot elképzelni, mint aminek most a tanúja vagyok.

– Ha közöttünk maradsz, bizonyosan megtanulod érezni, milyen így összekapcsolódva lenni, mint ahogy mi vagyunk – mondta a megbízott.

A megbízott látszólag a válaszomra várt. Érzésem szerint, igazán azt akarta, hogy kimondjam, úgy döntöttem, itt maradok.

– Mennyi árnyéklény van egy alagútban? – kérdeztem, hogy megváltoztassam a hangulatot, és ezt mindjárt meg is bántam, mert a megbízott részletes beszámolót kezdett tartani a minden egyes alagútban található árnyéklények számáról és funkciójáról. Azt mondta, hogy minden alagútnak megvan a saját, adott számú és tőle függő entitása, amik különböző feladatokat látnak el, ezek a feladatok a támogató alagút szükségleteitől és elvárásaitól függnek.

Nem akartam, hogy a megbízott több részletbe menjen bele. Rájöttem, hogy minél kevesebbet tudok az alagutakról és az árnyéklényekről, annál jobb nekem. Abban a pillanatban, ahogy megformáltam a gondolatot, a megbízott abbahagyta a beszédet, az energiatestem megrázkódott, mintha egy vezeték rántotta volna meg. A következő pillanatban az ágyamban voltam, teljesen ébren.

Onnantól kezdve nem volt több félelmem, ami megszakíthatta volna gyakorlataimat. Egy másik idea kezdett uralni: az idea, hogy példátlan izgalomra találtam. Alig vártam minden este, hogy elkezdjem az álmodást és a felderítő elvigyen az árnyak világába. Még egy vonzóerő jelent meg, mert az árnyak világának látványa még élethűbbé vált, mint azelőtt. A szabályos gondolatok, a szabályosan beérkező képi és hang érzékelés, a részemről adott szabályos válaszok szubjektív állandóságából ítélve az élményeim, kezdetüktől a végükig, olyan valóságosak voltak, mint bármelyik szituáció a mindennapi világunkban. Még sohasem voltak ilyen érzékelési élményeim, ahol az egyetlen különbség a vízió és a mindennapi világ között az volt, hogy vízióm más se-

123.

bességgel ért véget. Egyik pillanatban egy furcsa, valóságos világban voltam, a másikon már az ágyamban.

Don Juan magyarázatára és hozzáfűznivalójára vágytam, de még mindig kénytelen voltam Los Angelesben maradni. Minél többet szemléltem szituációmat, annál nagyobb volt aggodalmam; még azt is elkezdtem érezni, hogy a szervetlen lények birodalmában valamit óriási sebességgel forralnak ellenem.

Ahogy az aggodalmam nőtt, a testem a mély félelem állapotába került, bár az elmém el volt ragadtatva az árnyak világának szemlélésétől. Hogy a dolgokat még rosszabbá tegye, a megbízott hangja átcsúszott a napi tudatosságom szintjére. Egyik nap, miközben előadást vettem az egyetemen, meghallottam a megbízott hangját, ami azt ismételte, hogy bármilyen kísérlet részemről, mely arra irányul, hogy abbahagyom álmodási gyakorlataimat, végzetes lenne a végcélomra nézve. Azzal érvelt, hogy a harcosok nem ijednek meg a kihívástól és nincs alapos okom arra, hogy ne folytassam a gyakorlataimat. Egyetértettem a megbízottal. Nem állt szándékomban semmit sem leállítani és a hang csak azt ismételte el, amit éreztem.

Nem csak a megbízott változott, hanem egy új felderítő is feltűnt a láthatáron. Egy alkalommal, mielőtt elkezdtem volna vizsgálni az álmom elemeit, egy felderítő szó szerint elém ugrott és agresszívan megragadta álmodási figyelmemet. Ennek a felderítőnek a figyelemre méltó jellegzetessége az volt, hogy nem kellett átesnie semmiféle energetikai átalakuláson; elejétől fogva egy energiafolt volt. Szándékom kimondása nélkül, hogy el akarok menni vele, a felderítő egy szempillantás alatt elszállított a szervetlen lények birodalmának egy másik részére: a kardfogú tigrisek világába.

Korábbi munkáimban már beszámoltam ezeknek a vízióknak egy részéről. Azért mondom, hogy egy részéről, mert nem volt elegendő energiám ahhoz, hogy ezeket az érzékelt világokat a lineáris elmém számára lefordítsam. Éjjelenként rendszeresen hosszú ideig tartó vízióim voltak a kardfogú tigrisekről, míg egy éjszaka az agresszív felderítő, aki első alkalommal ebbe a birodalomba hozott, hirtelen újra feltűnt. Nem várt a beleegyezésemre, hanem az alagutakba vitt.

124.

Hallottam a megbízott hangját. Azonnal belekezdett a leghosszabb és legszívszaggatóbb reklámszövegbe, amit valaha hallottam. Beszélt a szervetlen lények világának rendkívüli előnyeiről. Beszélt arról, hogy az ott megszerzett tudás elkápráztatja az elmét és ennek megszerzése a legegyszerűbb dolog, csak ott kell maradni az alagútban. Beszélt a hihetetlen mozgékonyaságról, a végtelen időről, mialatt dolgokat lehet találni és mindenekfelett arról, hogy kozmikus szolgák kényeztetnének és teljesítenék minden szeszélyemet.

– Tudatos lények maradtak itt a kozmosz minden elképzelhető sarkából – mondta a megbízott, befejezve beszédét. – És szeretnek itt lenni velünk. Valójában senki sem akar elmenni.

Az a gondolat futott át az elmémen abban a pillanatban, hogy a szolgaság határozottan ellentétben áll velem. Sohasem éreztem jól magam szolgálkkal vagy ha ki voltam szolgálva.

A felderítő átvette az irányítást és sok alagúton vitt keresztül. Meg állt egy alagútban, ami valahogy nagyobbak tűnt, mint a többi. Álmodási figyelmemet elbűvölte annak az alagútnak a mérete és alakja és azon is maradt volna megragadva, ha nem készítenek arra, hogy megforduljak. Álmodási figyelmem egy energiafoltra fókuszálódott, amely kicsivel nagyobb volt, mint az árnyéklények. Kék volt, mint a gyertya lángjának kékje. Tudtam, hogy ez az energia konfiguráció nem árny entitás és nem tartozik oda.

Lekötött a vizsgálata. A felderítő jelzett nekem, hogy menjünk, de valami érzéketlenné tett a jelzésével szemben. Nyugtalanul ott maradtam, ahol voltam. Azonban a felderítő jelzése megtörte koncentrációm és elvesztettem a

kék alak látványát.

Hirtelen egy tekintélyes erő megpörgetett és egyenesen a kék alak elé vitt. Ahogy bámultam, átváltozott egy személy képévé: nagyon kicsi, karcsú, finom vonalú és majdnem áttetsző volt. Kétségbeesetten próbáltam meghatározni, hogy férfi vagy női alak, de bármennyire is próbáltam, nem tudtam.

Megpróbáltam megkérdezni a megbízottat, de nem jártam sikerrel. A megbízott váratlanul elrepült, otthagyt lebegve abban az alagútban, szemben egy ismeretlen személlyel. Próbáltam beszélni ahhoz a személyhez, úgy, mint ahogy a megbízotthoz beszéltem. Nem kaptam

125.

választ. Csalódottság hullámát éreztem, mert nem voltam képes széttörni a korlátot, mely elválasztott bennünket. Aztán a félelem kezdett ostromolni, hogy együtt vagyok valakivel, aki ellenség is lehet.

Sokféle reakció volt, amit az idegen jelenléte váltott ki. Még lelkesedést is éreztem, mert tudtam, hogy a felderítő végül mutatott nekem egy másik emberi lényt, aki ebben a világban rekedt. Csak az a lehetőség nyugtalanított, hogy nem tudtunk kommunikálni, talán azért, mert az idegen az ősi varázslók egyike és egy olyan időhöz tartozik, mely az enyémtől különböző.

Minél nagyobb volt lelkesedésem és kíváncsiságom, annál nehezebb lettem addig a pillanatig, amíg olyan súlyos lettem, hogy újra visszakerültem a testembe, a világomba. Los Angelesben találtam magam, a Kaliforniai Egyetem egy parkjában. A fűvön álltam, golfozó emberek között.

Az előttem álló személy ugyanazzal a sebességgel szilárdult meg. Egy gyors pillanat erejéig bámultuk egymást. Egy kislány volt, hat, talán hét éves. Úgy gondoltam, hogy ismerem. A kislányt látva lelkesedésem és kíváncsiságom olyan aránytalanul megnőtt, hogy ez kiváltotta a visszatérést. Olyan gyorsan vesztettem el az anyagságomat, hogy a következő pillanatban már újra energiaszintem a szervetlen lények birodalmában. A felderítő visszajött értem és gyorsan elhúzott onnan.

Félelemlökéssel ébredtem fel. A mindennapi világba való emelkedés folyamatába valami egy üzenetet hagyott becsúszni. Elmém öröngésbe kezdett, próbálta összerakni, amit tudtam, vagy gondoltam, hogy tudom. Több mint negyvennyolc órát töltöttem egyhuzamban azzal, hogy próbáljak hozzáférni valami rejtett érzéshez vagy rejtett tudáshoz, ami hozzám ragadt. Csak annyit sikerült elérnem, hogy valami erőt éreztem – amiről azt sejtettem, hogy az elmémen vagy a testemen kívülről jön –, ami azt mondta, hogy ne bízzak többé az álmodásomban.

Egypár nap múlva egy sötét és rejtélyes bizonyosság lett úrrá rajtam, egy bizonyosság, ami fokról fokra nőtt, amíg semmi kétségem nem volt hitelessége felől: biztos voltam abban, hogy a kék energiaszintem a szervetlen lények birodalmának a foglya.

126.

Don Juan tanácsára volt szükségem, kétségbeesettebben, mint eddig bármikor. Tudtam, hogy évek munkáját dobom ki az ablakon, de nem tudtam ellene tenni semmit; mindent abbahagytam, amit csináltam és Mexikóba rohantam.

– Tulajdonképpen mit akarsz? – kérdezte Don Juan, hogy megfékezze hisztérikus fecsegésemet.

Nem tudtam neki elmagyarázni, mert magam sem tudtam, hogy mit akarok.

– A problémádnak nagyon komolynak kell lennie, ha így szaladtál – mondta Don Juan töprengő arckifejezéssel.

– Az is, annak ellenére, hogy nem tudok rájönni, mi is valójában a problémám – mondtam.

Arra kért, hogy a tárgyhoz tartozó részletekkel együtt számoljak be neki álmodási gyakorlataimról. Beszéltem neki a kislány víziójáról és arról, hogy ez menyire megérintett érzelmi szinten. Azonnal azt tanácsolta, hogy hagyjam figyelmen kívül az esetet és tekintsem úgy, mintha a szervetlen lények otromba próbálkozásait arra, hogy a fantáziámat táplálják. Megjegyezte, hogy ha az álmodás túl van hangsúlyozva, akkor azzá válhat, amivé a régi varázslók számára vált: szenvedélyeik ki elégitésének kimeríthetetlen forrásává.

Valami megmagyarázhatatlan okból vonakodtam attól, hogy az árny entitások birodalmáról beszéljek neki. Csak amikor elvetette víziómai a kislányról, akkor éreztem valami kényszert, hogy beszámoljak neki abba a világba tett utazásaimról. Hosszú ideig hallgatott, mint aki meg van rendülve.

Amikor végül megszólalt, azt mondta: – Sokkal inkább egyedül vagy, mint gondoltam, mert egyáltalán nem tudom megvitatni veled az álmodási gyakorlataidat. A régi varázslók helyzetében vagy. Csak annyit tehetek, hogy megismétlem, a tőled telhető legeslegnagyobb óvatossággal kell a gyakorlataidat végezned.

– Miért mondd, hogy a régi varázslók helyzetében vagyok?

– Több ízben mondtam már neked, hogy hangulatban veszélyesen hasonlítasz a régi varázslókhoz. Nagyon rátermett lények voltak; de abban tévedtek, hogy a szervetlen lények birodalmára úgy tekintettek, mint hal a vízre. Te ugyanebben a cipőben jársz. Olyan dolgokat tudsz,

127.

amiket egyikünk sem tud még elképzelni se. Példának okáért, én semmit sem tudok az árnyak világáról csakúgy, mint ahogy Julián nagual sem tudott vagy Elias nagual sem, pedig az tény, hogy ő nagyon hosszú időt töltött a szervesetlen lények birodalmában.

– De mitől más az, ha valaki ismeri az árnyak világát?

– Nagyon is más. Az álmodókat csak akkor viszik oda, ha a szervesetlen lények biztosak abban, hogy az álmodó abban a világban fog maradni. Ezt a régi varázslók történeteiből tudjuk.

– Biztosíthatlak, Don Juan, hogy semmiféle szándékom nincs ott maradni. Úgy beszélsz, mintha azon lennék, hogy elcsábuljak az ígért kiszolgálásnak vagy erőnek. Egyik sem érdekel és nem is fog.

– Ezen a szinten ez már nem ilyen egyszerű. Már túlmentél azon a ponton, ahol egyszerűen csak kiszállhatnál. Emellett még megvan az a hátrányod, hogy egy vizes szervesetlen lény szemelt ki. Emlékszel, hogyan bukfenceztél vele? És milyen érzés volt? Mondtam neked, hogy a vizes szervesetlen lények a legkellemetlenebbek. Alárendeltek és birtoklási vágyuk van és ha egyszer kivetik a horgot, soha nem adják fel.

– És mit jelent ez az én esetemben, Don Juan?

– Komoly bajt jelent. Az a bizonyos szervesetlen lény mozgatja a szálakat, akit azon a végzetes napon megragadtál. Az évek során viszonyotok meghitté fejlődött. Mélyrehatóan ismer téged.

Őszintén megjegyeztem Don Juannak, hogy annak pusztá gondolatától, hogy egy szervesetlen lény mélyrehatóan ismer engem, görcsbe rándul a gyomrom.

– Mire az álmodók rájönnek arra, hogy a szervesetlen lényeknek nincs vonzerejük – mondta –, akkor már általában túl késő, mert a szervesetlen lények már a markukban tartják őket.

Magamban mélyen éreztem, hogy elvontan beszél a veszélyről, ami elméletben létezik, de gyakorlatban nem. Titokban meg voltam győződve arról, hogy semmiféle veszély nincs.

– Nem hagyom, hogy a szervesetlen lények bárhogy is elcsábítsanak, ha ez az, amire gondolsz – mondtam.

– Azt gondolom, hogy rá fognak szedni – mondta. – Úgy, ahogy Rosendo nagualt is rászedték. El fognak szédíteni, és még csak nem is fo-

128.

god gyanítani vagy látni a csapdát. Nagyon gördülékenyen operálnak Most még egy kislányt is kitaláltak.

– De nincs kétségem afelől, hogy a kislány létezik – erősködtem.

– Nincs kislány – ripakodott rám. – Az a kékes energiafolt egy felderítő. Egy felfedező, akit a szervesetlen lények birodalma elkapott. Mondtam már neked, hogy a szervesetlen lények olyanok, mint a horgászok; odavonzzák, aztán elkapják a tudományt.

Don Juan azt mondta, hogy nincs kétsége afelől, hogy a kékes energiafolt a miénktől teljesen különböző dimenzióból való, egy felderítő, aki megfeneklett és elakadt, mint a légy a pókhálóban.

Analógiája nem tetszett. A fizikai rosszullét határáig nyugtalanított. Ezt megemlésttem Don Juannak és ő azt válaszolta, hogy aggodalmam a fogoly felderítő miatt őt a kétségbeesés szélére sodorja.

– Miért zavar ez téged? – kérdeztem.

– Valamit forralnak abban az átkozott világban – mondta. – És nem tudok rájönni, hogy mit.

Amíg Don Juannal és társaságával maradtam, egyáltalán nem álmodtam a szervesetlen lények világáról. Szokás szerint azt gyakoroltam, hogy az álmodási figyelmemet az álom elemeire fókuszáljam, és álmokat váltsak. Azért, hogy az aggodalmamat ellensúlyozza, Don Juan felhőket és távoli hegycsúcsokat bámulatott velem. Az eredmény egy azonnal jelentkező érzés volt, hogy egy szinten vagyok a felhőkkel vagy valójában ott vagyok a távoli hegycsúcsoknál.

– Nagyon elégedett vagyok, de nagyon aggódom – mondta Don Juan, kommentálva fáradozásomat. – Csodás dolgokat tanultál és még csak nem is tudsz róluk. És ne érts félre, nem tőlem tanultad ezeket.

– A szervesetlen lényekről beszélsz, igaz?

– Igen, a szervesetlen lényekről. Azt javaslom, hogy ne bámulj semmire; a bámulás a régi varázslók technikája volt. Egy szemvillanás alatt képesek voltak az energiatestükbe kerülni, az általuk kedvelt tárgyak egyszerű bámulásával. Nagyon hatásos módszer, de haszontalan a modern varázslók számára. Nem növeli a józanságot vagy a szabadság keresésének képességét. A bámulás mindössze a konkrétumokhoz köt le bennünket, ez pedig a legkevésbé sem kívánatos állapot.

129.

Don Juan hozzátette, hogy ha nem tartom féken magam, idővel egybeolvasztom a második figyelmet a mindennapi életem figyelmével és elviselhetetlen emberré válok. Azt mondta, hogy van egy veszélyes hézag a második figyelemben való mozgékonyaságom és a mindennapi tudomásban a mozdulatlansághoz való ragaszkodásom között. Megjegyezte, hogy a kettő közötti hézag olyan nagy, hogy a mindennapi állapotomban szinte idióta vagyok, a második figyelemben pedig örült.

Mielőtt hazamentem, engedélyt kaptam arra, hogy álombéli vízióimat az árnyak világáról megvitassam Carol Tiggs-szel, bár Don Juan azt tanácsolta, hogy senkivel se vitassam meg azokat. Carol rendkívül megértő és rendkívül érdeklődő volt, mivel ő az én abszolút hasonmásom volt. Don Juan határozottan mérges volt rám, mert felfedtem neki a problémáimat. Rosszabbul éreztem magam, mint valaha. Az önsajnálát hatalmába kerített és elkezdtem panaszkodni, hogy mindig mindent rosszul csinállok.

– Még semmit sem csináltál – ripakodott rám Don Juan. – Ennyit tudok.

De mennyire igaza volt! A következő álmódásom alkalmával otthon elszabadult a pokol. Elértem az árnyak világát, ahogy azt már számtalanszor tettem; a különbség a kék energia alak jelenléte volt. A többi árnyéklény között volt. Azt éreztem, lehetséges, hogy a folt előtt is ott volt, csak én nem észleltem. Ahogy észrevettem, az álmódási figyelmemet elkerülhetetlenül magára vonzotta az az energiafolt. Pillanatok alatt mellette voltam. A többi árny szokás szerint odajött hozzám, de én nem törődtem velük.

Hirtelen a kék, kerek alak átváltozott azzá a kislánnyá, akit már korábban láttam. Kinyújtotta vékony, érzékeny, hosszú nyakát az egyik oldalra és alig hallható hangon azt mondta: – Segíts! – Vagy ő mondta ezt vagy csak fantáziáltam, hogy mondja. Az eredmény ugyanaz volt: dermedtem álltam, őszinte aggodalommal átitatva. Fagyos hideget éreztem, de nem az energia tömegemben. Egy másik részem érezte a fagyosságot. Ez volt az első alkalom, amikor teljesen a tudatában voltam annak, hogy a tapasztalásom teljesen különálló az érzékelési érzeteimtől. Az árnyak világát tapasztaltam meg, beleértve mindent, amit normálisan tapasztalásnak tekintettem: képes voltam gondolkodni, fel-

130.

becsülni a dolgokat, döntéseket hozni; megvolt a pszichológiai folytonosságom; más szóval magam voltam. Az egyetlen részem, ami hiányzott, az érzékelő én volt. Nem voltak testi érzéseim. Minden beérkező információ a halláson és a látáson keresztül érkezett. Az ésszerűségem egy különös dilemmát fontolgatott: a látás és hallás nem fizikai képesség volt, hanem az általam látott vízióinak a tulajdonságai.

– Te valóban látsz és hallasz – mondta a megbízott hangja, betörve a gondolataimba. – Ez ennek a helynek a szépsége. Mindent meg tudsz tapasztalni a látáson és halláson keresztül anélkül, hogy lélegezned kellene. Gondolj csak bele! Nem kell lélegezned! Bárhová mehetsz az univerzumban lélegzés nélkül.

Egy rendkívül nyugtalanító érzélem hullám futott végig rajtam és ezt megint nem az árnyak világában éreztem. Egy másik helyen éreztem. Borzasztóan izgatott lettem a kézenfekvő, ám mégis burkolt felismeréstől, hogy élő kapcsolat van az „én” között, aki érzékel és egy energiaforrás között, az érzések érzékelésének a forrása között, ami valahol máshol van. Eszembe jutott, hogy az a valahol máshol a valódi, fizikai testem volt, ami az ágyamban aludt.

Ennek a gondolatnak a pillanatában az árnyéklények szétrebbentek és a kislány egyedül volt a látómezőmben. Néztam őt és meg voltam róla győződve, hogy ismerem. Úgy tűnt, tántorog, mintha az ájulás közelében lenne. Egy irányt érzett határtalan szeretethullám borított be.

Próbáltam beszélni hozzá, de képtelen voltam hangot kiadni. Akkor világossá vált számomra, hogy a megbízottal való minden beszélgetésem a megbízott energiája váltotta ki és valósította meg. A saját eszközeimre maradvá tehetetlen voltam. Következőként megpróbáltam a gondolataimat a kislánynak címezni. Nem működött. Egy energiamembrán választott el minket, melyen nem tudtam áthatolni.

A kislány láthatóan értette kétségbeesésem és ténylegesen kommunikált velem, közvetlenül a gondolataimba. Lényegében azt mondta, amit Don Juan már elmondott: ő egy felderítő, aki fennakadt ennek a világnak a hálójában. Hozzátette, hogy felvette egy kislány alakját, mert ez a forma ismerős volt számomra és számára is, és hogy neki ugyanannyira szüksége van a segítségemre, mint nekem az övére. Ezt egyetlen köteg energetikai érzésben mondta nekem, ami olyan volt,

131.

mintha a szavak mind egyszerre érkeztek volna. Nem okozott nehézséget, hogy megértsem, bár ez volt az első alkalom, hogy valami ilyesmi történt velem.

Nem tudtam, mit tegyek. Próbáltam kifejezni számára a tehetetlenség érzetemet. Úgy tűnt, azonnal felfogta. Égő tekintettel csendben kértelt engem. Még mosolygott is, mintha azt tudatná velem, hogy rám hagyja a döntést, megszabadítom-e a kötelekeitől. Amikor azt válaszoltam gondolatban, hogy semmiféle lehetőségem nincs, egy hisztérikus gyerek benyomását keltette, aki kétségbeesésében agonizál.

Eszemet vesztve próbáltam beszélni hozzá. A kislány valósággal sírt, mint ahogy egy ilyen korú gyerek sírna félelmében és kétségbeesésében. Nem bírtam elviselni. Nekirontottam, de nem jártam eredménnyel. Energiatömegem átment rajta. Az volt az ötletem, hogy felemelem és magammal viszem.

Újra és újra megkíséreltem ugyanazt a manővert, amíg ki nem merültem. Megálltam, hogy a következő lépésen gondolkodjam. Attól féltem, hogy el fog fogyni az álmódási figyelmem és elvesztem a kislány látványát. Gyanítottam, hogy a szervesetlen lények nem fognak visszahozni a birodalmuknak erre a meghatározott részére.

Úgy tűnt, ez lesz az utolsó látogatásom náluk: az a látogatás, ami számít.

Aztán valami elképzelhetetlent tettem. Mielőtt álmodási figyelmem eloszlott volna, hangosan és érthetően kimondtam szándékomat, hogy egybe akarom olvasztani az energiámat annak a fogoly felderítőnek az energiájával, hogy kiszabadítsam.

133.

7.

A Kék Felderítő

Egy teljesen képtelen álmot álmodtam. Carol Tiggs volt mellettem. Beszélt hozzám, bár nem értettem, amit mondott. Don Juan is benne volt az álmomban, úgyszintén társaságának minden tagja. Úgy tűnt, próbálnak kivonszolni egy ködös és sárgás világból.

Komoly erőfeszítések után, miközben látványukat többször elvesztettem és visszanyertem, sikerült kiszabadítaniuk arról a helyről. Mivel nem tudtam felfogni igyekezetük értelmét, végül azt képzeltem, hogy a szokásos, összefüggéstelen álmom van.

Amikor felébredtem, meglepetésem megdöbbenő volt, mert Don Juan házában találtam magam, ágyban fekvé. Képtelen voltam mozogni. Egyáltalán nem volt energiám. Nem tudtam, mit gondoljak, bár azonnal érzékeltem helyzetem súlyosságát. Az a halvány érzésem volt, hogy az álmodás okozta kimerültség miatt vesztettem el az energiámat.

Bármilyen történt velem, Don Juan társaságának a tagjait rendkívüli módon érintette a dolog. Folyamatosan bejöttek a szobámba, de csak egyenként. Mindenki csak pár pillanatig maradt, teljes csendben, amíg egy másik fel nem tűnt. Úgy láttam, hogy felváltva vigyáznak rám. Túl gyenge voltam ahhoz, hogy megkérdezzem, mit csinálnak.

Az elkövetkezendő napokban jobban lettem és ők elkezdtek mesélni nekem az álmodásomról. Először nem tudtam, mit akarnak tőlem. Aztán kérdéseikből rádöbbenem, hogy megszállottan érdeklik őket az árnyéklények. Észrevettem, hogy mindegyikük meg van rémülve, és többé kevésbé ugyanazt a dolgot bizonygatták, hogy sohasem voltak az árnyak világában. Némelyikük még azt is állította, hogy nem is tud-

134.

ta, hogy létezik. Állításaik és reakcióik növelték az elképedésemet és a félelmemet.

Azt a kérdést mindenki feltette, hogy: – Ki vitt téged abba a világba? Vagy egyáltalán honnan tudad meg, hogy hogyan kell odamenni?

Amikor elmondtam nekik, hogy a felderítők mutatták nekem azt a világot, nem akarták elhinni. Természetesen feltételezték, hogy jártam ott, de mivel személyes tapasztalatukat nem tudták viszonyítási pontként használni, képtelenek voltak a mélyére hatolni mondandómnak. De ettől még tudni akartak mindent, amit csak el tudok mondani nekik az árnyéklényekről és a birodalmukról. Szívesen tettem. Mindannyian Don Juan kivételével, az ágyamnál ültek és csüngtek minden szavamon. Azonban bármikor, amikor a helyzetem felől kérdeztem őket, szétrebbentek, mint az árnyéklények.

Volt még egy nyugtalanító reakciójuk, ami előtte soha, hogy szörnyen óvakodtak a velem való bármiféle fizikai kontaktustól. Úgy tartották a távolságot, mintha pestisem lenne. Annyira aggasztott ez a reakciójuk, hogy meg kellett kérdeznem őket róla. Letagadták. Úgy tűnik, meg vannak sértődve és még abba is belementek, hogy makacsul bebizonyítsák nekem, hogy tévedek. Szívből nevettem a kialakult feszült szituáción. A testük minden alkalommal merevvé vált, amikor meg próbálták megölelni.

Florinda Grau, Don Juan legközelebbi harcostársa volt az egyetlen tagja a társaságnak, akitől bőséges fizikai figyelmet kaptam és ő volt az, aki megpróbálta elmagyarázni nekem, hogy mi a helyzet. Azt mondta, hogy a szervesetlen lények birodalmában teljesen lemerítették az energiámat, aztán újra feltöltöttek, de ez az új energetikai töltet legtöbbjük számára egy kissé zavaró.

Florinda tett ágyba minden este, mintha mozgásszerűlennék. Még gügyögött is hozzám, mint egy gyerekhez, amit a többiek nevetőrohamokkal ünnepeltek. Attól függetlenül, hogy nevetség tárgyává tett, értékeltem a figyelmességét, ami valóságosnak tűnt.

Már írtam Florindáról, arról, hogy hogyan találkoztam vele. Ő volt messze a leggyönyörűbb nő, akivel valaha találkoztam. Egyszer teljesen komolyan azt mondtam neki, hogy lehetne modell egy divatmagazinban. – A százévesek magazinjában – vágott vissza.

135.

Bár Florinda idős volt, egyáltalán nem volt öreg. Fiatal volt és vibráló. Amikor Don Juan Florinda szokatlan

fiatalságáról kérdeztem azt mondta, hogy a varázslás tartja létezési állapotban. Megjegyezte, hogy a varázslók energiáját a szem fiatalságnak és életörönek látja.

Miután kielégítettem Don Juan társaságának kíváncsiságát az árnyak világáról, már nem jöttek a szobámba és beszélgetéseink is az egészségem körüli általános kérdezősködés szintjén maradtak. Mégis minden alkalommal, amikor fel akartam kelni, valaki ott volt a közelben és finoman visszanyomott az ágyba. Nem akartam, hogy segídkezzenek nekem, de úgy nézett ki, hogy szükségem van rájuk; gyenge voltam. Elfogadtam. Amit nem tudtam elfogadni, az az volt, hogy senki nem volt hajlandó elmagyarázni, mit csinálók Mexikóban, amikor Los Angelesben feküdtem le az ágyamba. Folyamatosan ezt kérdeztem tőlük. Mindegyiküktől ugyanazt a választ kaptam: – Kérdezd a nagualt. Csak ő tudja ezt elmagyarázni.

Végül Florinda törte meg a jeget.

– Csapdába lettél csalva; ez történt veled – mondta.

– Hol csaltak csapdába?

– Természetesen a szervesetlen lények világában. Ezzel a világgal foglalkozol már évek óta. Vagy nem így van?

– A leghatározottabban, Florinda. De meg tudod mondani, hogy milyen jellegű csapda volt?

– Nem igazán. Csak annyit mondhatok neked, hogy az összes energiádat elvesztetted. De nagyon jól harcoltál.

– Miért vagyok beteg, Florinda?

– Nem betegségtől vagy beteg, hanem energetikailag sebesültél meg. Válságos állapotban voltál, de most már csak súlyos sebesült vagy.

– Hogy történt mindez?

– Halálos küzdelembe kezdte a szervesetlen lényekkel és legyőztek.

– Nem emlékszem, hogy bárkivel is harcoltam volna, Florinda.

– Az, hogy emlékszel vagy nem, lényegtelen. Harcoltál és ők egy klasszissal jobbak voltak nálad. Nem volt esélyed azok ellen a mesteri manipulátorok ellen.

– Harcoltam a szervesetlen lényekkel?

136.

– Igen. Halálos ütközeted volt velük. Nem is tudom, hogyan élted túl a halálos csapásukat.

Nem volt hajlandó többet mondani, arra utalva, hogy a nagual bár melyik nap meglátogathat.

Másnap feltűnt Don Juan. Jókedélyű volt és segítőkész. Viccesen a tudtomra adta, hogy most energiadoktori minőségében tesz nálam látogatást. Bámulva tetőtől talpig végigvizsgált.

– Majdnem meggyógyultál – állapította meg.

– Mi történt velem, Don Juan?

– Beleestél abba a csapdába, amit a szervesetlen lények állítottak neked – válaszolta.

– Hogy kerültem ide?

– Ez itt a nagy rejtély, az biztos – mosolygott vidáman, nyilvánvalóan próbálva egy komoly dolog súlyát csökkenteni. – A szervesetlen lények elkaptak testedtől, mindenestől. Először az energiatestedet vitték el a birodalmukba, amikor az egyik felderítőjüket követted, aztán a fizikai testedet is elvitték.

Don Juan társasága látszólag sokkos állapotban volt. Egyikük azt kérdezte Don Juantól, hogy a szervesetlen lények képesek-e bárkit elrabolni. Don Juan azt válaszolta, hogy természetesen igen. Elias nagual esetére emlékeztette őket, akit elvittek abba az univerzumba, pedig neki minden bizonnyal nem állt szándékában odamenni.

Mindannyian bólogtak. Don Juan tovább beszélt hozzájuk, rólam harmadik személyben beszélve. Azt mondta, hogy először egy csoportnyi szervesetlen lény egyesített tudomása felemésztette az energiatestedet azzal, hogy érzelmkitörést váltott ki belőlem a kék felderítő kiszabadítására. Azután ugyanennek a csoportnyi szervesetlen lénynek az egyesített tudomása a magatehetetlen fizikai tömegemet áthúzta a világukba. Don Juan hozzátette, hogy az energiatest nélkül csak egy darab szerves anyag vagyunk, amit tudomással könnyen lehet manipulálni.

– A szervesetlen lények összetapadtak, mint a test sejtszövetjei – folytatta Don Juan. – Ha összerakják a tudomásukat, verhetetlenek. Számukra semmi, hogy kirángassanak a kötöttségeinkből és a világukba lök-

137.

jenek minket. Főleg, ha feltűnővé és hozzáférhetővé tesszük magunkat, mint ahogy ő tette.

A sóhajaik és levegővételeik a falakon visszhangoztak. Mindannyian őszintén riadtnak és nyugtalanoknak tunk.

Panaszkodni akartam és Don Juanra fogni, hogy nem állított meg, de eszembe jutott, hogy hogyan próbált figyelmeztetni, újra és újra eltéríteni, de eredménytelenül. Don Juan bizonyosan tudatában volt annak, hogy mi játszódik le az elmémben. Hamiskásan rám mosolygott.

– Azért gondold azt, hogy beteg vagy – mondta hozzám szólva –, mert a szervesetlen lények lemerítették az energiádat és a sajátjukat adták neked. Ez bárkinek elég lett volna a halálhoz. Mint nagual, többletenergiával rendelkezel; ezért éppen csak, hogy életben maradjál.

Megemlítettem Don Juannak, hogy egy eléggé összefüggéstelen álom darabjaira és apró részleteire emlékszem,

amiben egy sárga ködös világban voltam. Ő, Carol Tiggs és a társasága rángatott ki belőle.

– A szervetlen lények birodalma a fizikai szem számára egy sárga ködvilágnak látszik – mondta. – Amikor azt gondoltad, hogy összefüggéstelen álmod van, akkor tulajdonképpen első alkalommal nézted a fizikai szemeddel a szervetlen lények univerzumát. És lehet, hogy ez különösnek tűnik, de számunkra is ez volt az első alkalom. Ezt a ködöt eddig csak a varázsló történetekből ismertük és nem tapasztalatból.

Mindannak, amit mondott, számomra semmi értelme sem volt. Don Juan meggyőződött arról, hogy az energiám hiánya miatt egy összetettebb magyarázat elképzelhetetlen; azt mondta, hogy meg kell elégednem azzal, amit elmondott nekem és azzal, ahogy én azt értettem.

– Egyáltalán nem értem – erősködtem.

– Akkor semmit sem vesztettél – mondta. – Amikor megerősödsz, te magad fogsz válaszolni a kérdéseidre.

Bevallottam Don Juannak, hogy hőhullámok törnek rám. A hőmérsékletem hirtelen megemelkedik és amíg forrónak érzem magam és izzadok, rendkívüli, de zavaró belelátásom van a helyzetembe.

Don Juan átható bámulással végigpásztázta az egész testemet. Azt mondta, hogy energetikailag sokkos állapotban vagyok. Az energiám elvesztése átmenetileg kihatással van rám és amit hőhullámokként értelmezek, azok valójában az energiatestem feletti kontroll pillanatnyi

138.

visszanyeréseiből fakadó energiarobbanások és ilyenkor mindent értek, ami velem történt.

– Erőltess meg magad és te mondj el nekem mindent, ami a szervetlen lények világában történt veled – utasított. Azt mondtam neki, hogy időről időre az a tiszta érzetem van, hogy ő és a társasága a fizikai testével ment át abba a világba és ragadtak ki engem a szervetlen lények markából.

– Helyes! – kiáltott fel. – Jól csinálod. Most ezt az érzetet alakítsd át a történetek látványává.

Képtelen voltam megtenni, amit kért, bárhogya is próbáltam. A sikertelenség miatt szokatlan kimerültséget tapasztaltam, ami úgy tűnt, kiszárítja a testem belsejét. Mielőtt Don Juan elhagyta a szobát, megjegyeztem, hogy aggodalmak kínoznak.

– Az nem jelent semmit – mondta közönyösen. – Nyerd vissza az energiádat és ne aggódj badarságok miatt.

Több mint két hét telt el és ezalatt lassan visszanyertem energiámat. Mindamellet továbbra is aggódtam minden miatt. Többnyire azért, mert ismeretlen voltam magamnak, különösen egy kisebbfajta hüvösség miatt, amit előtte nem vettem észre, egyfajta közönyösség vagy elkülönültség miatt, amit az energiahányomnak tudtam be addig, amíg azt vissza nem nyertem. Aztán realizáltam, hogy ez lényem egy új jellegzetessége, egy olyan jelleg, amely tartósan kibillentett az összehangoltságomból. Ahhoz, hogy a megszokott érzéseket előcsalogassam, fel kellett idéznem azokat és tulajdonképpen megvárni azt a pillanatot, amíg megjelentek az elmémbe.

Lényem egy másik új jellegzetessége egy furcsa vágyódás volt, ami időről időre megragadott. Vágyódtam valaki után, akit nem ismertem: olyan ellenállhatatlan és elepesztő érzés volt, hogy amikor ezt tapasztaltam, folyamatosan körbe-körbe kellett járkálnom a szobában, hogy csillapítsam. A vágyódás egészen addig maradt velem, ameddig nem kezdtem el használni életem egy másik új jövevényét: egy magam feletti szigorú irányítást, ami annyira új és annyira erős volt, hogy ez csak újabb aggodalmakra adott okot.

A negyedik hét végére mindenki úgy érezte, hogy végül meggyógyultam. Drasztikusan megszakították látogatásaikat. Az idő nagy ré-

139.

szét egyedül töltöttem, alvással. A pihenés és a kikapcsolódás olyan teljes volt, hogy az energiám figyelemre méltó módon növekedni kezdett. Újra úgy éreztem magam, mint régen. Még a gyakorlataimat is elkezdtem.

Egyik nap, úgy dél körül, a könnyű ebéd után visszamentem a szobámba, hogy szundítsak egyet. Éppen már mély alvásba süllyedtem volna, egy kicsit forgolódtam az ágyamban, mert próbáltam kényelmesebb helyet találni, amikor furcsa nyomást éreztem a halántékomon és ez arra késztetett, hogy kinyissam a szemem. A kislány a szervetlen lények világából ott állt az ágyam lábánál és bámult rám a hideg acélkéj szemével.

Kiugrottam az ágyból és olyan hangosan sikítottam, hogy Don Juan társaságának három tagja is a szobába ért még mielőtt a sikítást abbahagytam volna. Meg voltak döbbenve. Elborzadva nézték, hogy a kislány odajött hozzám és ahogy a fénylő fizikai lényem határa megállította. Egy örökkévalóságig néztük egymást. Mondott nekem valamit, amit először nem tudtam felfogni, de ami a következő pillanatban már olyan világos volt, mint a nap. Azt mondta, hogy a fizikai testemből át kell helyeznem a tudomásomat az energiatestembe és akkor meg fogom érteni, amit mond.

Don Juan ebben a pillanatban lépett a szobába. A kislány és Don Juan egymásra bámultak. Don Juan szó nélkül sarkon fordult és kiment a szobából. A kislány keresztül suhant az ajtón, Don Juan után.

Leírhatatlan volt a felbolydulás, melyet ez a jelenet keltett Don Juan társaiban. Minden hidegvérüket elvesztették. Nyilvánvalóan mindannyian látták a kislányt, ahogy az elhagyta a szobát a naguallal.

Én a felrobbanás szélén álltam. Szédelegtem és le kellett ülnöm. A kislány jelenlétét a napfotonomon jelentkező

ütésként tapasztaltam. A kislány hordozott valamit magában, amitől bámulatosan hasonlított apámra. A szentimentalizmus hullámai öntöttek el. Ennek a jelentésén töprengtem, amíg teljesen rosszul nem lettem. Amikor Don Juan visszajött a szobába, minimális kontrollt nyertem magam felett. A légzésem nagyon nehézé vált attól való izgalmamban, hogy hallani fogom, amit mondania kell a kislányról. Mindenki pont olyan izgatott volt, mint én. Mindannyian egyszerre beszéltek

140.

Don Juanhoz, aztán nevettek, amikor felismerték mit csinálnak. Főleg az érdekelte őket, hogy egységesen érzékelték-e a felderítő megjelenését. Mindenki egyetértett abban, hogy egy nagyon vékony, hat vagy hétéves kislányt láttak, szögletes és gyönyörű vonásokkal. Abban is egyetértettek, hogy a szeme acélkék volt és némán égett az elérzékenyüléstől; azt mondták, hogy a szeme hálát és hűséget fejez ki.

Csak megerősíteni tudom az általuk elmondott összes részletet. A szeme olyan fényes volt és olyan ellenállhatatlan, hogy valójában valami fájdalomhoz hasonló dolgot idézett elő bennem. Éreztem a tekintete súlyát a mellkasomon.

Don Juan társaságát komolyan aggasztotta az a kérdés, melyet én is visszahangoztam, hogy vajon ennek az eseménynek mi a jelentősége. Abban mindannyian egyetértettek, hogy a felderítő egy idegen adag energia, ami átszivárgott azon a falon, ami a második figyelmet a mindennapi világ figyelmétől elválasztja. Állították, hogy mivel nem álmodnak és mégis mindannyian egy emberi gyermek képében látták kivetülni az idegen energiát; a gyermek létezik.

Azt megvitatták, hogy százával, ha nem ezrével fordulnak elő olyan esetek, amikor idegen energia csúszik át észrevétlenül a mi emberi világunk természetes határain, de a leszármazási águk történetében egyáltalán nem tettek említést ilyen természetű esetről. Az aggasztotta őket a legjobban, hogy erről nem volt varázsló történet.

– Ez az első alkalom, hogy az emberiség történetében megesett egy ilyen dolog? – kérdezte egyikük Don Juant.

– Azt hiszem, hogy ilyen mindig megesik – válaszolta –, de sohasem esett meg ennyire kézzelfoghatóan és akaratlagosan.

– Mit jelent ez számunkra? – kérdezte Don Juantól egy másikuk.

– Számunkra semmit, de számára mindent – mondta és rám mulatott.

Mindannyian nagyon nyugtalanító csendbe mélyedtek. Don Juan egy kis ideig fel-alá járkált. Aztán megállt előttem és merőn nézett rám, és teljesen olyasvalakinek a benyomását keltette, mint aki nem találja a szavakat, hogy kifejezzen egy elsőprő felismerést.

– Még felbecsülni sem tudom, hogy mekkora a hordereje annak, amit tettél – mondta végül nekem Don Juan csodálkozó hangon. – Be-

141.

leestél egy csapdába, de nem olyan csapdába, amilyen miatt én aggódtam. A kelepced egyedül neked lett tervezve és halálosabb volt bármínél, amire csak gondolni tudok. Amiatt aggódtam, hogy zsákmányul esel a hízelkedésnek és annak, hogy kiszolgálják. Arra sohasem gondoltam, hogy az árnyéklények úgy állítanak csapdát, hogy a benned rejlő, láncoktól való idegenkedést használják.

Don Juan egyszer egy összehasonlítást végzett, hogy a varázslók világában mi az, ami a legjobban nyomasztja őt és engem és erre mi az ő reakciója és mi az enyém. Azt mondta a panaszkodás minden látszata nélkül, hogy bár szerette volna és meg is próbálta, de sohasem volt képes olyasfajta szeretetet ébreszteni az emberekben, mint amilyet tanítója, Julián nagual ébresztett bennük.

– Az én elfogulatlan reakcióm, amit most eléd tárok, hogy megvizsgálod, az az, hogy azt mondom és ezt komolyan is gondolom: nem az én sorsom, hogy vak és teljes szeretetet váltsak ki. Ám legyen így. A te elfogulatlan reakciód – folytatta –, hogy ki nem állhatod a láncokat, és az életed árán is széttörnéd őket.

Nyíltan ellenkeztem vele és azt mondtam neki, hogy túloz. Az én véleményem nem ennyire egyértelmű.

– Ne aggódj – mondta nevetve –, a varázslás cselekvés. Amikor itt lesz az ideje, te ugyanúgy a szenvedélyed szerint fogsz cselekedni, mint én. Nekem el kellett fogadnom a sorsom, nem passzívan, mint egy idióta, hanem aktívan, mint egy harcos. Neked valaki más láncait kell majd elvágnod azonnal, gondolkodás és önfejlés nélkül.

Don Juan elmagyarázta, hogy **azáltal, hogy az energiámat egybeolvasztottam a felderítőével, igazából megszűntem létezni.** Akkor a teljes fizikalitásomat elszállították a szervetlen lények világába és ha nincs a felderítő, aki elvezeti Don Juant és társaságát oda, ahol voltam, akkor meghaltam volna vagy megtalálhatatlanul abban a világban maradtam volna elveszve.

– Miért vezetett benneteket a felderítő oda, ahol voltam? – kérdeztem.

– A felderítő egy érző lény egy másik dimenzióból – mondta. – Most egy kislány és ahogy ő mondta nekem, ahhoz, hogy megszerezze a szükséges energiát, amivel szét tudja törni a korlátot, ami a szervetlen

142.

lények világában csapdában tartotta, el kellett vennie az összes energiádat. Most ez az ő emberi része. Valami hálához hasonló dolog hozzá vezetett. Amikor megláttam, azonnal tudtam, hogy véged van.

– Mit tettél akkor, Don Juan?

– Összeszedtem mindenkit, akit csak tudtam, elsősorban Carol Tiggs-et és máris indultunk a szervetlen lények birodalmába.

– Miért Carol Tiggs-et?

– Először is, mert végtelen sok energiája van, másodszor, mert meg kellett ismertetnie magát a felderítővel. Mindannyian valami felejtethetetlen dologgal lettünk gazdagabbak ebből a tapasztalásból. Neked és Carolnak ott van a felderítő. És nekünk, többieknek okunk volt arra, hogy összeszedjük a fizikalitásunkat és az energiatestünkre helyezzük azt; energiává váltunk.

– Hogyan csináltátok ezt, Don Juan?

– Összhangban, egyszerre eltoltuk a gyűjtőpontunkat. Kikezdhettünk szándékunk, hogy megmentünk, elvégezte a munkát. A felderítő elvitt minket egy szemvillanás alatt oda, ahol félholtan feküdtél és Carol kivonszolt.

A magyarázatát nem értettem. Don Juan nevetett, amikor megpróbáltam erre utalni.

– Hogyan is érthetnéd mindezt, amikor ahhoz sincs elég energiád, hogy kikelj az ágyadból? – vágott vissza.

Elárultam neki, hogy biztos vagyok abban, hogy végtelenül többel tudok, mint amit az ésszerűségem elismer, de valami elzárja előlem a memóriámat.

– Az energiahány zárja el a memóriádat – mondta. – Amikor elég energiád lesz, a memóriád rendesen fog működni.

– Úgy érted, hogy mindenre fogok emlékezni, amire csak akarok?

– Nem pontosan. Akarni akarhatsz bármit, de ha az energiaszinted nincs egy szinten annak fontosságával, amit tudsz, akkor búcsút mondhat a tudományodnak; sohasem lesz elérhető számodra.

– Tehát mit kell tennem, Don Juan?

– Az energia természete a növekedés; ha kikezdhettél követed a harcos utat, eljön a pillanat, amikor a memóriád megnyílik.

143.

Bevallottam, hogy ahogy hallottam őt beszélni, az a képtelen érzetem volt, hogy átadtam magam az önsajnáltnak, miközben semmi baj sem volt velem.

– Nem pusztán csak átadtad magad – mondta. – Tulajdonképpen energetikailag halott voltál négy héttel ezelőtt. Most csak kábult vagy. A kábultság és az energiahány rejtje el előled a tudásod. Biztos, hogy többet tudsz a szervetlen lények világáról bármelyikünkénél. Az a világ a régi varázslók kizárólagos érdeklődését képezte. Mindannyian mondtuk neked, hogy csak a varázsló történeteken keresztül tudunk róla. Őszintén mondom, hogy számomra több mint különös, hogy teljes joggal a varázsló történetek új forrása lettél számunkra.

Azt ismételtettem, hogy lehetetlen elhinnem, hogy valami olyan dolgot tettem, amit ő nem. De azt sem tudtam elhinni, hogy csak tréfál.

– Se nem hízelgek, se nem tréfálok – mondta, láthatóan bosszúsan. – Egy varázsló igazságot állítok. Az, hogy többet tudsz arról a világról bármelyikünkénél, nem ad okot elégedettségnek lenned. Ennek a tudásnak nincs előnye; valójában, annak ellenére, hogy mi mindent tudsz, mégsem tudtad megmenteni magad. Megmentettünk, mert megtaláltunk. De a felderítő segítségével nélkül nem lett volna értelme még a keresésednek sem. Annyira határtalanul elvesztél abban a világban, hogy ennek a pusztá gondolatától is megborzogtam.

Lelkiállapotomban egyáltalán nem találtam különösnek, hogy valójában érzelmi hullámok futottak végig mindenkin, Don Juan társaságán és tanítványain. Carol Tiggs volt az egyetlen, aki változatlan maradt. Úgy tűnt, ő teljesen elfogadta a szerepét. Ő egy volt velem.

– Kiszabadítottad a felderítőt – folytatta Don Juan –, de feladtad az életedet. Vagy ami még rosszabb, feladtad a szabadságodat. A szervetlen lények hagyták elmenni a felderítőt, cserébe érted.

– Nehéz ezt elhinnem, Don Juan. Nem mintha kételkednék benned, megérted, de olyan alattomos manővert mondtál el, hogy meg vagyok dőbbenve.

– Ne tekintsd alattomosnak és máris az egész dolog összeáll. A szervetlen lények mindig az energiára és a tudásra vadásznak; ha mind-

144.

kettő lehetőségével kecsegtetted őket, mit gondolsz, mii fognak tenni? Csókokat fognak dobálni neked az utca másik oldaláról?

Tudtam, hogy Don Juannak igaza van. Bár nem tudtam ezt a bizonyosságot túl sokáig fenntartani; a világosság elűszott tőlem.

Don Juan társaságának tagjai kérdéseket tettek fel neki. Azt szerették volna tudni, hogy van-e valami ötlete, hogy mit tegyenek a felderítővel.

– Igen, van. Ez egy nagyon komoly probléma, amit ennek a nagualnak kell megoldania – mondta rám mutatva. – Csak ő és Carol Tiggs tudja szabaddá tenni a felderítőt. De ezt ő is tudja.

Természetesen az egyetlen szóba jöhető kérdést tettem fel neki: – Hogyan tehetném szabaddá?

– Annál, hogy engem kérdezel, van egy másik, sokkal jobb és pontosabb módja annak, hogy ezt kitaláld – mondta Don Juan széles mosollyal. – Kérdezd meg a megbízottat. Tudod, a szervesetlen lények nem hazudhatnak.

145.

8.

Az álmodás harmadik kapuja

– Az álmodás harmadik kapuját akkor éred el, amikor egy álomban találsz magad, és bámulsz valakire, aki alszik. És kiderül, hogy az a valaki te vagy – mondta Don Juan.

Az energiaszintem akkor olyan felfokozott volt, hogy azonnal elkezdtem dolgozni a harmadik feladaton, bár Don Juan semmi más információt nem adott róla. Az első dolog, amit észrevettem az álmodási gyakorlataimban, hogy egy nagy energiahullám azonnal átrendezte az álmodási figyelmem fókuszát. A fókusz most azon volt, hogy felébredjek egy álomban, és lássam magamat aludni; a szervesetlen lények birodalmába való utazás többé nem volt napirenden számomra.

Hamarosan ezután egy álomban találtam magam, ahogy magamat nézem alvás közben. Azonnal elmondtam Don Juannak. Ez az álomom akkor volt, amikor az ő házában voltam.

– Az álmodás minden kapujának két fázisa van – mondta. – Az első, ahogy ezt te is tudod, megérkezni a kapuhoz; a második keresztülmenni rajta. Azzal, hogy azt álmodtad, amit álmodtál, hogy láttad magad aludni, megérkeztél a harmadik kapuhoz. A második fázis, ha már láttad magad alvás közben, hogy menj egy kört.

– Az álmodás harmadik kapujánál – folytatta –, tudatosan elkezded egybeolvasztani az álmodási valóságot a mindennapi élet valóságával. Ennek gyakorlását a varázslók az energiatest teljessé tételének nevezik. A két valóság összeolvadásának olyan mélynek kell lennie, hogy folyékonyabbnak kell lenned, mint eddig bármikor. A harmadik kapunál mindent nagy gondossággal és kíváncsisággal vizsgálj.

146.

Elpanaszoltam, hogy javaslatai túlságosan rejtélyesek és nem értem őket.

– Mit értesz a nagy gondosság és kíváncsiság alatt? – kérdeztem.

– Az a tendenciánk a harmadik kapunál, hogy elveszünk a részletekben – válaszolta. – A dolgokat nagy gondossággal és kíváncsisággal vizsgálni annyit tesz, hogy ellenállunk a szinte ellenállhatatlan kísértésnek és nem merülünk el a részletekben.

– A harmadik kapunál adott feladat, mint ahogy mondtam, az energiatest megszilárdítása. Az álmodók az energiatest kovácsolását az első és második kapu teljesítésével kezdik el. Amikor elérik a harmadik kaput, az energiatest kész arra, hogy kijöjjön vagy talán jobb, ha azt mondjuk, hogy készen áll a cselekvésre. Sajnálatos módon, ez azt is jelenti, hogy készen áll arra, hogy a részletek megigézzék.

– Mit jelent az, hogy megigézik a részletek?

– Az energiatest olyan, mint egy gyermek, akit egész életében börtönben tartottak. A szabadulása pillanatában magába szív minden, amit talál, de tényleg mindent. Minden jelentéktelen kis részlet teljesen leköti az energiatestet.

Kijelentését kínos csend követte. Nem tudtam, mit mondhatnék. Tökéletesen értettem őt, de tapasztalataim között nem volt semmi hasonló, amiből ennek pontos jelentését megtudhattam volna.

– Az energiatest számára a legostobább részlet egy világgá válhat – magyarázta Don Juan. – Megdöbbenő az erőfeszítés, melyet az álmodóknak kell tenniük azért, hogy az energiatestet irányítsák. Tudom, hogy kínosan hangzik azt mondani neked, hogy nagy gondossággal és kíváncsisággal vizsgálj a dolgokat, de így lehet a legjobban elmondani azt, amit tenned kell. A harmadik kapunál az álmodóknak óvakodniuk kell a szinte ellenállhatatlan ösztönzéstől, hogy belemerüljenek mindenbe és ezt úgy tudják elkerülni, hogy olyan kíváncsian és elszántan akarnak mindenbe belekerülni, hogy nem hagyják, hogy egy bizonyos dolog bebörtönözze őket.

Don Juan hozzátette, hogy a javaslatai, melyekről tudja, hogy az elme számára képtelenek, közvetlenül az energiatestemnek lettek címezve. Újra és újra hangsúlyozta, hogy az energiatestemnek egyesítenie kell az összes forrását, ha cselekedni akar.

– De nem az energiatestem cselekedett eddig is? – kérdeztem.

147.

– Egy része igen, különben nem utaztál volna a szervesetlen lények birodalmába – válaszolta. – Most az egész testednek be kell kapcsolódnia a harmadik kapu feladatának teljesítésébe. Ezért, hogy megkönnyítsd az energiatested dolgát, fogd vissza az ésszerűségedet.

– Attól tartok, rossz ajtón kopogtatsz – mondtam. – Nagyon kevés ésszerűség maradt bennem mindazon tapasztalások után, amiket te hoztál az életembe.

– Ne mondj semmit. A harmadik kapunál az ésszerűség a felelős az energiatestünk ragaszkodásáért, hogy az a felesleges részletek megszállottja legyen. Ezért a harmadik kapunál ésszerűtlen folyékonyagra van szükségünk és ésszerűtlen felszabadultságra, hogy ezt a ragaszkodást ellensúlyozzuk.

Nagyon is igaz volt Don Juan azon állítása, hogy minden kapu egy akadály. Az álmodás harmadik kapuja feladatának leküzdésével sokkal intenzívebben foglalkoztam, mint az előző kettővel együttvéve. Don Juan óriási nyomást gyakorolt rám. Mindemellett egy másik dolog is megjelent életemben: a félelem valódi érzése. Életem folyamán normálisan és néha túlzottan is féltem egyik vagy másik dologtól, de semmi olyat nem tapasztaltam, amit össze lehetett volna hasonlítani azzal a félelemmel, amit a szervesetlen lényekkel való küzdelemem után éreztem. Azonkívül ezeknek a tapasztalásoknak nagy része elérhetetlen volt a normál emlékezésem számára. Csak Don Juan jelenlétében álltak rendelkezésemre ezek az emlékek.

Erről a furcsaságról kérdeztem őt, amikor egyszer Mexikóvárosban, a Nemzeti Antropológiai és Történeti Múzeumban voltunk. Az váltotta ki kérdésemet, hogy pillanatnyilag furcsamód képes voltam emlékezni mindenre, ami velem történt Don Juannal való együttműködésem során. És emiatt olyan szabadnak éreztem magam, olyan vakmerőnek és olyan könnyűlábúnak, hogy valósággal körbe-körbe táncoltam.

– Magától megtörténik, hogy a nagual jelenléte előidézi a gyűjtőpont eltolódását – mondta.

Aztán a múzeum egyik bemutatótermébe kalauzolt és azt mondta, hogy a kérdésem pont összevág azzal, amit el akar nekem mondani.

148.

– Az volt a szándékom, hogy elmagyarázzam neked, hogy a gyűjtőpont helyzete olyan, mint egy raktár, ahol a varázslók az emlékeiket tartják – mondta. – Hízott a májam, amikor az energiatested érezte a szándékomat és kérdezett felőle. Az energiatest mérhetetlenül sokat tud. Hadd mutassam meg neked, mennyire sokat.

Arra utasított, hogy lépjek be a teljes csend állapotába. Emlékeztetett arra, hogy máris a tudomás egy speciális állapotában vagyok, mert a jelenlétének köszönhetően a gyűjtőpontom eltolódott. Biztosított róla, hogy a teljes csend állapotába való belépés lehetővé teszi a teremben lévő szobrok számára, hogy elképzelhetetlen dolgokat tegyenek számomra láthatóvá és hallhatóvá. Hozzátette, nyilvánvalóan zavarodottságom fokozása végett, hogy ennek a teremnek egyes régészeti alkotásai önmagukban képesek arra, hogy előidézzék a gyűjtőpont eltolódását, és ha elérem a teljes csend állapotát, olyan jeleneteket fogok valóságosan megtapasztalni, melyek az alkotások készítőinek életéhez tartoznak.

Aztán belekezdett a legkülönösebb tárlatvezetésbe, amiben valaha részem volt. Körbement a termen, a nagyméretű alkotások mindegyikénél megdöbbentő részleteket ecsetelve és magyarázva. Don Juan szerint abban a teremben minden régészeti alkotás a régi idők emberei által szándékosan hagyott emlék volt, olyan emlék, melyből Don Juan mint varázsló úgy olvasott nekem, mint egy nyitott könyvből.

– Itt minden alkotás úgy lett tervezve, hogy eltolja a gyűjtőpontot – folytatta. – Rögzítsd a tekinteted bármelyiken, csendesítsd el az elmédet és figyeld meg, hogy el tudta-e a gyűjtőpontodat tolni vagy sem.

– Honnan fogom tudni, hogy eltolódott vagy sem?

– Onnan, hogy olyan dolgokat fogsz látni és érezni, ami a normál hozzáféréseiden túl van.

Bámultam a szobrokat és olyan dolgokat láttam és hallottam, hogy tanácstalan lennék, ha el kellene magyaráznom őket. Ezeket az alkotásokat eddig mindig az antropológia szemszögéből vizsgáltam, szem előtt tartva e téma tudósainak leírásait. Az ő leírásaik ezeknek az alkotásoknak a funkciójáról a modern ember világszemléletéből gyökeredeztek és most először számomra ezek a leírások teljesen elfogultnak tűntek, szinte ostobaságnak. Amit Don Juan mondott azokról az alko-

149.

tásokról és amit bámulásuk során én magam láttam, a legtávolabb állt attól, amit valaha is olvastam róluk.

Annyira kényelmetlenül éreztem magam, hogy úgy éreztem, elnézést kell kérnem Don Juantól azért, amit a befolyásolhatóságomnak hittem. Nem nevetett ki és nem is tréfálkozott. Türelmesen elmagyarázta, hogy a varázslók képesek voltak a gyűjtőpont helyzetében pontosan megörökíteni a felfedezéseiket. Azt állította, hogy amikor egy leírt esemény lényegéhez akarunk eljutni, használnunk kell rejtett érzéseinket vagy képzelőerőnket, hogy a betűk mögött megtaláljuk magát a tapasztalatot. Azonban, mivel a varázslók világában nincsenek írott oldalak, ezek a pontos megörökítések, melyek a gyűjtőpont helyzetében vannak, az olvasás helyett újra átélhetők.

Hogy nézőpontját alátámassza, Don Juan beszélt nekem arról, ahogy a varázslók a második figyelmet tanítják. Azt mondta, ezeket a leckéket akkor adják, amikor a tanítvány gyűjtőpontja a megszokottól eltérő helyen van. A gyűjtőpont ezen helyzete így módon a lecke megörökítésévé válik. Ahhoz, hogy a leckét vissza tudja játszani, a tanítványnak vissza kell vinnie a gyűjtőpontját abba a helyzetbe, amit a gyűjtőpont a lecke adásakor vett fel. Don Juan mondandóját annak ismételtetésével fejezte be, hogy a gyűjtőpont visszavitele az összes olyan helyzetbe, amit a leckék adása során az felvett, a legkiemelkedőbb teljesítmény.

Közel egy évig Don Juan semmit sem kérdezett tőlem a harmadik álmodási feladatomról. Aztán egy nap, teljesen váratlanul azt akarta, hogy számoljak be neki az álmodási gyakorlataim minden kis részletéről.

Elsőként egy zavarba ejtő ismétlődést említettem neki. Hónapokig voltak olyan álmaim, amikben magamat bámultam, ahogy az ágyamban alszom. A furcsa ezeknek az álmoknak a rendszeressége volt; óramű pontossággal minden negyedik nap volt egy ilyen álmom. A másik három napon az álmodásom nagyjából olyan volt, mint amilyen mindig szokott lenni: megvizsgáltam az álmom minden lehetséges elemét. Álmodtam és alkalmanként, valami öngyilkos kíváncsiságtól hajtva követtem az idegen felderítőket, bár óriási büntudatot éreztem e-

150.

miatt. Az a képzetem volt, mintha titkos kábítószer-élvező lennék. Annak a világnak a valódisága ellenállhatatlan volt számomra.

Titokban valahogy úgy éreztem, hogy mentesülök a teljes felelősség vállalásától, mert maga Don Juan tanácsolta, hogy kérdezzem meg az álmodási megbízottat arról, hogy hogyan lehetne szabaddá tenni a kék felderítőt, aki köztünk ragadt. Ő úgy értette, hogy a kérdést a minden napi gyakorlás során tegyem fel, de én úgy értelmeztem utasítását, hogy az magában foglalja azt is, hogy akkor kell megkérdeznem a megbízottat, amikor a világában vagyok. Amit valójában akartam kérdezni a megbízottól az az volt, hogy vajon állítanak-e nekem csapdát a szervetlen lények. A megbízott nem csak azt mondta el nekem, hogy Don Juan minden szava igaz volt, hanem útbaigazítást is adott azzal kapcsolatban, hogy Carol Tiggsnek és nekem mit kell tennünk, hogy felszabadítsuk a felderítőt.

– Az álmaid rendszeressége olyasmi, amire eléggé számítottam – jegyezte meg Don Juan, miután meghallgatott.

– Miért számítottál egy ilyen dologra, mint ez, Don Juan?

– A szervetlen lényekkel való kapcsolatod miatt.

– Ennek már vége, Don Juan, el van felejtve – hazudtam azt remélve, hogy nem feszegeti tovább a témát.

– Ezt most az én kedvemért mondod, ugye? Nincs rá szükség; tudom mi az igazság. Higgy nekem, ha egyszer játszani kezdesz velük, horogra akadtál. Mindig a nyomodban lesznek. Vagy ami még rosszabb, te leszel mindig a nyomukban.

Rám bámult és a büntudatom olyan nyilvánvaló lehetett, hogy nevetni kezdett.

– Csak egyetlen lehetséges magyarázata van az ilyen rendszerességnek, az, hogy a szervetlen lények megint etetnek téged – mondta komolyan Don Juan.

Gyorsan megváltoztattam a témát és elmondtam neki álmodási gyakorlataim egy másik említésre méltó részletét, a reakciómat saját magam látványára, miközben mélyen alszom. A látvány mindig olyan megdöbbentő volt, hogy vagy mozdulni sem bírtam, amíg az álom meg nem változott vagy olyan mélységesen megrémültem, hogy teli torokból üvöltve felébredtem. Eljutottam arra a pontra, hogy féltem

151.

aludni menni azokon a napokon, amikor tudtam, hogy ezt fogom álmodni.

– Még nem vagy kész arra, hogy igazán összeolvasd az álmodási valóságodat a mindennapi valósággal – állapította meg. – Az életed újabb összegzésére van szükséged.

– De már összegeztem mindent, amit lehetséges – tiltakoztam. – Évekig összegeztem. Nincs már semmi, amire emlékeznék az életemből.

– Kell, hogy legyen – mondta hajthatatlanul –, különben nem ébrednél fel üvöltve.

Nem tetszett az ötlet, hogy újra összegeznem kell. Már megtettem és hittem, hogy olyan jól csináltam, hogy soha többé nem kell ezt a témát újra előhozni.

– Életünk összegzése soha nem ér véget, mindegy milyen jól csináltuk meg egyszer – mondta Don Juan. – Az átlagemberek azért nem rendelkeznek akarattal álmaikban, mert soha nem összegeztek és az életük teljesen tele van olyan súlyos érzélem-töltetekkel, mint az emlékek, remények, félelmek, satöbbi, satöbbi. Ezzel szemben a varázslók az összegzésük miatt viszonylag szabadok a súlyos, lekötő érzelmektől. És ha valami megállítja őket, ahogy téged ebben a pillanatban megállított valami, ez azt tételezi fel, hogy még mindig van bennük valami, ami nem teljesen tiszta.

– Összegezni olyan bonyolult, Don Juan. Talán van valami más, amit tehetnék helyette.

– Nem. Nincs. Az összegzés és az álmodás kéz a kézben haladnak. Ahogy visszafelé haladunk az életünkön,

egyre légiesebbek leszünk.

Don Juan nagyon részletes és egyértelmű útbaigazítást adott az összegzéssel kapcsolatosan. Ez abból áll, hogy valaki újraéli az élettapasztalatainak összességét azáltal, hogy felidézi ezek minden lehetséges apró részletét. Ő az összegzést a legalapvetőbb tényezőnek tekintette egy álmódó újjáformálódásához és az energiájának újrendezéséhez. Az összegzés felszabadítja a bennünk bebörtönzött energiát és e nélkül a felszabadított energia nélkül az álmodás nem lehetséges. Ezt állította.

152.

Évekkel azelőtt Don Juan irányításával készítettem egy listát az összes emberről, akivel életemben találkoztam, a jelenből kezdve. Segített elrendezni a listát jól szervezett módon, tevékenységi körökre osztva azt, mint például a munkahelyeim vagy az iskoláim. Aztán azt az utasítást adta, hogy menjek végig a listán kitérő nélkül, az első személytől az utolsóig és éljem újra a velük való összes egymásra hatást. Elmagyarázta, hogy egy esemény összegzése azzal kezdődik, hogy az elmében felsorakoztatunk mindent, ami az összegzendő eseménnyel kapcsolatos. A felsorakoztatás azt jelenti, hogy rekonstruáljuk az eseményt, darabról darabra, kezdve azzal, hogy visszaemlékezünk a környezet fizikai részleteire, aztán rátérünk a személyre, akivel egymásra hatottunk, aztán magunkat vizsgáljuk, az érzéseinket.

Don Juan megtanította nekem, hogy az összegzés egy természetes, ritmusos légzéssel párosul. Hosszan lélegzünk kifelé, miközben a fej finoman és lassan jobbról balra fordul; és hosszan lélegzünk befele, miközben a fej visszafelé, balról jobbra fordul. Ezt a cselekedetet, ahogy a fej ide-oda mozog, „az esemény legyezésének” hívta. Az elme vizsgálja az eseményt az elejétől a végéig, miközben a test legyez, és legyez mindent, amire az elme összpontosít.

Don Juan azt mondta, hogy a régi idők varázslói, az összegzés kitalálói, a légzést mágikus, életet adó tettek tekintették és ennek megfelelően mágikus járműként használták; a kilégzés kitolja az idegen energiát, ami az éppen összegzett egymásra hatás folyamán bennük maradt, a belégzés visszahúzza az energiát, amit ők hagytak hátra az egymásra hatás folyamán.

Tudományos előképzettségem miatt az összegzésre úgy tekintettem, mint egy folyamatra, amivel analizálni lehet valakinek az életét. De Don Juan állította, hogy sokkal többről van szó, mint egy intellektuális pszichoanalízisről. Az összegzést alapjául tekintette a varázslók azon fáradozásának, hogy létrehozzák a gyűjtőpont csekély, de állandó eltolódását. Azt mondta, hogy a múltbéli események és érzések áttekintésének hatására a gyűjtőpont ide-oda mozog a jelenlegi helyzete és a között a helyzet között, amit az éppen összegzett esemény idején foglalt el.

153.

Don Juan azt állította, hogy a régi varázslók ésszerű magyarázata az összegzésre az a meggyőződés volt, hogy létezik egy felfoghatatlan megsemmisítő erő az univerzumban, amely életet ad az organizmusoknak azzal, hogy tudomást kölcsönöz nekik. Ez az erő hozza a halált is az organizmusoknak, hogy visszavegye a kölcsönadott tudomást, melyet az organizmusok élettapasztalatukon keresztül gyarapítottak. Don Juan elmagyarázta a régi varázslók okfejtését. Úgy hitték, hogy mivel ez az erő az élettapasztalatunk után vadászik, felülmúlhatatlan fontossággal bír, hogy megelégszik az élettapasztalataink pontos másával is: az összegzéssel. Mivel megkapja, amit keres, a megsemmisítő erő hagyja, hogy a varázslók szabadon elmenjenek, hogy kiterjesszék érzékelő képességüket, és elérjék vele az idő és tér határait.

Amikor újra összegezni kezdtem, nagy meglepetésemre az álmodási gyakorlataim automatikusan abbamaradtak, attól a pillanattól fogva, ahogy összegzésem elkezdtem. Megkérdeztem Don Juant erről a nem kívánatos szünetről.

– Az álmodáshoz a rendelkezésünkre álló energiáinknak minden darabjára szükségünk van – válaszolta. – Ha életünket teljesen lefoglalja valami, nincs lehetőség az álmodásra.

– De eddig is teljesen le voltam foglalva – mondtam –, és a gyakorlataim soha nem szakadtak meg.

– Valószínűleg mindig, amikor azt gondoltad, hogy teljesen le vagy foglalva, csak az egomániád zaklatott fel – mondta nevetve. – Teljesen lefoglalva lenni egy varázsló számára azt jelenti, hogy az összes energiaforrását dolgoztatja. Ez az első alkalom, amikor az energiaforrásaidat a teljességükben használod. Máskor, még akkor is, amikor ezelőtt összegeztél, nem voltál teljesen lekötve.

Don Juan ez alkalommal egy új összegzési módszert adott. Az összegzésemmel egy puzzle-t kellett szerkesztenem, mindenféle látszólagos sorrend nélkül, életem különböző eseményeiből.

– De ebből zűrzavar lesz – tiltakoztam.

– Nem lesz az – biztosított. – Akkor lesz zűrzavar, ha hagyod, hogy a kicsinyesség válassza ki azt az eseményt, amit összegezni fogsz. Hagyd, hogy a szellem válasszon. Légy csendben és aztán menj ahhoz az eseményhez, amit a szellem kijelöl.

154.

Az összegzés ezen módszerének az eredménye több szinten is megdöbbentett. Igazán nagyszerű volt rájönni arra, hogy amikor csak elcsendesítem az elmém, egy látszólag tőlem független erő azonnal elmerít életem valamely igen részletes emlékében. De ennél még nagyszerűbb volt az, hogy az eredmény egy nagyon rendezett konfiguráció lett. Amiről azt gondoltam, hogy zavaros lesz, egy rendkívül hatékony dologgá vált.

Megkérdeztem Don Juant, hogy miért nem így végeztette velem az összegzést az elejétől. Azt válaszolta, hogy az összegzésnek két alap vető fordulója van, az elsőt formalitásnak és szilárdságnak hívják. a másodikat folyékonyiságnak.

Nem is sejtettem, hogy ez alkalommal az összegzés mennyire különböző lesz. A koncentráció képességem, melyre álmodási gyakorlataim segítségével tettem szert, olyan mélységben engedték megvizsgálni az életemet, amiről soha nem képzeltem volna, hogy lehetséges. Több mint egy évig tartott, amíg áttekintettem és visszaneveztem minden élettapasztalatomat, amit csak tudtam. Végül egyet kellett értenem Don Juannal: óriási mértékű terhes érzelmek rejtőztek bennem, olyan milyen, ahol majdhogynem elérhetetlenek voltak.

Második összegzésem eredménye egy új, ellazultabb viselkedés volt. Rögtön azon a napon, amikor visszatértem álmodási gyakorlataimhoz, azt álmodtam, hogy magamat látom aludni. Megfordultam, és merészen elhagytam szobámat, kínlódvá lementem egy lépcsősoron, ki az utcára.

Mámoros voltam attól, amit tettem, és beszámoltam róla Don Juannak. Csalódásom óriási volt. amikor ezt az álmodást nem tekintette az álmodási gyakorlataim részének. Azzal érvet, hogy nem az energiatestemmel mentem az utcára, mert ha azzal mentem volna, akkor mást kellett volna éreznem, nem azt, hogy egy lépcsősoron megyek le.

– Miféle érzésről beszélsz, Don Juan? – kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

– Létre kell hoznod valami bizonyítási módszert arra, hogy meg tudd állapítani, valóban a testedet nézed-e, miközben az alszik az ágyadban – mondta helyett, hogy a kérdésekre válaszolt volna. – Emlékezz, a tényleges szobádban kell lenned, a tényleges testedet kell nézned. Kü-

155.

lönben az egész csak puszta álom. Ha ez az eset áll fenn, ellenőrizd az álmodást vagy úgy, hogy megvizsgálod a részleteit, vagy úgy, hogy megváltoztatod.

Erősködtem, hogy mondjon többet a bizonyítási módszerről, amire hivatkozott, de félbeszakított.

– Találd meg a módját annak, hogy igazolni tudd saját magad nézésének tényét – mondta.

– Van valami javaslatod arra, hogy mi lehet ilyen bizonyítási módszer? – erősködtem.

– Használd a saját ítélőképessegedet. Együtt töltött időnk végéhez közeledünk. Nemsokára magadra maradsz.

Ezután témát váltott és az alkalmatlanságom tiszta íze maradt bennem. Képtelen voltam kitalálni, mit akart vagy hogy mit értett bizonyítási módszer alatt.

A következő álomban, amiben láttam magam aludni, helyett, hogy elhagytam volna a szobát és lementem volna a lépcsőn vagy üvöltve ébredtem volna, hosszú időn keresztül mozdulatlanul maradtam azon a ponton, ahonnan néztem magam. Ingerültség vagy kétségbeesés nélkül megvizsgáltam az álmodás részleteit. Észrevettem, hogy egy fehér polóban alszom, ami a vállánál el van szakadva. Próbáltam közelebb menni, hogy a szakadást meg tudjam vizsgálni, de a mozgás meghaladta a képességeimet. Nehézséget éreztem, ami úgy tűnt egész lényem része. Valójában csak súly voltam. Mivel nem tudtam mit csináljak, egy pillanat alatt egy elsőpró erejű zavarodottságba kerültem bele. Próbáltam álmodást váltani, de valami szokatlan erő ott tartott, bámulva az alvó testemet.

Kavarodásom közepette meghallottam az álmodási megbízottat, amint azt mondja, hogy mivel nincs meg a kontrollom a mozgáshoz, ez olyan mértékben növeli félelmemet, hogy talán még egy összegzést kell csinálnom. A megbízott hangja és az, amit mondott, egyáltalán nem lepett meg. Soha nem éreztem ilyen élénken és borzasztóan, hogy nem tudok mozogni. Valahogy mégsem engedtem a rémületemnek. Megvizsgáltam és rájöttem, hogy ez nem lélektani rémület, hanem a tehetetlenség fizikai érzete, a kétségbeesés, a bosszúság. Elmondhatatlanul zavart, hogy nem tudom mozgatni a végtagjaimat. Bosszúságom egyenes arányban nőtt azzal a felismeréssel, hogy egy rajtam kí-

156.

vül eső dolog durván lerögzített. Olyannyira próbáltam megmozdítani a karomat vagy a lábamat, olyan céltudatosan, hogy egy pillanatban azt láttam, hogy az ágyban alvó testem egyik lába valószínűleg meglendült, mintha rugna egyet.

Aztán valami a tudomásomat a tehetetlen alvó testembe húzta és olyan hevesen ébredtem fel, hogy több mint fél óráig tartott, amíg lenyugtattam magam. A szívem csaknem összevissza vert. Vacogtam, és a lábam néhány izma kontrollálatlanul rángatózott. Olyan radikálisan lement a testhőmérsékletem, hogy takarókkal és forróvizet

palackokkal kellett emelnem a hőmérsékletemet.

Természetesen Mexikóba mentem, hogy megkérdezzem Don Juant mit tanácsol a bénultság érzésére és mit szól ahhoz, hogy valóban egy szakadt pólóban aludtam, tehát valóban láttam magam aludni. Mindamellet halálosan féltem az alacsony testhőmérséklettől. Vonakodott attól, hogy rettenetes helyzetemről beszéljünk. Csak egy maró megjegyzést sikerült kihúznom belőle.

– Szeretted a drámát – mondta határozottan. – Hát persze, hogy magadat láttad aludni. Az a probléma, hogy ideges lettél, mert az energiatested még soha nem volt tudatosan egy darabban. Ha újra ideges leszel és hideg, kapaszkodj bele a pöcsödbe. Ez majd egy szemvillanás alatt visszaállítja a testhőmérsékletedet, mindenféle hűhó nélkül.

Durvasága miatt sértve éreztem magam. Bár a tanácsa hatásosnak bizonyult. Amikor legközelebb megijedtem, néhány perc alatt újra normális lettem és ellazultam, az általa említett módszer segítségével. Ily módon felfedeztem, hogy ha nem leszek ingerült és bosszúságomat ellenőrzés alatt tartom, nem esem pánikba. A kontroll megtartása nem segített a mozgásban, de mindenképpen a mély béke és nyugalom érzését adta.

Hónapokig próbálkoztam sikertelenül a járással, utána még egyszer Don Juan magyarázatát kértem, most nem is igazán a tanácsa kellett. Hanem be akartam ismerni, hogy vesztettem. Egy átjárhatatlan akadály előtt álltam és vitathatatlan bizonyossággal tudtam, hogy elbuktam.

– Az álmodóknak fantáziadúsnak kell lenniük – mondta Don Juan kaján vigyorral. – Hát fantáziadús az nem vagy. Nem figyelmeztettelek, hogy használnod kell a képzelőerődöt ahhoz, hogy az energiates-

157.

tedet mozgatni tudd, mert kíváncsi voltam arra, hogy meg tudod-e oldani a rejtvény magadtól. Nem tudad és a barátaid sem segítettek.

Régebben mindig hajtott valami, hogy veszettül védjem magam. Amikor csak azzal vádolt, hogy nincs képzelőerő. Azt gondoltam fantáziadús vagyok, de Don Juan mellett, mint egy tanár mellett keservesen, de megtanultam, hogy nem vagyok az. Mivel nem vettem igénybe az energiámat az énem hiábavaló megvédésére, inkább azt kérdeztem tőle: – Mi az a rejtvény, amiről beszélsz, Don Juan?

– Annak a rejtvénye, hogy milyen lehetetlen és mégis milyen egyszerű mozgatni az energiatestedet. Te úgy próbálsz mozgatni, mintha a mindennapi világban lennél. Olyan sok időbe és fáradozásba telik megtanulni járni, hogy azt hisszük, az álmodó testünknek is járnia kellene. Semmi ok nincs arra, miért is kellene járnia, kivéve azt, hogy a járás első helyen áll az elménkben.

Csodálkoztam a megoldás egyszerűségén. Azonnal tudtam, hogy Don Juannak igaza van. Megint leragadtam az értelmezés szintjén. Ő mondta nekem, hogy ha egyszer elérem az álmodás harmadik kapuját, menjek egy kört és nekem az, hogy menjek egy kört, a járást jelentette. Mondtam neki, hogy értem az álláspontját.

– Ez nem az én álláspontom – válaszolt kurtán. – Ez a varázslók álláspontja. A varázslók azt mondják, hogy a harmadik kapunál a teljes energiatest képes úgy mozogni, mint az energia: közvetlenül és gyorsan. Az energiatested pontosan tudja, hogyan kell mozogni. Úgy tud mozogni, ahogy a szervetlen lények világában mozog.

– És ezzel elérkeztünk a másik dologhoz, amiről itt szó van – tette hozzá Don Juan töprengő arcot vágva. – Miért nem segítettek a szervetlen lény barátaid?

– Miért hívod őket a barátaimnak, Don Juan?

– Mert olyanok, mint a klasszikus barátok, akik nem igazán kedvesek és figyelmesek hozzánk, de nem is undokok. A barátok, akik arra várnak, hogy hátat fordítsunk nekik, hogy oda tudjanak szűrni.

Tökéletesen értettem őt és száz százalékig egyetértettem vele.

– Mi késztet arra, hogy oda menjek? Ez valami öngyilkos hajlam? – kérdeztem tőle, inkább szónokolva.

158.

– Nincsenek öngyilkos hajlamaid – mondta. – Amit viszont egyáltalán nem akarsz elhinni, az az, hogy majdnem meghaltál. Mivel nem voltak fizikai fájdalmaid, eléggé nehéz meggyőződnöd magad arról, hogy halálos veszélyben voltál.

Az érvelése sokkal ésszerűbb volt, kivéve, hogy azt hittem, az életemet egy mély, ismeretlen félelem irányítja a szervetlen lényekkel való csatám óta. Don Juan csendben hallgatott, ahogy állapotomat ecseteltem neki. Nem tudtam megszabadulni az erős vágytól, hogy elmenjek a szervetlen lények világába vagy ezt megnyugtatóan megmagyarázni annak ellenére, amit tudtam róla.

– Örültség sorozatom van – mondtam. – Semmi értelme annak, amit teszek.

– De van értelme. A szervetlen lények még mindig gombolyítják felfelé a zsinórt, aminek a végére, mint egy hal, te vagy ráakadva – mondta. – Értéktelen csalikat dobnak eléd időről időre, hogy mozgásban tartsanak. Az álmaid elrendezése, hogy azok minden negyedik napon történjenek, kétségkívül egy ilyen értéktelen csali. De arra nem tanítottak meg, hogyan mozgassd az energiatestedet.

– Miért gondolod, hogy nem?

– Mert amikor az energiatested megtanul magától mozogni, teljesen kikerülsz a hatókörökből. Túl korai volt azt gondolnom, hogy megszabadultál tőlük. Viszonylagosan szabad vagy, de nem teljesen. Még mindig licitálnak a tudomásodra.

A hátamon végigfutott a hideg. Don Juan érzékeny pontra tapintott rá.

– Mondd meg mit tegyek, és én megteszem – mondtam.

– Légy kikezdhethetlen. Már tucatszor mondtam neked. Kikezdhethetlenné lenni annyi, hogy az életedet egyenesbe teszed annak érdekében, hogy támogasd a döntéseidet és aztán nem a töled telhető legjobbat, hanem inkább nagyon sokat teszel azért, hogy véghezvidd azokat a döntéseket. Amikor nem döntesz el semmit, akkor pusztán szedett-vedett módon rulettezel az életeddel.

Don Juan befejezésül arra ösztönzött, hogy fontoljam meg, amit mondott.

Az első adandó alkalommal leteszteltem azt, amit Don Juan tanácsolt az energiatest mozgatásával kapcsolatosan. Amikor azon kaptam

159.

magam, hogy az alvó testemet nézem, ahelyett, hogy azzal vesződtem volna, hogy odamegyek, egyszerűen akartam, hogy közelebb kerüljek az ágyhoz. Azonnal közvetlenül a testem mellett voltam. Láttam az arcomat. Valójában láttam minden pórúst a bőrömmön. Nem mondhatnám, hogy tetszett, amit láttam. A testem látványa túlságosan részletes volt ahhoz, hogy esztétikus legyen. Aztán valami szélserű dolog jött be a szobába, teljesen összekavarva mindent és eltörölte azt, amit láttam.

Az elkövetkezendő álmok folyamán teljesen megbizonyosodtam arról, hogy az energiatest mozgásának egyetlen módja, ha siklik vagy lebeg. Ezt megvitattam Don Juannal. Szokatlan módon úgy tűnt, meg van elégedve azzal, amit tettem, ami meglepett. Hozzá voltam szokva hűvös reakcióihoz azzal kapcsolatosan, amit az álmodási gyakorlataim terén tettem.

– Az energiatested csak akkor szokott mozogni, ha valami húzza – mondta. – A szervetlen lények húzták az energiatestedet jobbra és balra és mostanáig te soha nem mozgattad magadtól, a saját akaratodból. Nem tűnik úgy, mintha sokat tettél volna azzal, hogy ilyen módon mozgottál, de biztosíthatlak, hogy komolyan fontolóra vettem azt, hogy véget vetek gyakorlataidnak. Egy darabig azt hittem, hogy nem fogod megtanulni, hogyan kell magadtól mozogni.

– Azért vetted fontolóra, hogy véget vetsz álmodási gyakorlataimnak, mert lassú vagyok?

– Nem vagy lassú. Egy varázsló számára az energiatest mozgatását megtanulni örökké tart. Azért akartam véget vetni az álmodási gyakorlataidnak, mert nincs több időm. Vannak más témák is, amire az energiád használható, sürgetőbbek, mint az álmodás.

– Most, hogy megtanultam saját magam mozgatni az energiatestemet, mit kell még tennem, Don Juan?

– Folytasd a mozgást. Az energiatested mozgatása új területet nyit meg előtted, a rendkívüli felfedezések területét.

Megint arra unszolt, hogy találjak ki valamit arra, hogy az álmaim valódiságát igazoljam; ez alkalommal kérése nem tűnt olyan furcsának, mint amikor első alkalommal mondta.

160.

– Ahogy azt tudod, a második kapu igazi álmodási feladata az, hogy elszállítassuk magunkat egy felderítővel – magyarázta. – Ez egy nagyon komoly dolog, de nem annyira komoly, mint az energiatestei megformálni és mozgatni. Ezért a saját eszközeiddel kell megbizonyosodnod arról, hogy valójában magadat látod aludni vagy pedig csak azt álmodod, hogy magadat látod aludni. Az új, rendkívüli felfedezésnek az a sarkalatos pontja, hogy valójában lásd magad aludni.

Miután sokat töprengtem és tűnődtem, úgy gondoltam, a megfelelő tervvel hozakodtam elő. A szakadt pólóm látványa adta az ötletet a bizonyítási módszerhez. Abból a feltevésből indultam ki, hogy meg fogom vizsgálni ugyanaz az öltözék van-e rajtam, mint amiben aludni mentem és úgy döntöttem, hogy az öltözéket négy naponta radikálisan megváltoztatom. Biztos voltam abban, hogy nem jelent majd semmiféle nehézséget emlékezni arra álomban, hogy mit viseltem, mikor ágyba bújtam; a fegyelem miatt, amit álmodási gyakorlataim során sajátítottam el azt gondoltam, hogy megvan a képességem arra, hogy ilyen dolgokat feljegyezsek az elmémbe, aztán az álom során emlékezzek rá.

A legjobb tudásom szerint követtem a módszert, de végül nem váll be úgy, mint ahogy gondoltam. Nem volt meg a megfelelő kontrollom az álmodási figyelmem felett és nem tudtam teljesen emlékezni az alvó öltözékem részleteire. Mégis, valami más határozottan működött; valahogy mindig tudtam, hogy az álmom közönséges álom, vagy sem. Azoknak az álmoknak, melyek nem szokásos álmok voltak, az volt a szembetűnő sajátosságuk, hogy az alvó testem feküdt az ágyban, miközben a tudatosságom vizsgálta azt.

Ezeknek az álmoknak az figyelemre méltó jellegzetessége a szobám volt. Soha nem volt olyan, mint a

mindennapi világban, hanem egy óriási üres terem volt, egyik végében az ágyammal. Meglehetősen nagy távolságon kellett átlebegnem, hogy az ágy széléhez kerüljek, ahol a testem feküdt. Abban a pillanatban, amikor mellette voltam, egy szélserű erő arra késztetett, hogy kolibri módjára felette lebegjek. Időnként eltűnt a szobám; darabról darabra szertefoszlott, míg végül csak a testem és az ágy maradt. Más alkalmakkor az akarat teljes hiányát tapasztaltam meg. Az álmodási figyelmem ilyenkor látszólag tőlem füg-

161.

getlenül működött. Vagy teljesen lekötötte a szoba első eleme, amibe belebotlott vagy úgy tűnt, nem tudja eldönteni, hogy mit csináljon. Ezekben az esetekben az volt az érzésem, hogy tehetetlenül lebegek a levegőben, az egyik elemtől a másikig.

Az álmodási megbízott hangja egyszer elmagyarázta nekem, hogy azoknak az álmoknak, melyek nem egyszerű, közönséges álmok, az összes eleme valódi energia konfiguráció, melyek különböznek a normál világunk elemeitől. A megbízott hangja rámutatott arra, hogy például a falak folyékonyak voltak. Aztán arra bízottatott, hogy mártózzak meg az egyikben.

Nem kellett kétszer mondani, úgy merültem bele az egyik falba, mintha egy nagy tóba merülnék. Nem éreztem a vízserű falat; bár az, amit éreztem, olyan sem volt, mint a vízbe merülés fizikai érzése. Inkább olyan volt, mint a merülés gondolata és egy folyékony anyagon való áthaladás képi érzete. A fejemmel kezdve belementem valamibe, ami úgy nyílt meg, mint a víz, ahogy haladtam benne lefelé.

Az az érzet, hogy fejjel lefelé haladok olyan valóságos volt, hogy elkezdtem azon tünődni, vajon milyen mélyre vagy milyen messzire merülök. Az én nézőpontomból egy örökkévalóságot töltöttem el ott. Felhőket és sziklaszerű halmokat láttam vízserű anyagban felfüggesztve. Volt néhány ragyogó geometriai forma, ami kristályra emlékeztetett és foltok a legmélyebb alapszínekből, melyeket valaha láttam. Voltak még olyan zónák, ahol intenzív fény volt és ahol koromsötét. Mindez mellettem haladt vagy lassan vagy gyorsan. Az a gondolatom volt, hogy a kozmoszt nézem. Ennek a gondolatnak a pillanatában olyan mérhetetlenül megnőtt a sebességem, hogy minden elmosódott és váratlanul arra ébredtem, hogy az orrom a szobám falának ütközik.

Valami rejtett félelem sürgetésére konzultálnom kellett Don Juannal. Minden szavamat nagy figyelemmel hallgatta.

– Drasztikus taktikai manővert kell alkalmaznod ebben a helyzetben – mondta. – Az álmodási megbízott nem avatkozhat bele az álmodási gyakorlataidba. Vagy inkább, semmilyen körülmények között nem engedheted meg, hogy beleavatkozzon.

– Hogyan állíthatom meg?

162.

– Végezz el egy egyszerű, de nehéz manővert. Az álmodásod megkezdésekor mondd ki hangosan azon kívánságodat, hogy nem akarsz többé a megbízottat.

– De ez azt jelenti, Don Juan, hogy soha többé nem fogom hallani?

– Kétségtelenül. Örökre megszabadulsz tőle.

– De tanácsos örökre megszabadulni tőle?

– Ezen a ponton a leghatározottabban az.

Szavaival Don Juan a legnyugtalanítóbb dilemma elé állított. Nem akartam véget vetni a megbízottal való kapcsolatomnak, ugyanakkor Don Juan tanácsát akartam követni. Ő észrevette tétovázásomat.

– Tudom, ez egy nagyon nehéz ügy – ismerte el –, de ha nem teszed meg, a szervetlen lények mindig tudni fogják, mi van veled. Ha ezt el akarsz kerülni tedd, amit mondtam, most azonnal.

Következő álmodásom alkalmával, amint arra készültem, hogy kimondjam szándékomat, a megbízott hangja félbeszakított. Azt mondta: – Ha eltekintesz kívánságod kimondásától, ígérem neked, hogy soha többé nem avatkozom bele az álmodási gyakorlataidba és csak akkor beszélek hozzád, ha közvetlenül kérdezel.

Azonnal elfogadtam az ajánlatát és őszintén éreztem, hogy jó üzletet kötöttem. Még meg is könnyebbültem, hogy így alakult. Bár tartottam attól, hogy Don Juan csalódott lesz.

– Ez jó húzás volt – jegyezte meg, és nevetett. – Komolyan gondoltad; tényleg szándékosan állt kimondani kívánságod. De csak a komoly elhatározásra volt szükség. Alapvetően nem volt szükséged arra, hogy kiiktasd a megbízottat. Csak sarokba akartad szorítani, hogy egy számodra megfelelő ajánlatot tegyen. Biztos vagyok benne, hogy a megbízott nem fog többet beavatkozni.

Igaza volt. Folytattam az álmodási gyakorlataimat a megbízott beavatkozása nélkül. A meglepő következmény az volt, hogy elkezdtek olyan álmaim lenni, ahol az álombéli szobák ugyanazok voltak, mint a mindennapi világom szobája, egyetlen különbséggel: az álomban a szobám mindig annyira lejtett, olyan kicsavarodott volt, hogy úgy nézett ki, mint egy óriási kubista festmény; tompa- és hegyesszőgek voltak az uralkodók, a falak, a plafon és padló szabályos derékszögei helyett. Féloldalas szobámban a hegyes- és tompaszögek okozta dőlés

163.

miatt szembetűnően megjelent néhány képtelen és lényegtelen, de valóságos részlet; mint például a parkettában található tekervényes vonalak vagy az időjárás miatti elszíneződések a festett falon vagy a plafon porfoltjai vagy piszkos ujjnyomok az ajtókereten.

Azokban az álmokban elkerülhetetlenül elvesztem a dőlés által megmutatott részletek vízszerű univerzumaiban. Álmodási gyakorlataim során a szobám részleteinek gazdagsága és azok húzása mindvégig olyan nagy volt, hogy azonnal elmerültem bennük.

Az első szabad pillanatomban máris Don Juanhoz mentem, hogy ezt az állapotot megvitassam vele.

– Nem tudok túljutni a szobámon – mondtam neki, miután beszámoltam álmodási gyakorlataim részleteiről.

– Honnan van az a képzeted, hogy túl kell rajta jutnod? – kérdezte vigyorogva.

– Azt érzem, hogy a szobámon túlra kell mennem, Don Juan.

– De a szobádon túlra mentél. Talán meg kellene magadtól kérdezned, hogy megint megakadtál-e az értelmezésnél? Mit gondolsz, ebben az esetben mit jelent menni?

Azt mondtam neki, hogy az az álom, amikor a szobámból kigyalogoltam az utcára, az számomra olyan kísértő, hogy úgy érzem újra meg kell tennem.

– De ennél nagyobb dolgokat csinálsz – tiltakozott. – Hihetetlen területeken jársz. Mit akarsz még?

Próbáltam neki elmagyarázni, hogy fizikai sürgetést érzek arra, hogy a részletek csapdájától eltávolodjak. Az idegesített a legjobban, hogy nem voltam képes megszabadítani magam attól, ami elkapta a figyelmemet. Számomra egy kis akarat jelentené a horgonyzsinórt.

Nagyon hosszú csend következett. Arra vártam, hogy többet tudjak meg a részletek csapdájáról. Végül is ő figyelmeztetett ennek veszélyére.

– Jól csinálsz mindent – mondta végül. – Az álmodóknak nagyon sok idejébe kerül, míg tökéletesítik az energiatestet. És itt pontosan erről van szó: az energiatested tökéletesítéséről.

Don Juan elmagyarázta, hogy az energiatestem abból az okból kifolyólag kényszerül a részletek vizsgálatára és azért ragad beléjük kibogozhatatlanul, mert tapasztalatlan és nem teljes. Azt mondta, hogy a

164.

varázslók egy egész életet töltenek az energiatest megerősítésével úgy, hogy hagyják, hogy az minden lehetséges dolgot magába szívjon.

– Amíg az energiatest nem teljes és érett, addig ezt magától csinálja – folytatta Don Juan. – Nem tud szabadulni attól a késztetéstől, hogy minden elnyelje. De ha ezt valaki fontolóra veszi ahelyett, hogy harcolna az energiatesttel, ahogy most te teszed, segíthet neki.

– Hogyan tudom ezt megtenni, Don Juan?

– Úgy, hogy irányítod a viselkedését, azaz becserkészed.

Elmagyarázta, hogy minden, ami az energiatesttel kapcsolatos, a gyűjtőpont megfelelő helyzetétől függ, és mivel az álmodás nem más, mint eszköz annak eltolására, következésképpen a cserkészés az a módszer, ami a gyűjtőpontot rögzíti a tökéletes helyzetben. Ebben az esetben abban a helyzetben, ahol az energiatest megerősödik és ahol végül ki tud alakulni.

Don Juan azt mondta, hogy abban a pillanatban, amikor az energiatest képes önállóan mozogni, a varázslók feltételezése szerint a gyűjtőpont elérte az optimális helyzetet. A következő lépés, hogy be kell cserkészni, azaz rögzíteni kell abban a helyzetben, hogy az energiatest teljessé váljon. Megjegyezte, hogy az eljárás rendkívül egyszerű. Szándékozni kell a becserkészést.

Csend és várakozó tekintetek követték állítását. Én azt vártam tőle, hogy mondjon többet, ő pedig azt várta tőlem, hogy értem meg, amit mondott. Nem értettem.

– Hagyd, hogy az energiatested szándékozza az optimális álmodó helyzet elérését – magyarázta. – Aztán hagyd, hogy az energiatested szándékozza, hogy maradjon abban a helyzetben és cserkészni fogsz.

Szünetet tartott és a szemével ösztökélt, hogy fontoljam meg kijelentését.

– A szándékozás a titok, de te ezt már tudod – mondta. – A varázslók a szándékozás segítségével tolják el és rögzítik a gyűjtőpontjukat. És a szándékozásra nincs technika. A használaton keresztül szándékozunk.

Ennél a pontnál elkerülhetetlen volt, hogy vadul elbízam magam azzal kapcsolatban, hogy mennyit érek, mint varázsló. Határtalanul bíztam abban, hogy valami majd a helyes útra terel, hogy szándékozzam a gyűjtőpontom rögzítését az ideális helyzetben. A múltban sike-

165.

resen végrehajtottam mindenféle manővert anélkül, hogy tudtam volna, hogyan csináltam azokat. Maga Don Juan is csodálkozott a képességeimen vagy szerencsémén és én biztos voltam abban, hogy ez most sem lesz másként. Súlyosan tévedtem. Mindegy volt, mit tettem vagy mennyi ideig vártam, egyáltalán nem sikerült a

gyűjtőpontomat rögzítenem sehol sem, nemhogy az ideális helyzetben.

Hónapokig tartó komoly, de sikertelen erőlködés után feladtam.

– Tényleg azt hittem, hogy meg tudom csinálni – mondtam Don Juannak abban a pillanatban, ahogy a házába értem. – Attól tartok, hogy mostanában az egomániám nagyobb, mint valaha.

– Nem mondhatnám – válaszolta mosolyogva. – Az történik veled, hogy már megint a rutinszerű félreértelmezéseid akasztanak meg. Meg akarod találni az ideális helyzetet, mintha az elveszett slusszkulcsodat akarnád megtalálni. Aztán meg akarod kötni a gyűjtőpontodat, mintha a cipődet akarnád megkötni. Az ideális helyzet és a gyűjtőpont rögzítése csak metaforák. Semmi közük azokhoz a szavakhoz, amivel leírjuk őket.

Aztán arra kért, hogy meséljem el neki bármelyik álmodási gyakorlatom utóbbi eseményeit. Az első dolog, amit említettem neki, az volt, hogy a részletekben való elsüllyedés kényszere jelentősen alábbhagyott. Azt mondtam, talán azért, mert kényszeresen és szakadatlanul mozogtam álomban és talán a mozgás volt az, ami mindig megállított, amikor egy vizsgált részletbe belemerültem volna. Az, hogy valami ilyen módon állított meg, lehetőséget adott arra, hogy megvizsgáljam a részletekbe való belemerülést. Arra a következtetésre jutottam, hogy az élettelen anyag valóságos rögzítőerővel rendelkezik, amit én tompa fénysugárnak láttam, ami leszögezett engem. Például a szobámban sokszor valami apró folt a falon vagy a fa erezetén a parkettában egy fénysugarat bocsátott ki, ami megdermesztett; attól a pillanattól fogva, hogy az álmodási figyelmem arra a fényre fókuszálódott, az egész álom forogni kezdett a körül az apró részlet körül. Úgy láttam, hogy kitágul, talán akkorára, mint a kozmosz. A látvány addig tartott, amíg fel nem ébredtem általában úgy, hogy az orrom a falnak vagy a padlónak nyomódott. Saját észrevételeim a következők voltak: elő-

166.

ször, hogy a részlet valódi volt és másodszor, hogy úgy tűnt, ezt akkor vizsgálom meg, miközben alszom.

Don Juan mosolygott és azt mondta: – Mindez azért történik veled, mert az energiatested megformálása abban a pillanatban befejeződött, amikor már magától tudott mozogni. Nem mondtam ezt neked, de céloltam rá. Kíváncsi voltam, vajon képes vagy-e magadtól rájönni, amii természetesen megtettél.

Fogalmam sem volt, miről beszél. Don Juan a szokásos módján vizsgált engem. Átható tekintettel átvizsgálta a testemet.

– Pontosan mire is jöttem rá magamtól, Don Juan? – kérdeztem kényszeredetten.

– Arra, hogy az energiatested teljessé vált – válaszolta.

– Biztosíthatlak, hogy semmi ilyesmire nem jöttem rá.

– Dehogynem. Már régebben kezdődött, amikor nem voltál képes módszer találni álmaid valóságának bizonyítására, de aztán valami elkezdett működni, ami a tudodra adta, hogy átlagos álmod van vagy sem. Ez a valami az energiatested volt. Most kétségbe vagy esve, hogy nem tudod megtalálni az ideális helyzetet, ahol a gyűjtőpontodat rögzíted. De meg kell mondanom, hogy megtaláltad. Erre az a bizonyíték, hogy a körbejáráskálással az energiatested megnyirbálta a részletekhez való rögeszmédet.

Zavarban voltam. Még a szokásos gyenge kérdéseimet sem tudtam feltenni.

– Az elkövetkezendő feladatod a varázslók ékköve – folytatta Don Juan. – A látást fogod gyakorolni álmodásodban. Teljesítetted az álmodás harmadik kapuját: az energiatested magától mozog. Most egy valódi feladatot kell végrehajtanod: energiát látni az energiatesteddel.

– Már eddig is láttál energiát – folytatta –, valójában sokszor. De minden egyes alkalommal a látás szerencsés véletlen volt. Most tudatosan fogod ezt megtenni.

– Az álmodók számára van egy gyakorlati szabály – folytatta. – Ha az energiatestük teljes, látják az energiát valahányszor a mindennapi világban rábámulnak valamire. Ha álomban látják valaminek az energiáját, akkor tudják, hogy valóságos világgal állnak szemben, függetlenül attól, hogy milyen torznak is tűnik az a világ az

167.

álmodási figyelem számára. Ha nem látják valaminek az energiáját, akkor átlagos álomban vannak, nem valóságos világban.

– Mi a valóságos világ, Don Juan?

– Olyan világ, ami energiát hoz létre; a kivételésekből álló fantomvilág ellentéte, ahol semmi sem hoz létre energiát, mint a legtöbb ál munk, ahol semminek sincs energetikai következménye.

Ezek után Don Juan az álmodás újabb definícióját adta: egy olyan folyamat, melynek segítségével az álmodó olyan álom-állapotokat különít el, amelyben energia-létrehozó elemeket talál. Biztosan észrevette zavarodottságomat. Nevetett és egy másik, még csavarosabb definíciót adott: az álmodás az a folyamat, amiben azt szándékozzuk, hogy megtaláljuk a gyűjtőpont megfelelő helyzetét. Olyan helyzetet, mely lehetővé teszi számunkra energia-létrehozó elemek érzékelését álomszerű állapotokban.

Elmagyarázta, hogy az energiatest olyan energia érzékelésére is képes, mely teljesen különbözik a saját világunk energiájától, mint például a szervesetlen lények birodalmában található elemek, amiket az energiatest sistergő

energiaként érzed. Hozzátette, hogy a mi világunkban semmi sem sistereg, minden vibrál.

– Mostantól kezdve – mondta –, az álmodásod annak meghatározásáról fog szólni, hogy azok az elemek, melyekre az álmodási figyelmedet összpontosítod, vajon energia-létrehozók vagy csupán fantom kivetülések vagy idegen energiát hoznak létre.

Don Juan bevallása szerint azt remélte, hogy előhozakodók azzal az ötlettel, hogy az energia *látása* lehet a módszer, amivel meg lehet határozni, hogy az igazi testemet vizsgálom vagy sem. Nevetett hibás elgondolásomon, hogy négynaponta teljesen új hálóruhát öltök. Azt mondta, hogy a kisujjamban volt minden szükséges információ ahhoz, hogy rájöjjek az álmodás harmadik kapujának az igazi feladatára és előhozakodjak a megfelelő elképzeléssel, de az értelmező rendszerem arra készítetett, hogy kiagyalt megoldásokat keressek, amelyekből hiányzik a varázslás egyszerűsége és egyenessége.

169.

9.

A felfedezés új területe

Don Juan azt mondta nekem, hogy álmodásban, a *látás* érdekében nemcsak szándékoznom kell a *látást*, hanem a szándékomat hangosan szavakba kell öntenem. Bizonyos okokból ezt nem volt hajlandó elmagyarázni, csak erősködött, hogy hangosan kell mondanom. Beismerte, hogy vannak más módok is ahhoz, hogy elérjük ugyanezt az eredményt, de azt állította, hogy a legegyszerűbb és legegyszerűbb mód az, ha valaki hangosan kimondja a szándékát.

Első alkalommal, amikor hangos szavakba formáltam szándékomat, hogy *lássak*, egy templomi bazárról álmodtam. Annyira sok áru volt, hogy nem tudtam eldönteni, melyiket bámuljam. Egy óriási, feltűnő váza egy sarokban meghozta a döntést helyettem. Rábámultam és kimondtam a szándékomat, hogy *lássak*. Egy pillanatig a váza maradt a látómezőmben, azután egy másik tárggyá változott.

Abban az álomban annyi tárgyat bámultam meg, amennyit csak tudtam. Miután kimondtam szándékomat, hogy *lássak*, minden választott elem, amit bámultam, szertefoszlott és valami mássá alakult át, ahogy mindig is történt álmodási gyakorlataim során. Álmodási figyelmem végül kimerült és borzasztóan csalódottan, majdhogynem mérgesen ébredtem fel.

Hónapokon keresztül szakadatlanul bámultam elemek százait álmaimban és tudatosan kimondtam a szándékomat, hogy *lássak*, de soha semmi nem történt. Belefáradva a várakozásba, végül meg kellett kérdeznem Don Juant.

170.

– Türelmesnek kell lenned. Valami nagyon rendkívüli dolgot tanulsz – jegyezte meg. – A *látás* szándékozását tanuló álmodban. Egyszer majd nem kell már kimondanod a szándékodat; csak egyszerűen csendben akarnod kell.

– Azt hiszem nem értettem meg a rendeltetését annak, amit csinálok – mondtam. – Semmi sem történik akkor, amikor elkiáltom a szándékomat, hogy *lássak*. Mit jelent ez?

– Ez azt jelenti, hogy az álmaid mindeddig átlagos álmok voltak fantom kivetülések; olyan képek, melyek csak a te álmodási figyelmedben élnek.

Pontosan tudni akarta, mi történik azokkal az elemekkel, melyekre ráfókuszálok a tekintetemmel. Azt mondtam neki, hogy szertefoszlának vagy alakot váltanak vagy akár örvényeket is keltenek, amik végül átváltják az álmomat.

– Pont az történik, mint a mindennapi álmodási gyakorlataimban – mondtam. – Az egyetlen dolog, ami nem szokványos, hogy megtanultam fennhangon kiabálni álomban.

Utolsó kijelentésemtől Don Juan szabályos nevetőgörcsöt kapott, amit nagyon zavarónak találtam. Nem sikerült rálelnem kijelentésem humorosságára, vagy reakciójának okára.

– Egy napon majd meg fogod érteni, hogy ez mennyire vicces – mondta válaszul néma tiltakozásomra. – Addig is ne add fel és ne bátortalanodj el. Próbálkozz tovább. Előbb vagy utóbb, megütöd a helyes hangot.

Mint általában, igaza volt. Néhány hónappal később megütöttem a főnyereményt. A legszokatlanabb álom volt. Azzal kezdődött, hogy feltűnt egy felderítő a szertetlen lények világából. A felderítők csak úgy, mint az álmodási megbízott különös módon távol maradtak az álmaimtól. Nem hiányoltam őket és nem töprengtem az eltűnésükön. Valójában olyan kellemes volt nélkülük, hogy el is felejtettem megkérdezni Don Juant távolmaradásukról.

Abban az álomban a felderítő először egy óriási sárga topáz volt, amit egy fiók mélyén találtam. Abban a pillanatban, ahogy kimondtam szándékomat a *látásra*, a topáz sisteregő energiaszállóvá változott át. Attól féltem, hogy kénytelen leszek követni, ezért elfordítottam a tekintete-

171.

met a felderítőről és egy akváriumra fókuszáltam, ami trópusi halakkal volt tele. Kimondtam a szándékomat, hogy *lássak* és óriási meglepetésben volt részem. Az akvárium gyenge, zöldes izzást bocsátott ki és egy felékszerezett nő nagy, szürrealista portréjává változott át. A portré ugyanazt a zöldes izzást sugározta, amikor kimondtam szándékomat, hogy *lássak*.

Ahogy azt az izzást bámultam, az egész álmom megváltozott. Onnantól kezdve egy olyan város utcáján sétáltam, ami ismerősnek tűnt; talán Tucson lehetett. Egy női ruhákat áruló bolt kirakatát bámultam és hangosan kimondtam a szándékomat, hogy *lássak*. Abban a pillanatban egy szembetűnően kiállított fekete kirakatbábu elkezdett izzani. Ezután egy eladónőre bámultam, aki éppen akkor jött a kirakatot átrendezni. Rám nézett. Miután kimondtam szándékomat, *láttam* az izzását. Olyan döbbenetes volt, hogy attól féltem, hogy tündöklő izzásának valamely részlete csapdába ejt, de a nő visszament az üzletbe, még mielőtt időm lett volna a teljes figyelmemet ráösszpontosítani. Szándékomban állt követni a bolt belsejébe; de az álmodási figyelmemet elkapta egy mozgó izzás. Támadóan közeledett felém, gyűlölettel teli. Megvetés volt benne és rosszindulat. Hátraugrottam. Az izzás befejezte a támadását; egy fekete anyag elnyelt és felébredtem.

Ezek a képek olyan élénkek voltak, hogy határozottan úgy hittem, hogy energiát *láttam*, és az álmom egy olyan állapot volt, melyet Don Juan energia-létrehozó, álomszerű állapotnak hív. Fejtörést okozott az elgondolás, hogy az álmok a nem akaratlagos mindennapi valóságban fordulnak elő csakúgy, mint a szervesetlen lények birodalmának álmoképei.

– Most nemcsak energiát láttál, de egy veszélyes határt léptél keresztül – mondta Don Juan, miután meghallgatta beszámolómat.

Azt hajtogatta, hogy az álmodás harmadik kapujának a feladata az, hogy az energiatest magától mozogjon. Azt mondta, hogy utolsó álmodásomban akaratlanul túlhaladtam ennek a feladatnak az eredményét és átkerültem egy másik világba.

– Az energiatested mozgott – mondta. – Magától utazott. Egy ilyen jellegű utazás pillanatnyilag a képességeiden túl van és valami megtámadott.

172.

– Mit gondolsz, mi volt az, Don Juan?

– Ez egy ragadozó jellegű világegyetem. Ezernyi dolog lehetett azok közül a dolgok közül, melyek odakint léteznek.

– Mit gondolsz, miért támadott meg?

– Ugyanazért, amién a szervesetlen lények is megtámadtak: mert elérhetővé teszed magad.

– Ez ennyire nyilvánvaló, Don Juan?

– Nagyonis. Pont annyira nyilvánvaló, mint az, amit te tennél, ha egy furcsa kinézetű pók keresztülmászna az asztalodon, miközben éppen írnál. Ijedtségből agyoncsapnád, ahelyett hogy megcsodálnád vagy megvizsgálnád. Tanácstalan voltam és kerestem a szavakat, amivel fel tudnám tenni a megfelelő kérdést. Meg akartam kérdezni tőle, hogy hol történt az álmom vagy milyen világban voltam abban az álomban. De ezeknek a kérdéseknek nem volt semmi értelmük; erre magamtól is rájöttem. Don Juan nagyon megértő volt.

– Tudni szeretnéd, hogy hová fókuszálódott az álmodási figyelmed, ugye? – kérdezte széles mosollyal.

– Éppen így akartam megfogalmazni a kérdésemet.

Kiokoskodtam hogy a kérdéses álomban valódi tárgyakat kellett, hogy nézzek. Pontosan úgy, mint amikor az történt, hogy az álomban a szobám padlóján, vagy a falán, vagy az ajtaján olyan apró részleteket vizsgáltam melyek létezését később beigazoltam.

Don Juan azt mondta, hogy speciális álmokban, olyanokban, mint amilyen nekem is volt, az álmodási figyelmünk a mindennapi világra fókuszálódik és az egyik valóságos tárgyról azonnal a másikra ugrik. Ami ezt a mozgást lehetővé teszi, az a gyűjtőpont megfelelő álmodási helyzete. Ebből a helyzetből a gyűjtőpont olyan folyékonyságot ad az álmodási figyelemnek, hogy az a másodperc törtrésze alatt képes elképzelhetetlen távolságokat átszelni és ezzel olyan gyors és tűnékeny érzékelést eredményez, amely az átlagos álmokra emlékeztet.

Don Juan elmagyarázta, hogy az álomban egy igazi vázát *láttam* és aztán az álmodási figyelmem nagy távolságokon mozdult keresztül, hogy *lásson* egy igazi szürrealista festményt a felékszerezett nőről. Az eredmény az energia *látását* leszámítva, nagyon közel állt egy általa-

173.

nos álomhoz, amiben ha rábámulunk az elemekre, azok gyorsan valami mássá változnak.

– Tudom, hogy ez mennyire zavaró – folytatta, kétségtelenül tudatában léve zavarodottságomnak. – Bizonyos

elmebeli okokból kifolyólag álmodásban *látni* sokkal idegesítőbb dolog, mint bármi, amit gondolnánk.

Megjegyeztem, hogy már ezelőtt is *láttam* energiát álomban, de az sosem volt ilyen hatással rám.

– Most az energiatested teljes és működőképes – mondta. – Ezért annak a jelentősége, hogy energiát *láttál* az álmodban az az, hogy valóságos világot érzékeltél egy álom fátylán keresztül. Ez a jelentősége annak az utazásnak, amit tettél. Valóságos volt. Energia-létrehozó elemek voltak benne, amik majdnem véget vetettek az életednek.

– Ennyire komoly volt, Don Juan?

– Eltaláltad. Az a teremtmény, ami megtámadott, tiszta tudomásból épült fel, és pont annyira volt halálos, mint amennyire bármi lehet halálos. *Láttad* az energiáját. Biztos vagyok abban, hogy mostanra már rájöttél, hogy addig, amíg nem *látunk* álmodásban, nem tudjuk megkülönböztetni az energia-létrehozó dolgokat a fantom kivetülésektől. Tehát, bár csatáztál a szervesetlen lényekkel és ténylegesen *láttad* a felderítőket és az alagutakat, az energiatested nem tudja biztosan, hogy azok tényleg valóságosak voltak-e, mármint energia-létrehozók. Kilencvenkilenc százalékig biztos vagy, de nem száz százalékosan.

Don Juan erősködött, hogy beszéljünk arról az utazásról, amit tettem. Megmagyarázhatatlan okokból nem szívesen foglalkoztam a témával. Amit mondott, azonnali reakciót váltott ki belőlem. Azon kaptam magam, hogy egy mély és furcsa félelemmel próbálok megbirkózni; sötét volt és gyötrő, a zsigerekig hatoló és szünni nem akaró.

– Kétségkívül a hagyma egy másik rétegébe kerültél – mondta Don Juan egy olyan gondolatsor befejezéséként, amire nem figyeltem.

– Mi ez a hagymának a másik rétege, Don Juan?

– A világ olyan, mint egy hagyma, sok rétege van. Az általunk ismert világ csak egy ezek közül. Néha átkelünk a határokon és más rétegekbe lépünk be; más világba, nagyon hasonlóba, mint ez, de nem ugyanolyanba. És te beléptél egybe, teljesen egyedül.

174.

– Hogyan lehetséges egy ilyen utazás, amiről beszélsz, Don Juan?

– Ez egy értelmetlen kérdés, mert senki sem tud rá válaszolni. A varázslók nézőpontja szerint az univerzum réteges felépítésű és az energiatest ezeken keresztül tud menni. Tudod, hogy hol léteznek mind a mai napig a régi varázslók? A hagyma egy másik rétegében, másik héjában.

– Számomra egy álomban végrehajtott valós és pragmatikus utazás elképzelését nagyon nehéz megérteni vagy elfogadni, Don Juan.

– Ezt a témát már csontig rágtuk. Meg voltam győződve róla, hogy megértetted, az energiatest utazása kizárólag a gyűjtőpont helyzetétől függ.

– Ezt már mondtad nekem. És én csak töprengtem és töprengtem rajta; még mindig azt mondom, hogy számomra semmit sem jelent, hogy az utazás a gyűjtőpont helyzetében van.

– A cinizmus a te problémád. Én pont olyan voltam, mint te. A cinizmus nem engedi, hogy gyökeresen megváltoztassuk a világ megértését. És még arra is készítet bennünket, hogy úgy érezzük, mindig igazunk van. Tökéletesen értettem az álláspontját, de emlékeztettem rá, hogy harcolok mindez ellen.

– Azt ajánlom, hogy tégy meg egy képtelen dolgot, ami talán meg fordítja a szerencsédet – mondta. – Vég nélkül ismételd magadnak, hogy a varázslás sarkalatos pontja a gyűjtőpont rejtélye. Ha ezt elég sokáig ismételve, valami láthatatlan erő felülkerekedik és elvégzi benned a szükséges változtatásokat.

Don Juan nem adta semmi jelét annak, hogy viccelt volna. Tudtam, hogy minden szót komolyan gondolt. Ami zavart, az az erősködése volt, hogy ismétlegessen vég nélkül magamnak az előírt szöveget. Azon kaptam magam, hogy ezt ostobaságnak gondolom.

– Hagyd a cinikus viselkedésedet – förmedt rám. – Ismételd ezt a dolgot komolyan.

– A varázslásban minden a gyűjtőpont rejtélyén múlik – folytatta anélkül, hogy rám nézett volna. – Vagy inkább, a varázslásban minden a gyűjtőpont manipulálásán nyugszik. Te tudod mindezt, de ismételve kell.

175.

Egy pillanatig hallottam megjegyzéseit, bár azt gondoltam, meg fogok halni a gyötrelemtől. Egy elképesztő fizikai szomorúságérzet markolt bele a mellkasomba és fájdalmamban felülvoltottam. A gyomrom és a rekeszizmom felnyomódott a mellkasi üregembe. A nyomás olyan erőteljes volt, hogy a tudomásom szintje megváltozott és beléptem a normál állapotomba. Bármiről is beszélgettünk, az homályos gondolattá vált, valami olyasmivé, ami talán megtörténhetett, de valójában nem, a mindennapi életem tudatosságából adódó világi okoskodásnak köszönhetően.

Amikor Don Juan legközelebb beszélt az álmodásról, megvitattuk azokat az okokat, amik miatt képtelen voltam hónapokon keresztül végezni az álmodási gyakorlataimat. Don Juan figyelmeztetett, hogy a szituációt csak egy kis kerülővel tudja elmagyarázni. **Először rámutatott arra, hogy óriási különbség van a régi varázslók és a**

modern kori emberek gondolkodása és cselekedetei között. Aztán rámutatott arra, hogy a régi idők embereinek igencsak realista rálátása volt a tudásra és az érzékelésre, mert a látásmódjuk a körülöttük lévő univerzum vizsgálatából eredt. Ezzel ellentétben a modern kor embereinek képtelenül valótlan rálátásuk van a tudásra és az érzékelésre, mert a látásmódjuk a szociális rendből és az azzal való kapcsolatukból ered.

– Miért mondd el nekem mindezt? – kérdeztem.

– Mert te egy modern ember vagy, aki belegabalyodott a régi idők embereinek a vizsgálataiba és szemléletébe – válaszolta. – És sem a vizsgálatok, sem a szemléletek nem ismerősek a számadra. Most józanságra és hidegvérre van szükséged, jobban, mint eddig bármikor. Próbálok egy szilárd hidat képezni, egy olyan hidat, melyen járnai tudsz a régi idők embereinek és a modern kor embereinek a szemlélete között.

Megjegyezte, hogy a régi idők embereinek transzcendentális vizsgálatainak közül az egyetlen, ami számomra ismerős, mert ez a mai napig átszivárgott, az az a gondolat, hogy a lelkünket eladjuk az ördögnek cserébe a hallhatatlanságért, amiről bevallotta, hogy ez számára úgy hangzik, mintha ez egyenesen a régi varázslók és a szervesetlen lények közti kapcsolatból származna. Emlékeztetett rá, hogy az álmodási megbízott azzal próbált rávenni engem a birodalmukban maradásra, hogy felaján-

176.

lotta személyiségem és öntudatom megőrzésének lehetőségét, majdnem az örökkévalóságig.

– Ahogy azt tudod, a szervesetlen lények csábításának engedni, az nem csak egy idea; ez valóságos – folytatta Don Juan. – De még nem teljesen realizáltad ennek a valódiságnak a jelentőségét. Hasonlóképpen az álmodás is valóságos; ez egy energia-létrehozó állapot. Hallottad a kijelentéseimet és valószínűleg értetted is, de a tudomásod még nem kapta el a teljes jelentőségét.

Don Juan azt mondta, hogy az ésszerűségem ismeri egy ilyen természetű felismerés fontosságát és utolsó beszélgetésünk alkalmával arra készítette a tudomásomat, hogy szintet váltson. A normál tudomásomban kötöttem ki, még mielőtt az álmom árnyalataival tudtam volna foglalkozni. Az ésszerűségem tovább védte magát azzal, hogy felfüggesztette az álmodási gyakorlataimat.

– Biztosíthatlak, hogy teljesen a tudatában vagyok annak, hogy mi az energia-létrehozó állapot – mondtam.

– Én meg biztosíthatlak arról, hogy nem vagy tudatában – vágott vissza. – Ha így lenne, akkor az álmodásra sokkal nagyobb körültekintést és törődést fordítanál. Mivel azt gondolod, hogy csak álmodsz, a vakszerencsére bízod magad. Helytelen okoskodásod azt mondja neked, hogy mindegy mi történik, egy adott pillanatban az álom úgyis véget ér és te felébredsz.

Igaza volt. Annak ellenére, hogy mennyi mindent tapasztaltam már az álmodási gyakorlataimban, valahogy mégis megmaradtam annál az általános érzésnél, hogy ez csak álom.

– Én a régi idők embereinek, és a modern kor embereinek a látásmódjáról beszélek – folytatta Don Juan –, mert a tudomásod, ami egy modern ember tudomása, az ismeretlen fogalmakkal jobban szeret úgy bánni, mintha azok üres eszmék volnának. Ha rád hagyom, te az álmodásra, mint eszmére tekintesz. Természetesen biztos vagyok benne, hogy komolyan veszed az álmodást, de nem igazán hiszed el az álmodás valóságosságát.

– Azt értem, amit mondasz Don Juan, de nem értem, miért mondd.

– Azért mondom mindezt, mert most első alkalommal vagy megfelelő helyzetben ahhoz, hogy megértsd, az álmodás egy energia-létreho-

177.

zó állapot. Most először megértheted, hogy az átlagos álmok eszközül szolgálnak a gyűjtőpont megedzéséhez, hogy az elérje azt a helyzetet, ami ezt az energia-létrehozó állapotot eredményezi és ezt hívjuk álmodásnak.

Figyelmeztetett, hogy mivel az álmodók olyan valóságos világokba lépnek be és olyan valóságos világokat érintenek meg, amik hatása mindent magában foglal, ezért nekik folyamatosan a legintenzívebb kitartó éberség állapotában kell lenniük; a teljes éberségtől való bármilyen eltérés olyan módon veszélyezteti az álmodót, ami több mint borzasztó.

Ekkor újra mozgást tapasztaltam a mellkasi üregemben, pontosan ugyanolyan, mint amit azon a napon éreztem, amikor a tudomásom szintje magától megváltozott. Don Juan a karomnál fogva erőteljesen megrázott.

– Tekintsd úgy az álmodást, mint valami rendkívül veszélyes dolgot! – utasított. – És mostantól kezdve ne kezdj bele egyik bizzarr manőveredbe sem!

Hanghordozása olyan sürgető volt, hogy abbahagytam azt, amit tudattalanul csináltam.

– Mi történik velem, Don Juan? – kérdeztem.

– Az történik veled, hogy képes vagy a gyűjtőpontodat gyorsan és könnyedén eltolni – mondta. – Mégis, ez a könnyedség egy hajlammal jár, ami szabálytalanná teszi az eltolódást. Tedd rendbe a könnyedségedet. És egy hajszálnyit szünetet se engedélyezz magadnak.

Könnyedén vitatkozhattam volna, hogy nem tudom miről beszél, de tudtam. Azt is tudtam, hogy csak pár pillanatom van arra, hogy összegyűjtssem az energiámat és megváltoztassam a magatartásomat és ezt meg is

tettem.

Aznap ez volt beszélgetésünk vége. Hazamentem és közel egy évig hűségesen és naponta ismételtetem magamnak azt, amit Don Juan kért tőlem. A litániaszerű könyörgésem eredménye elképesztő volt. Határozottan meg voltam győződve arról, hogy ugyanolyan hatása volt a tudomásomra, mint a mozgásgyakorlatoknak a testem izmaira. Gyűjtőpontom még mozgékonyabb lett, ami azt jelentette, hogy az energia látása álmodásban az egyedüli céljává vált gyakorlataimnak. Az ener-

178.

gia látásában való jártasságom az erőfeszítéssel arányosan nőtt. Eljött a pillanat, amikor egyetlen szó nélkül képes voltam szándékozni a látást és tulajdonképpen ugyanazt az eredményt tapasztaltam, mint amikor hangosan kimondtam a látásra irányuló szándékomat.

Don Juan gratulált nekem a teljesítményemhez. Én természetesen azt feltételeztem, hogy tréfál. Biztosított, hogy komolyan gondolta, de nagyon kérte, hogy folytassam a kiabálást legalább akkor, amikor bizonytalan vagyok. A kérését nem találtam furcsának. Magamtól is minden alkalommal, amikor szükségesnek találtam, torkom szakadtából kiabáltam.

Felfedeztem, hogy világunk energiája hullámszerű. Ez az energia villódzik. Nem csak az élőlények, hanem a világunkban minden a saját belső fényét sugározza. Don Juan elmagyarázta, hogy a mi világunk energiája vibráló színárnyalatok rétegeiből áll. A felső réteg fehéres; a rögtön szomszédos halványzöldes; és egy másik, bár kicsit távolabbi borostyán.

Mindezeket a színárnyalatokat megtaláltam vagy inkább láttam a csillogásukat, amikor alakot váltottak azok az elemek, amikkel álomszerű állapotaimban találkoztam. Bár mindig, amikor bármi olyat láttam, ami energia-létrehozó, a fehéres izzás volt a kezdeti hatás.

– Csak háromféle különböző színárnyalat létezik? – kérdeztem Don Juant.

– Számtalan van belőlük – válaszolta –, de abból a célból, hogy egy kezdeti sorrendet felállítsunk, ezzel a hárommal kell foglalkoznod. Később annyi tapasztalatot szerezhetsz, amennyit csak akarsz és színárnyalatok tucatjait különítheted el, ha képes leszel rá.

– A fehéres réteg az emberiség jelenlegi gyűjtőpont helyzetének a színárnyalata – folytatta Don Juan. – Azt is mondhatjuk, hogy ez egy modern színárnyalat. A varázslók úgy hiszik, hogy minden, amit az ember napjainkban tesz, ezzel a fehéres izzással színeződik be. Egy másik időben az emberiség gyűjtőpont helyzete az uralkodó színárnyalatot halványzöldessé tette; és egy másik, távolabbi időben pedig borostyánszínűvé. A varázslók energiájának a színe borostyán, ami azt jelenti, hogy energetikailag azokhoz az emberekhez tartoznak, akik a régmúltban léteztek.

179.

– Mit gondolsz, Don Juan, a jelenlegi fehéres színárnyalat meg fog változni egy nap?

– Ha az ember képes lesz kibontakozni. A varázslók óriási feladata az, hogy előhozzák az eszmét, hogy a kibontakozás érdekében az embernek először meg kell szabadítania tudomását a szociális rendhez való kötöttségétől. Ha a tudomás egyszer szabad, a szándék egy új evolúciós ösvényre fogja irányítani azt.

– Gondolod, hogy a varázslóknak sikerül végrehajtaniuk ezt a feladatot?

– Már sikerült nekik. Ők maguk a bizonyíték. A többiek meggyőzése a kibontakozás értékéről és fontosságáról, az egy másik dolog.

A másik fajta energia, amit találtam, idegen, de jelen van a világunkban és ez a felderítők energiája, amelyik energiát Don Juan sistergőnek nevezte. Élmomban rengeteg olyan elemmel találkoztam, amit ha láttam, olyan energiasűrű alakult, ami valami hőszerű belső tevékenységtől bugyborékol, mintha sült volna.

– Tartsd észben, hogy nem minden felderítő, amivel találkozol, tartozik a szervesetlen lények birodalmához – jegyezte meg Don Juan. – Mind ez idáig minden felderítő, amivel találkoztál, leszámítva a kék felderítőt, abból a birodalomból való volt, de ez azért volt, mert a szervesetlen lények gondoskodtak rólad. Ők irányították az előadást. Most egyedül vagy. Néhány felderítő, amivel találkozni fogsz, nem a szervesetlen lények birodalmából való lesz, hanem a tudomás más, még távolabbi rétegeiből való.

– A felderítők tudatában vannak maguknak? – kérdeztem.

– A legteljesebb mértékben – válaszolta.

– Akkor miért nem létesítenek kapcsolatot velünk akkor, amikor ébren vagyunk?

– Létesítenek. De a mi nagy szerencsétlenségünk, hogy a tudatosságunk annyira le van foglalva, hogy nincs időnk erre figyelmet fordítani. Azonban alvás közben a kétirányú csapóajtó kinyílik: álmodunk. És álmunkban kapcsolatot létesítünk.

– Van arra valami mód, hogy megállapítsuk, a felderítők a szervesetlen lények szintjén túlról jönnek-e?

180.

– Minél messzebből jönnek, annál nagyobb a sisterség. Egyszerűen hangzik, de hagynod kell, hogy az energiatested mondja meg, mi mi csoda. Biztosíthatlak, hogy nagyon finom különbségeket fog tenni, és csalhatatlanul ítéli meg az idegen energiát, ha szembekerül vele.

Újra igaza volt. Minden nagyobb felhajtás nélkül az energiatestem két fő idegen energiát különböztetett meg. Az első a szervetlen lények világából érkező felderítők voltak. Az energiájuk finoman sercegett. Nem párosult hang hozzá, de a megjelenése mindig nyilvánvalóan bugyborékoló volt vagy olyan, mint a vízé, ami éppen forrni kezd.

A második fő fajta energiájú felderítők azt a benyomást keltették, hogy számottevően több energiájuk van. Azok a felderítők látszólag éppen kigyulladni készültek. Belülről vibráltak, mintha nagy nyomású gázzal lennének feltöltve.

Az idegen energiával való találkozásaim mindig gyorsak voltak. mert mindig teljes figyelmet fordítottam arra, amit Don Juan tanácsolt nekem. Azt mondta: – Addig, amíg nem tudod pontosan, hogy mit csinálsz és hogy mit akarsz az idegen energiától, meg kell elégedned rövid pillantásokkal. Minden, ami több mint egy pillantás, az olyan veszélyes és olyan ostobaság, mint egy mérges kígyót simogatni.

– Miért veszélyes, Don Juan? – kérdeztem.

– A felderítők mindig nagyon agresszívak és rendkívül merészek – mondta. – Ilyennek kell lenniük, annak érdekében, hogy fölényben legyenek felderítéseik során. Az álmodási figyelmünket rajtuk tartani egyenértékű azzal, hogy nyomtatékosan kérjük őket, hogy a tudomásukat ránk fókuszálják. Ha egyszer ránk fókuszálták a figyelmüket, arra kényszerülünk, hogy velük menjünk. És természetesen ebben van a veszély. Olyan világokban köthetünk ki, melyek energetikai lehetőségeinken túl vannak.

Don Juan elmagyarázta, hogy sokkal több fajta felderítő létezik, mint az a kettő, amit osztályoztam, de a jelenlegi energiaszintemen csak háromra tudok fókuszálni. Az első kettőt úgy osztályozta, mint amiket a legkönnyebb felismerni. Olyan különös álcájuk van az álmainkban, mondta, hogy azonnal megragadják az álmodási figyelmünket. A harmadik típusú felderítőt úgy írta le, ami agresszivitás és erő szempontjából a legveszélyesebb, mert finom álcák mögé rejtőzik.

181.

– Az egyik legkülönösebb dolog, amire az álmodók rábukkanhatnak, az az, amire te hamarosan rá fogsz bukkanni – folytatta Don Juan –, a harmadik típusú felderítő. Eddig csak az első két típusra találtál példát, de ez azért van, mert nem a megfelelő helyen kerested.

– És mi a megfelelő hely, Don Juan?

– Már megint a szavak csapdájába esel; ezúttal az „elem” szó a bűnös, amiről te azt hiszed, hogy csak dolgokat, tárgyakat jelent. Hát, a legkegyetlenebb felderítő az álmainkban szereplő emberek mögé bújik. Egy félelmetes meglepetésben volt részem, amikor álmodásomban tekintetemet az anyám álmképére fókuszáltam. Miután kimondtam szándékomat, hogy *lássak*, átváltozott egy ijesztő és kegyetlen, sistersgő energiabuborékká.

Don Juan egy kis szünetet tartott, hogy kijelentései be tudjanak ivódni. Hülyén éreztem magam attól, hogy zavar az a lehetőség, hogy az anyám álmképe mögött egy felderítőt talállok.

– Bosszantó, hogy mindig a szüleink vagy a közeli barátaink álmképeivel társulnak – folytatta. – Talán ezért van az, hogy gyakran kínosan érezzük magunkat, amikor róluk álmodunk. – Vigyora arról árulkodott, hogy élvezi nyugtalanságomat. – Az álmodók számára fontos szabály, hogy elfogadják, a harmadik típusú felderítő akkor van jelen, amikor azt érzik, hogy egy álomban a szüleik vagy a közeli barátaik felzaklatják őket. Épeszü tanács, hogy óvakodjunk azoktól az álmképektől. Ezek valóságos mótelyek.

– Milyen összefüggés van a kék felderítő és a többi felderítő között? – kérdeztem.

– A kék energia nem sistersgő – válaszolta. – Olyan, mint a miénk; hullámszik, de kék és nem fehér. A kék energia nem létezik természetes állapotban a mi világunkban. És ezzel egy olyan dologhoz éreztünk, amiről sohasem beszéltünk. Milyen színűek voltak a felderítők, amiket eddig *láttál*?

Addig a pillanatig, amíg nem említette, ez eszembe sem jutott. Azt mondtam Don Juannak, hogy azok a felderítők, amiket *láttam*, rózsaszínűek voltak vagy pirosasak. És ő azt mondta, hogy a harmadik típusú, a halálos felderítő fénylő narancsszínű.

182.

Magamtól rájöttem, hogy a harmadik típusú felderítő egyenesen ijesztő. Mindig, amikor találkoztam eggyel, az a szüleim álmképe mögött volt, főleg az anyámé mögött. Amikor *láttam* az energiáját, az mindig arra az energiatípusra emlékeztetett, ami megtámadott az első álomban, ahol szándékosan *láttam*. Minden alkalommal, amikor ilyenekkel találkoztam, az idegen robbanásszerű energia látszólag rám akart ugrani. Az energiatestem mindig rettegéssel reagált, még mielőtt *láttam* volna azt.

Az álmodásról folytatott legközelebbi beszélgetésünkkel arról faggattam Don Juant, hogy miért hiányoznak

teljes mértékben a szervetlen lények az álmodási gyakorlataimból.

– Miért nem tűnnek fel többé? – kérdeztem.

– Csak az elején mutatják meg magukat – magyarázta. – Miután a felderítőik elvittek minket a világukba, nincs többé szükség a szervetlen lények kivételére. Ha látni akarjuk a szervetlen lényeket, egy felderítő elvisz minket oda. Senki sem és ezt úgy értem, hogy egyáltalán senki sem utazhat egymaga a birodalmukba.

– Miért van ez így, Don Juan?

– A világuk zárt. Senki sem léphet be vagy ki a szervetlen lények hozzájárulása nélkül. Az egyetlen dolog, amit egyedül is megtehetsz, ha már egyszer bent vagy, hogy kimondod a szándékodat a maradásra. Ezt hangosan kimondani azt jelenti, hogy olyan energiaáramlatokat hozunk mozgásba, melyek visszafordíthatatlanok. Hajdanán a szavak elképesztő erővel bírtak. Most nincs erejük. A szervetlen lények birodalmában nem veszítették el az erejüket.

Don Juan nevetett és azt mondta, nem az ő dolga, hogy bármit is mondjon a szervetlen lények világáról, mert én igazán többet tudok róla, mint ő és az összes harcostársa együttvéve.

– Van még egy utolsó téma, ami ahhoz a világhoz tartozik és még nem beszéltük meg – mondta. Hosszabb szünetet tartott, mintha a megfelelő szavakat keresné. – Mindent számba véve – kezdte –, a régi varázslók cselekedetei iránti ellenszenvem nagyon személyes. Mim nagual, megvetem, amit tettek. Gyáván menedéket kerestek a szervetlen lények világában. Megbeszélték, hogy egy ragadozó világegyetem-

183.

ben, ami szétszaggatni készül bennünket, az egyetlen lehetséges menedék számunkra abban a birodalomban van.

– Miért hitték ezt? – kérdeztem.

– Mert ez igaz – mondta. – Mivel a szervetlen lények nem hazudhatnak, az álmodási megbízott reklámszövege mind igaz volt. Az a világ oltalmat adhat nekünk, és megnyújthatja a tudomásunkat közel egy örökkévalóságig.

– Az álmodási megbízott reklámszövegének számomra nincs vonzereje, akkor sem, ha igaz – mondtam.

– Ezt úgy érted, hogy megkockáztatsz egy olyan utat, ami talán darabokra szaggat? – kérdezte rémülettel a hangjában.

Biztosítottam Don Juant, hogy nem akarom a szervetlen lények világát, és nem érdekel, hogy milyen előnyöket kínál. Úgy tűnt, kijelentésem a végtelenségig jólesett neki.

– Akkor készen állsz egy utolsó megállapításra azzal a világgal kapcsolatosan. A legijesztőbb megállapítás, amit csak tehetek – mondta és mosolyogni próbált, de nem igazán sikerült neki.

Don Juan a szemembe nézett és gondolom a megértés vagy az egyetértés sugarát kereste. Egy pillanatig csendben maradt.

– Az energia, ami ahhoz szükséges, hogy a varázslók a gyűjtőpontjukat elmozdítsák, a szervetlen lények birodalmából jön – mondta, mintha gyorsan túl akarna lenni rajta.

A szívem majdnem megállt. Szédülni kezdtem és a lábaimmal topognom kellett, hogy össze ne essek.

– Ez az igazság – folytatta Don Juan –, és a régi varázslók hagyatéka. Lerögzítve tartanak bennünket a mai napig. Ez az oka annak, hogy nem szeretem őket. Zokon veszem, ha csak egy forrás van, amiből táplálkozni lehet. Én személyesen elutasítom ezt. És megpróbáltalak téged is elterelni ettől. De nem sikerült, mert valami úgy húzott téged abba a világba, mint egy mágnes.

Jobban értettem Don Juant, mint azt gondoltam volna. Az abba a világba való utazás energetikai szinten mindig egy löketet jelentett a sötét energiából. Még ilyen értelemben is gondoltam rá, sokkal azelőtt, hogy Don Juan elmondta volna megállapítását.

– Mit tehetünk ezzel kapcsolatban? – kérdeztem.

184.

– Nem üzletelhetünk velük – válaszolta –, és mégsem maradhatunk távol tőlük. Én azt a megoldást választottam, hogy elveszem az energiájukat, de nem engedek a befolyásuknak. Ez mint abszolút cserkészés ismeretes. Ezt úgy kell végrehajtani, hogy fenntartjuk a szabadság tántoríthatatlan szándékát, bár egyetlen varázsló sem tudja, hogy mi valójában a szabadság.

– El tudod nekem magyarázni Don Juan, hogy miért kell a varázslóknak energiát elvenni a szervetlen lények birodalmából?

– Nincs más használható energia a varázslók számára. Annak érdekében, hogy a gyűjtőponttal manőverezzenek úgy, ahogy azt teszik, a varázslóknak mérhetetlenül sok energiára van szükségük.

Emlékeztettem saját állítására: hogy az álmodáshoz az energia újrendezésére van szükség.

– Ez így van – válaszolta. – Ahhoz, hogy elkezdjék az álmodást, a varázslóknak újra kell fogalmazni előfeltételeiket és energiát kell megtakarítaniuk, de ez az újrendezés csak az álmodás megalapozásához szükséges energiát eredményezi. Ahhoz, hogy más birodalmakba repüljünk, hogy lássuk az energiát, hogy az energiatestet megformáljuk sötétebbi, sötétebbi, az egy másik ügy. Ezekhez a manőverekhez a varázslóknak sötét és

idegen energiátöltetekre van szükségük.

– De hogyan veszik el ezt a szervesetlen lények világából?

– Úgy, hogy egyszerűen odamennek. A mi águnk összes varázslójának ezt kellett tennie. Bár egyikünk sem volt elég idióta ahhoz, amit te csináltál. De ez azért van, mert egyikünkben sincsenek meg a te hajlamaid.

Don Juan hazaküldött, hogy töprengjek el azon, amit felfedett előttem. Végtelen sok kérdésem volt, de egyiket sem akarta hallani.

– Az összes kérdésemre magad is tudod a választ – mondta, miközben búcsút intett nekem.

185.

10.

A cserkészők becserkészése

Otthon hamarosan rájöttem, hogy lehetetlen válaszolnom akár egyetlen kérdésemre is. Valójában meg sem tudtam fogalmazni őket. Ez talán azért lehetett, mert a második figyelem határai kezdtek összeomlani körülöttem; ez akkor történt, amikor a mindennapi életben találkoztam Florinda Grauval és Carol Tiggs-szel. A legveszedelmesebb dolog volt rám nézve az a zavar, hogy egyáltalán nem ismerem őket, ugyanakkor annyira meghitten ismerem őket, hogy gondolkodás nélkül meghalnék értük. Taisha Abelarral néhány évvel azelőtt találkoztam és éppen csak kezdtem hozzászokni ahhoz a megdöbbenő érzéshez, hogy ismerem őt, de arról halvány fogalmam sincs, hogy honnan. Az már túl soknak bizonyult, hogy még két embert hozzávegyek ehhez az egyébként is túlterhelt rendszerhez. Beteg lettem a kimerültségtől és Don Juan segítségét kellett kérnem. Abba a dél-mexikói városba mentem, ahol ő és a társasága élt.

Don Juan és varázslótársai a kavargódságom pusztá említésétől harsány nevetésben törtek ki. Don Juan elmagyarázta, hogy igazából nem rajtam nevetnek, hanem magukon. Az érzékelési problémáim az ő problémáikra emlékeztették őket, amikor a második figyelem határai körülöttük omlottak össze úgy, mint most körülöttem. A tudomásuk nem volt felkészülve rá, mint ahogy az enyém sem, mondta.

– Minden varázsló átesik ezen a gyötrelmen –, folytatta Don Juan. – A tudomás a felfedezés végtelen területe a varázslók számára és általában az ember számára. Ahhoz, hogy a tudomás növekedjen, nincs olyan kockázat, amit ne vállalnánk és nincs olyan eszköz, melyet

186.

visszautasítanánk. Tartsd észben, hogy csak az elme józansága mellett növekedhet a tudomás.

Don Juan aztán azt ismételte, hogy az ideje a végéhez közeledik és nekem bölcsen kell használnom a forrásaimat, hogy minél nagyobb területet fel tudjak fedezni, mielőtt ő elmegy. Amikor így beszélt, az mindig a mélységes levertség állapotába juttatott. De ahogy az elmenetele közeledett, nagyobb belenyugvást tanúsítottam. Nem éreztem többé a levertséget, de még mindig pánikban voltam.

Ezek után semmit sem mondott. Következő nap kérésére Mexikóvárosba vittem a kocsimmal. Dél körül érkeztünk és egyenesen a Hotel del Pradóna mentünk, az Alameda sétányra, arra a helyre, ahol rend szerint megszállt, amikor a városban volt. Don Juannak aznap délután négykor egy jogással volt találkozója. Mivel sok időnk volt, elmentünk a belváros szívében található Café Tacuba étterembe, ami arról volt híres, hogy igazi ételeket szolgáltak fel.

Don Juan nem volt éhes. Csak két édes tamalét rendelt, míg én pompás lakomával kápráztattam el magam. Nevetett rajtam és egészséges étvágyam miatt a kétségbeesés néma jelét mutatta.

– Egy cselekedetsort fogok most felvázolni neked – mondta szárazon, amikor befejeztük az ebédet. – Ez az álmodás harmadik kapujának utolsó feladata, a legrejtélyesebb manőver, ami a cserkészők becserkészéséből áll. Becserkészni a cserkészőket annyit tesz, hogy egy varázslói tett végrehajtásának érdekében szándékosan energiát szerzünk a szervesetlen lények birodalmából.

– Miféle varázslói tetről van szó, Don Juan?

– Egy utazásról, egy olyan utazásról, ami a tudomást, mint a környezet egy elemét használja – magyarázta. – A mindennapi életben a víz a környezet egyik eleme, amit utazásra használunk. Képzeld el, hogy a tudomás egy hasonló elem, amit utazásra lehet használni. A tudomás közegén keresztül az univerzum minden részéből érkeznek hozzánk felderítők és ez kölcsönös; a tudomáson át a varázslók elmennek az univerzum végébe.

Voltak bizonyos fogalmak Don Juan temérdek fogalma között, melyeknek a tudatára ébresztett tanításai folyamán, amik megragadták teljes figyelmemet. Ez egy volt közülük.

187.

– Forradalmi a gondolat, hogy a tudomás egy fizikai elem – mondtam megilletődve.

– Nem azt mondtam, hogy fizikai elem – javított ki. – Ez egy energetikai elem. Különbséget kell tenned a kettő között. A varázslók számára, akik látják a tudomást, az egy izzás. Az energiatestüket össze tudják kapcsolni ezzel az izzással és el tudnak menni vele.

– Mi a különbség egy fizikai és egy energetikai elem között? – kérdeztem.

– Az, hogy a fizikai elemek az értelmezési rendszerünk részét képezik, míg az energetikai elemek nem. Az energetikai elemek, mint például a tudomás, léteznek az univerzumunkban. De mi, mint átlagos emberek, csak a fizikai elemeket érzékeljük, mert erre lettünk tanítva. A varázslók ugyanezen oknál fogva érzékelik az energetikai elemeket: erre lettek tanítva.

Don Juan elmagyarázta, hogy a tudomás környezetünk energetikai elemeként való használata a varázslás esszenciája, és a varázslás röppályája a gyakorlatiasság szempontjából a következő: először a bennünk létező energia felszabadítása a harcos út kikezdetetlen követése által; másodsor, az energiatest felépítése ezzel az energiával az álmodás révén; harmadsor, a tudomás használata a környezet elemeként annak érdekében, hogy az energiatestünkkel és teljes fizikalitásunkkal más világokba lépjünk be.

– Kétfajta energia utazás létezik más világokba – folytatta. – Az egyik, amikor a tudomás felkapja a varázsló energiatestét és elviszi valahová, a másik, amikor a varázsló tudatosságának teljességével elhatározza, hogy a tudomás sugárútját használja ahhoz, hogy utazzon egyet. Az első fajtát már csináltad. A másodikhoz rettenetesen sok fegyelem kell.

Hosszú szünet után Don Juan kijelentette, hogy a varázslók életében vannak olyan dolgok, melyek mesteri bánásmódot igényelnek és ezek közül a legfontosabb, legéleterősebb és legveszélyesebb a tudomással, mint az energiatest számára nyitott energetikai elemmel való viszonyunk.

Nem volt hozzáfűznivalóm. Hirtelen bizseregni kezdtem és csüngtem minden szaván.

188.

– Egymagad nem rendelkezél elég energiával ahhoz, hogy elvégezd az álmodás harmadik kapujának utolsó feladatát – folytatta –, de te és Carol Tiggs együtt bizonyára meg tudjátok csinálni azt, amit a fejemben forgatok. Szándékosan szünetet tartott, hallgatásával buzdítva, hogy kérdezzem meg, mit forgat a fejében. Megkérdeztem. Nevetése csak fokozta a baljós hangulatot.

– Azt akarom, hogy ti ketten törjétek szét a normál világ határait, és a tudomást energetikai elemként használva lépjétek be egy másikba – mondta. – Ez a szétválás és belépés a cserkészők becserkészése. A tudomás energetikai elemként való használata kikerüli a szervesetlen lények befolyását, de attól még az ő energiájukat használja.

Nem volt hajlandó több információt adni, azt mondta, azért, hogy ne befolyásoljon. Úgy hitte, hogy minél kevesebbet tudok a dologról előre, annál jobb nekem. Én nem értettem vele egyet, de biztosított arról, hogy szükség esetén az energiatestem tökéletesen képes vigyázni magára.

Az étteremből a jogász irodájába mentünk. Don Juan gyorsan végzett üzleti ügyeivel és pár perc múlva már egy taxiban ültünk, a repülőtér felé menet. Don Juan informált, hogy Carol Tiggs érkezik egy járatral Los Angelesből, és kizárólag azért jön Mexikóvárosba, hogy ezt az utolsó álmodási feladatot végrehajtsa velem.

– Mexikó völgye nagyszerű hely egy olyan varázsló tett végrehajtásához, amilyenre te készülsz – jegyezte meg.

– Még nem mondtad el, hogy pontosan milyen lépéseket kell követni – mondtam.

Nem válaszolt. Többet nem beszéltünk, de amíg a gép landolására vártunk, elmagyarázta, mi a követendő eljárás. Át kell mennem Carol szobájába a Regis Hotelbe, a mi hotelünkkel szembe és miután teljes belső csendbe kerülünk, finoman álmodásba kell csúsznunk kimondva szándékunkat, hogy a szervesetlen lények birodalmába akarunk menni.

Félbeszakítottam, hogy emlékeztessem rá, mindig egy felderítő feltűnésére kell várom, és csak azután nyilváníthatom ki hangosan a szándékomat, hogy a szervesetlen lények világába akarok menni.

189.

Don Juan kuncogott és azt mondta: – Még nem álmodtál együtt Carol Tiggs-szel. Meglátod, nem mindennapi élvezet. A női varázslóknak senkire sem kell támaszkodniuk. Akkor mennek abba a világba, amikor csak akarnak: számukra van egy felderítő mindig hívásra készen.

Nem fért a fejembe, hogy hogyan tudná egy női varázsló megtenni azt, amit Don Juan állított. Azt gondoltam, hogy szakértő módjára kezelem a szervesetlen lények világát. Amikor megemlékeztem neki, hogy mi jár a fejemben, azt felelte, ahhoz képest, amire a női varázslók képesek, egyáltalán nem vagyok szakértő.

– Mit gondolsz, miért vittem magammal Carol Tiggs-szel, amikor kihúztuk a testedet abból a világból? – kérdezte. – Azt hiszed azért, mert gyönyörű?

– Miért vitted, Don Juan?

– Mert egyedül képtelen voltam rá; számára pedig semmiség volt. Ismeri annak a világnak a csínját-bínját.

– Ő egy kivételes eset, Don Juan?

– A nőknek általában természetes hajlamuk van ahhoz a birodalomhoz; természetesen a női varázslók a bajnokok, de Carol Tiggs jobb bárkinél, akit ismerek, mert neki, mint nagual asszonynak nagyszerű az energiája. Azt gondoltam, hogy komoly ellentmondáson kaptam Don Juant. Azt mondta nekem, hogy a szervesetlen lények egyáltalán nem érdeklődnek a nők iránt. Most az ellenkezőjét állította.

– Nem állítottam az ellenkezőjét – jegyezte meg, amikor kérdőre vontam. – Azt mondtam neked, hogy a szervesetlen lények nem hajszolják a nőket; csak a férfiak után mennek. De azt is mondtam neked, hogy a szervesetlen lények női jellegűek, és hogy az egész világegyetem nagy része női jellegű. Vondd le saját magad a következtetést.

Mivel nem tudtam semmilyen következtetést levonni, Don Juan elmagyarázta nekem, hogy a női varázslók elméletileg úgy jönnek-mennek abban a világban, ahogy tetszik nekik, emelkedett tudomásuk és nőiségük miatt.

– Ezt biztosan tudod? – kérdeztem.

– Az én társaságom női soha nem tették ezt – ismerte be –, nem azért, mert nem tehették volna, hanem mert lebeszéltem őket. A te tár-

190.

saságod női viszont olyan gyakran teszik, mint amennyiszer átöltöznek.

Vákuumot éreztem a gyomromban. Valójában semmit sem tudtam a társaságom nőiről. Don Juan azzal vigasztalt, hogy a körülményeim eltérőek az övétől, mint ahogy nagulként betöltött szerepem is. Biztosított róla, hogy nem lennék képes eltántorítani a társaságom női tagjai közül egyet sem, még ha a fejem tetejére állnék is.

Miközben a taxi a hotelja felé vitt minket, Carol azzal szórakoztatta Don Juant és engem, hogy olyan embereket utánzott, akiket ismertünk. Én próbáltam komoly lenni, és a feladatunkról kérdeztem. Valami elnézésféleséget mormogott, hogy nem tud azzal a komolysággal válaszolni, mint amit érdemelnék. Don Juan harsányan nevetett, ahogy Carol utánozta komoly hanglejtésemet.

Miután Carol bejelentkezett a hotelba, hármasban kószáltunk a belvárosban, antikváriumokat keresve. A Mozaikok Házában, a Sanborn étteremben ettünk egy könnyű vacsorát. Tíz óra körül a Regis Hotelhez sétáltunk. Egyenesen a lifthez mentünk. A félelmem kiéleltette azt a képességet, hogy a részleteket érzékeljem. A hotel épülete öreg volt és masszív. Az előcsarnok bútorai valószínűleg láttak jobb napokat is. De még mindig maradt körülöttünk valami a régi pompából, ami határozottan varázslatos volt. Nem volt nehéz megértenem, hogy Carol miért szerette annyira ezt a szállodát.

Mielőtt a lifthez értünk volna, aggodalmam olyan magasságokba szökött, hogy meg kellett kérnem Don Juant, gyorsan adjon még néhány utasítást.

– Mondd el újra, hogy mit fogunk csinálni – kérleltem.

Don Juan az előcsarnok hatalmas antik székeihez húzott minket, és türelmesen elmagyarázta, hogy ha már egyszer a szervesetlen lények világában vagyunk, ki kell mondanunk a szándékunkat, hogy a normál tudomásunkat az energiatestünkbe szeretnénk áthelyezni. Azt javasolta, hogy Carol és én együtt mondjuk ki szándékunkat, bár ez a rész nem igazán fontos. Ami viszont fontos, mondta, hogy mindketten szándékozzuk a teljes mindennapi tudomásunk áthelyezését az energiatestünkbe.

– Hogyan kell csinálni a tudomás áthelyezését? – kérdeztem.

191.

– A tudomás áthelyezéséhez pusztán ki kell mondani szándékunkat és rendelkezni kell az ehhez szükséges energiával – mondta. – Carol tud erről mindent. Már csinálta. Fizikailag belépett a szervesetlen lények világába, amikor téged kihúzott onnan, emlékszel? Az ő energiája majd megcsinálja a mutatványt. Kibillenti a mérleg nyelvét.

– Mit jelent az, hogy kibillenti a mérleg nyelvét? Labilis állapotban vagyok, Don Juan.

Don Juan elmagyarázta, hogy kibillenteni a mérleg nyelvét annyit jelent, hogy a teljes fizikai tömegünket hozzáadjuk az energiatestünkhöz. Azt mondta, hogy a tudomás közegként való használata a más világokba való utazáshoz nem valamely technika alkalmazásának az eredménye, hanem egyenes következménye a szándékozásnak és annak, hogy elegendő energiával rendelkezünk. Carol Tiggs felhalmozott energiája hozzáadva az enyémhez, vagy az én felhalmozott energiám hozzáadva Caroléhoz, minket egyetlen entitássá fog alakítani, aki energetikailag képes arra, hogy a fizikalitását áthúzza, és azt az energiatestbe helyezze annak érdekében, hogy végrehajtsa az utazást.

– Pontosan mit kell tennünk annak érdekében, hogy abba a másik világba belépjünk? – kérdezte Carol. Kérdése halálra rémített; azt hittem, ő tudja mi fog történni.

– A teljes fizikai tömegeteket hozzá kell adni az energiatestetekhez – válaszolta Don Juan a szemébe nézve. – Ennek a manővernek a nagy nehézsége az, hogy az energiatestet fegyelmezzük, amit ti már megtettetek. A fegyelem hiánya az egyetlen ok, ami miatt talán nem sikerül végrehajtanotok az abszolút cserkészés feladatát.

Néha szerencsés véletlen folytán egy átlagember végrehajtja ezt a feladatot és más világba lép be. De azonnal örültséggel vagy hallucinációval magyarázza.

Bármit megadtam volna azért, hogy Don Juan tovább beszéljen. De tiltakozásom és tudásszomjam ellenére a lifthez vitt minket és felmentünk a második emeletre, Carol szobájába. Mélyen legbelül nem igazán a tudásszomjam okozott kavarodottságot, hanem a félelmem. Valahogy ez a varázsló manőver félelmetesebb volt, mint eddig bármi, amit tettem.

192.

Don Juan ezekkel a szavakkal búcsúzott tőlünk: – **Felejtsetek el a személyiséget és semmitől sem fogtok félni.** – Vigyorával és fejének bólintásával arra biztatott bennünket, hogy fontoljuk meg kijelentését.

Carol nevetett és bohóckodni kezdett, utánozva Don Juan hangját, ahogy titokzatos utasításait adta. Pöszesége még színesebbé tette, amit Don Juan mondott. Néha elragadónak találtam azt, hogy pösze. Legtöbbször ki nem állhattam. Szerencsére azon az éjszakán a pöszesége alig volt észrevehető.

A szobájába mentünk és leültünk az ágy szélére. Az utolsó tudatos gondolatom az volt, hogy az ágy a század elejét idézi. Mielőtt időm len volna bármit is mondani, egy furcsa kinézetű ágyban találtam magam. Carol velem volt. Félig felült, pont akkor, amikor én is. Meztelenek voltunk, egy-egy vékony takaró volt rajtunk.

– Mi folyik itt? – kérdezte erőtlenül.

– Ébren vagy? – kérdeztem bárgyún.

– Persze, hogy ébren vagyok – mondta türelmetlenül.

– Emlékszel, hol voltunk? – kérdeztem.

Hosszú csend következett, nyilvánvalóan próbálta rendezni a gondolatait. – Azt gondolom, hogy én igazi vagyok, de te nem – mondta végül. – Tudom, hol voltam ezelőtt. És te most át akarsz verni.

Én pont ugyanezt gondoltam róla. Ő tudja mi folyik itt és le akar tesztelni vagy szórakozik velem. Don Juan azt mondta nekem, hogy az ő és az én rossz szellemeim botrányosak és bizalmatlanok. Most ebből kaptam egy kis ízelítőt.

– Semmiféle olyan szarságban nem vagyok hajlandó részt venni, amit te kontrollálsz – mondta nekem méreggel a szemében. – Hozzád beszélek, bárki is vagy.

Megfogta az egyik takarót és becsavarta magát vele. – Most lefekszem ide és visszamegyek oda, ahonnan jöttem – mondta véglegességgel. – Te és a nagual menjetek és játsszatok egymással.

– Abba kell hagynod ezt a marhaságot – mondtam erőteljesen. – Egy másik világban vagyunk.

Egyáltalán nem figyelt és hátat fordított nekem, mint egy elkényeztetett, sértődött gyerek. Én nem akartam az álmodási figyelmemet a valóságról való hiábavaló eszmecserékre elpazarolni. Elkezdtem meg-

193.

vizsgálni a körülöttem lévő dolgokat. Csak a holdfény világított a szobában, ami az előttünk lévő ablakon keresztül szűrődött be. Egy kis szobában voltunk, egy magas ágyon. Megfigyeltem, hogy az ágyat egyszerűen készítették. Négy vastag cölöp volt a földbe ásva és hosszú rudakból készített rács volt az ágykeret, ami a cölöpkökhöz volt erősítve. Az ágyban volt egy vastag vagy inkább tömör matrac. Nem volt se lepedő, se párna. Teli vászonzsákok voltak felhalmozva a falnál. Két zsák volt az ágy lábánál, ami lépcső gyanánt szolgált, fel az ágyra.

Miközben a villanykapcsolót kerestem, tudatára ébredtem annak, hogy a magas ágy egy sarokban volt, a fal mellett. A fejünk a falnál volt; én kívül voltam, Carol pedig belül. Amikor az ágy szélére ültem, rájöttem, hogy az körülbelül egy méterre van a földtől.

Carol hirtelen felült és nagyon pöszen azt mondta: – Ez visszataszító! A nagual azt persze nem mondta, hogy végül itt fogok kikötni.

– Én sem tudtam – mondtam. Mást is akartam mondani, hogy beszélgetést kezdeményezzek, de idegességem rendkívüli mértékben megnőtt.

– Te fogd be – ripakodott rám méregtől teli hangon. – Te nem létezel. Te egy szellem vagy. Tűnj el! Tűnj el!

Olyan édesen pösztített, hogy elvonta figyelmemet a kínzó félelmemről. Megráztam a vállánál fogva. Felkiáltott, nem a fájdalomtól, hanem meglepetésében vagy zavarában.

– Nem vagyok szellem – mondtam. – Megcsináltuk az utazást, mert egyesítettük az energiánkat.

Carol Tiggs arról volt híres közöttünk, hogy nagyon gyorsan alkalmazkodik bármilyen szituációhoz. Azonnal meggyőződött kellemetlen helyzetünk valóságosságáról és elkezdte keresni a ruháit a félhomályban. Csodálkoztam azon a tényen, hogy nem fél. Elfoglalta magát és hangosan okoskodta ki, hogy hová tehetné a ruháit, és hogy ebben a szobában feküdt-e le.

– Látsz valahol székot? – kérdezte.

Halványan láttam egy három zsákból álló halmot, ami talán asztalként szolgált vagy magas padként. Kiugrott az ágyból, odament és megalátta a ruháinkat, gondosan összehajtogatva, ahogy ő mindig is tette a ruhaneművel.

Odanyújtotta nekem a ruháimat; az én ruháim

194.

voltak, de nem azok, amiket pár perccel azelőtt viseltem Carol szobájában, a Regis Hotelben.

– Ezek nem az én ruháim – mondta pöszén. – És mégis az enyéme. Milyen különös!

Csendben öltözködtünk. Azt akartam neki mondani, hogy mindjárt kitör rajtam a pánik. Az utazásunk sebességéről is akartam beszélni, de azalatt az idő alatt, amíg felöltöztem, az utazás gondolata nagyon bizonytalanná vált. Nehezemre esett emlékezni arra, hogy hol voltunk, mielőtt ebben a szobában ébredtünk volna fel. Mintha csak álmodtam volna a hotelszobát. Óriási erőfeszítést tettem azért, hogy visszaemlékezzek és elhessegessem a bizonytalanságot, ami kezdett beborítani. Sikerült eloszlatnom a ködöt, de ez teljesen lemerítette az energiámat. A végén ziháltam és izzadtam.

– Valami majdnem elkapott – mondta Carol. Ránéztem. Ő, akárcsak én, verejtékben fürdött. – Téged is majdnem elkapott. Mit gondolsz, mi ez?

– A gyűjtőpont helyzete – mondtam teljes biztonsággal.

Nem értett velem egyet.

– Ezek a szervesetlen lények, akik begyűjtik a járandóságukat – mondta borzongva. – A nagual mondta, hogy szörnyű lesz, de soha nem gondoltam volna, hogy ennyire.

Teljesen egyetértettem vele; szörnyű helyzetben voltunk és mégsem tudtam rájönni, hogy mitől borzalmas a szituáció. Carol és én nem voltunk kezdők; rengeteg dolgot láttunk és csináltunk, némelyik egyenesen borzasztó volt. De volt valami abban az álom szobában, amitől a hideg kirázott.

– Álmodunk vagy nem? – kérdezte Carol.

Hezitálás nélkül megerősítettem arról, hogy igen, azonban bármit megadtam volna azért, hogy Don Juan engem erősítsen meg ugyanerről.

– Akkor miért vagyok így megijedve? – kérdezte tőlem, mintha én ezt ésszerűen meg tudnám magyarázni.

Még mielőtt képes lettem volna szavakba önteni egy gondolatot, ő maga válaszolt a kérdésére. Az ijesztette meg, mondta, hogy testi szinten realizálta, az érzékelés egy mindent magában foglaló cselekedet, amikor a gyűjtőpont mozdulatlaná válik egy helyzetben. Emlékezte-

195.

tett arra, hogy Don Juan azt mondta nekünk, hogy a mindennapi világ ereje felettünk abban a tényben rejlik, hogy a gyűjtőpontunk mozdulatlaná válik a szokásos helyzetében. Ez a mozdulatlanság az, ami arra készteti a világról való érzékelésünket, hogy az annyira körülzárjon és hatalmába kerítsen bennünket, hogy ne tudjunk kiszabadulni belőle. Carol egy másik dologra is emlékeztetett, amit a nagual mondott: ha meg akarjuk törni ezt a teljesen körülzáró erőt, csak annyit kell tennünk, hogy eloszlatjuk a ködöt, azaz eltöljük a gyűjtőpontot azáltal, hogy szándékozzuk az eltolódását.

Soha nem értettem igazán, mit értett ezalatt Don Juan, addig a pillanatig, amíg nem kellett a gyűjtőpontomat egy másik helyzetbe juttatnom, annak érdekében, hogy eloszlássam annak a világnak a ködét, ami kezdett elnyelni.

Carol és én szó nélkül odamentünk az ablakhoz és kinéztünk rajta. Vidéken voltunk. A hold fényénél valami alacsony, sötét épület körvonala látszott. Minden arra utalt, hogy egy farm melléképületében vagy raktárában vagyunk.

– Úgy emlékszel, hogy itt feküdtünk volna le? – kérdezte Carol.

– Szinte igen – mondtam, és tényleg úgy is gondoltam. Elmondtam neki, hogy küzdenem kellett azért, hogy a hotelszobáját viszonyítási pontként a fejemben tudjam tartani.

– Nekem ugyanezt kellett tennem – mondta rémülten suttogva. – Tudom, ha azt az emléket hagyjuk eltűnni, elvesztünk.

Aztán azt kérdezte tőlem, hogy ki akarok-e menni a házikóból, hogy körülnézzünk. Nem akartam. Félelmem olyan átható volt, hogy ezt nem tudtam kimondani. Csak a fejemmel intettem neki, hogy nem.

– Nagyon, nagyon igazad van, hogy nem akarsz kimenni – mondta. – Az az érzésem, hogy ha elhagyjuk ezt a házikót, soha nem jövünk vissza.

Ki akartam nyitni az ajtót, csak hogy kinézzek, de Carol megállított.

– Ne csináld – mondta. – Lehet, hogy beengednéd a külvilágot.

Abban a pillanatban az a gondolat futott át az agyamon, hogy egy törekeny kalitkába lettünk behelyezve. Bármilyen például az ajtó kinyitása, felborítaná a kalitka törekeny egyensúlyát. Amikor ez a gondolatom támadt, mindketten ugyanazt a késztetést éreztük. Úgy vetettük le

196.

a ruháinkat, mintha az életünk múlna rajta; aztán beugrottunk a magas ágyba, nem is használtuk a lépcsőnek

odahelyezett zsákokat, de a következő pillanatban ki is ugrottunk belőle.

Nyilvánvaló volt, hogy Carol és én egyszerre döbbszünk rá ugyanarra a dologra. Megerősítette a feltevésemet, amikor azt mondta: – Bármit használunk, ami ehhez a világhoz tartozik, az csak gyengít minket. Ha itt állok meztelenül, távol az ágytól és az ablaktól, nem okoz problémát emlékezni arra, hogy honnan jöttem. De ha befekszem abba az ágyba vagy viselem azokat a ruhákat vagy kinézek az ablakon, elvesztem.

Sokáig álltunk a szoba közepén, szorosan egymás mellett. Egy különös gyanú kezdett kialakulni az elmémben. –

Hogyan fogunk vissza jutni a világunkba? – Megkérdeztem Carolt, azt remélve, hogy ő tudja.

– A világunkba való visszatérés automatikus, ha nem engedjük hogy a köd eluralkodjon – mondta nagy magabiztossággal, ami az ő jellegzetessége volt.

És igaza volt. Carol és én egyszerre ébredtünk fel az ágyában, a Regis Hotelben. Olyan nyilvánvaló volt, hogy visszatértünk a mindennapi világba, hogy nem tettünk fel kérdéseket és nem voltak megjegyzéseink ezzel kapcsolatosan. A napfény szinte vakító volt.

– Hogy jöttünk vissza? – kérdezte Carol. – Vagy inkább mikor?

Nem tudtam, mit mondjak vagy mit gondoljak. Csak találgatni tudtam volna, de ehhez túlságosan kába voltam.

– Gondolod, hogy csak úgy visszajöttünk? – erősködött Carol. – Vagy egész éjszaka itt aludtunk. Nézd! Meztelenek vagyunk. Mikor vetettük le a ruháinkat?

– Abban a másik világban vetettük le őket – mondtam, és meglepődtem a saját hangomtól. Válaszom látszólag zavarba hozta Carolt. Értetlenül nézett rám, aztán a saját meztelen testére.

Szinte a végtelenségig ültünk ott mozdulatlanul. Úgy tűnt- egyikünknek sincs akarata. De aztán, váratlanul egyszerre gondoltunk ugyanarra. Rekordidő alatt felöltöztünk, kirohantunk a szobából, kettesével szedtük a lépcsőket lefelé, átrohantunk az úton és beszánguldottunk Don Juan szállodájába.

197.

Megmagyarázhatatlanul levegő után kapkodtunk, pedig fizikailag nem voltunk kimerültek, és felváltva magyaráztuk el neki, hogy mit csináltunk.

Megerősítette a gyanúinkat.

– Amit ti ketten tettetek, az az elképzelhető legveszélyesebb dolog volt – mondta.

Carolhoz fordult és azt mondta neki, hogy próbálkozásunk egyszerre volt teljes siker és fiaskó. Sikerült a mindennapi tudomásunkat átszállítani az energiatestünkbe, így a teljes fizikalitásunkkal hajtottuk végre az utazást, de nem sikerült elkerülni a szervetlen lények befolyását. Azt mondta, hogy általában az álmodók ezt az egész manővert lassú átmenetek sorozataként tapasztalják meg, és ki kell mondaniuk, hogy a tudomást, mint elemet szándékozzák használni. A mi esetünkben mindezek a lépések eltűntek. A szervetlen lények beavatkozása miatt valójában be lettünk taszítva egy halálos világba, a legelképesztőbb sebességgel.

– Nem az összekapcsolt energiátok volt az, ami lehetővé tette az utazásokat – folytatta. – Valami más tette azt. Még megfelelő ruhákat is választott számotokra.

– Ezt úgy érted, naqual, hogy a ruhák, az ágy, és a szoba csak azért voltak, mert a szervetlen lények irányítottak minket? – kérdezte Carol.

– Erre mérget vehetsz – válaszolta. – Általában az álmodók csak utazók. A ti utazásotok úgy alakult, hogy a küzdőtérre kaptatok jegyet, és megéltétek a régi varázslók kárhóztatását. Velük pontosan ugyanaz történt, mint ami veletek. A szervetlen lények olyan világokba vitték őket, ahonnan nem tudtak visszatérni. Tudnom kellett volna, de eszembe sem jutott, hogy a szervetlen lények felülkerekednek és ugyanazt a csapdát állítják nektek.

– Úgy érted, ott akartak tartani minket? – kérdezte Carol.

– Ha kimentek abból a házikóból, most reménytelenül bolyonganátok abban a világban – mondta Don Juan.

Elmagyarázta, hogy mivel a teljes fizikalitásunkkal léptünk be abba a világba, a gyűjtőpontunk rögzülése abban a helyzetben, amit a szervetlen lények választottak ki nekünk, olyannyira erőteljes volt, hogy egyfajta ködöt hozott létre, ami elmosta annak a világnak minden emlékét, ahonnan jöttünk. Hozzátette, hogy az effajta helyhez kötöttség-

198.

nek az a természetes következménye, mint ahogy az a régi varázslók esetében is történt, hogy az álmodók gyűjtőpontja képtelen visszatérni a szokásos helyzetébe.

– Gondolatok csak bele – ösztönözött minket. – Talán pontosan ez történik mindannyiunkkal a mindennapi élet világában. Itt vagyunk és a gyűjtőpontunk rögzülése olyannyira erőteljes, hogy elfelejteti velünk, honnan jöttünk ide és mi volt az a cél, ami miatt idejöttünk.

Don Juan nem akart többet mondani az utazásunkról. Az volt az érzésem, hogy nem akarja fokozni kényelmetlenségünket és félelmünket. Elvitt minket egy késő délutáni ebédre. Amikor az étterembe értünk, néhány háztömbbel lejjebb a Francisco Madero sugárúton, délután hat óra volt. Carol és én tizennyolc órát aludtunk, ha azt amit csináltunk, annak lehet nevezni.

Csak Don Juan volt éhes. Carol némi dühvel megjegyezte, hogy úgy eszik, mint egy disznó. Don Juan úgy nevetett, hogy többen is az asztalunk felé fordultak.

Meleg éjszaka volt. Az ég tiszta volt. Enyhe, kellemes szél fújt amikor leültünk egy padra az Alameda sétányon.

– Van egy égető kérdésem – mondta Carol Don Juannak. – A tudomást nem használtuk közegeként az utazáshoz, ugye?

– Ez igaz – mondta Don Juan nagyot sóhajtva. – A feladat az volt, hogy elosonjunk a szervesetlen lények mellett, nem az, hogy ők vezessenek bennünket.

– Most mi lesz? – kérdezte Carol.

– Elnapoljátok a cserkészők becserkészését addig, amíg erősebbek lesztek – mondta. – Vagy talán soha nem fogjátok végrehajtani. Nem igazán számít; ha az egyik dolog nem működik, egy másik fog. A varázslás végtelen kihívás.

Újból elmagyarázta nekünk, mintha megpróbálná a magyarázatát az elménkbe vésni, hogy annak érdekében, hogy az álmodók a tudomást mint a környezet közegeként használják, először el kell utazniuk a szervesetlen lények birodalmába. Aztán ezt az utazást ugródeszkaként kell használniuk, és amint birtokában vannak a megfelelő sötét energiának, szándékozniuk kell, hogy a tudomás közegein keresztül egy másik világba száguldjanak.

199.

– Azért nem sikerült az utazások, mert nem volt idollok a tudomást közegeként használni az utazáshoz – folytatta. – Meg mielőtt a szervesetlen lények világába jutottatok volna, máris egy másik világban voltatok.

– Mit tanácsolsz, mit tegyünk? – kérdezte Carol.

– Azt ajánlom, hogy olyan keveset találkozzatok, amennyire csak lehetséges – mondta. – Biztos vagyok abban, hogy a szervesetlen lények nem fognak elsiklani a lehetőség mellett, hogy kettőtöket megszerezzenek, különösen ha egyesítitek erőiteket.

Így ettől kezdve Carol és én tudatosan távol maradtunk egymástól. Annak lehetősége, hogy talán vigyázatlanságból kiereszkoljunk egy hasonló utazást, túlságosan kockázatos volt számunkra. Don Juan támogatta döntésünket és folyton azt ismételte, hogy az egyesített energiánk elegendő ahhoz, hogy megkísértsük a szervesetlen lényeket újabb csalétek kivetésére.

Don Juan az álmodási gyakorlataimat visszaterelte az energia látására energia-létrehozó álomszerű állapotokban. Az idő haladtával, *láttam* mindent, ami megmutatta magát nekem. Ilyen módon a legkülönösebb állapotba léptem be: képtelenné váltam arra, hogy értelmesen lefordítsam azt, amit *láttam*. Az volt az érzésem, hogy az érzékelés olyan állapotát értem el, amihez nincsen szókincsem.

Don Juan úgy magyarázta elképzelhetetlen és leírhatatlan vízióimat, hogy az energiatestem a tudomást mint közeget használja, de nem utazáshoz, mert ahhoz soha nem volt elég energiám, hanem élettelen anyagok és élőlények energiamezejébe való belépéshez.

201.

11.

A bérlő

Nem volt számomra több álmodási feladat, mint ahogy ahhoz hozzá voltam szokva. Amikor legközelebb találkoztam Don Juannal, társaságának két női tagjára bízott engem: Florindára és Zuleicára, két legközelebbi társára. Az útbaigazításuk egyáltalán nem az álmodás kapuira szolgált, hanem az energiatest különböző módon való használatáról és nem tartott elég ideig ahhoz, hogy hatásos legyen. Azt a benyomást keltették bennem, hogy jobban érdekli őket a kipróbálásom, mint az, hogy bármit is tanítsanak nekem.

– Nincs már semmi, amit az álmodásról taníthatnék neked – mondta Don Juan, amikor megkérdeztem a dolgok állásáról. – A földön töltött időm a végéhez közeledik. De Florinda maradni fog. Ő az, aki téged is és a többi tanítványomat is irányítani fogja.

– Ő fogja folytatni álmodási gyakorlataimat?

– Ezt nem tudom, mint ahogy ő sem. Minden a szellemen múlik. Az igazi játékoson. Mi magunk nem vagyunk játékosok. Mi csak egyszerűen eszközök vagyunk a kezében. A szellem utasításait követve el kell neked mondanom, hogy mi az álmodás negyedik kapuja, bár nem kalauzolhatlak tovább.

– Mi értelme van növelni az étvágyamat? Jobb, ha nem tudom.

– A szellem nem engedi, hogy ez tőled függjön vagy tőlem. Fel kell vázolnom neked az álmodás negyedik kapuját, ha akarom, ha nem.

Don Juan elmagyarázta, hogy az álmodás negyedik kapujánál az energiatest meghatározott konkrét helyekre utazik és háromféleképpen tudja a negyedik kaput használni: az első, hogy konkrét helyekre uta-

202.

zik ebben a világban; a második, hogy ezen a világon kívül lévő konkrét helyekre utazik; és a harmadik, hogy olyan helyekre utazik, melyek csak mások szándékában léteznek. Azt állította, hogy az utolsó a legnehezebb és a legveszélyesebb a három közül és vitathatatlanul a régi varázslók kedvence.

– Mit akarsz, mit kezdjek ezzel a tudással? – kérdeztem.

– Egyelőre semmit. Tárold el addig, amíg szükséged nem lesz rá.

– Ezt úgy érted, hogy segítség nélkül, egyedül át tudom lépni a negyedik kaput?

– Akár igen, akár nem, ez a szellemtől függ.

Hirtelen elvetette a témát, de nem maradt bennem az az érzés, hogy egyedül kellene megpróbálnom elérni a negyedik kaput és átkelni azon.

Aztán Don Juan egy utolsó találkozót beszélt meg velem, ahogy ő mondta, egy varázslói elbocsátást: az álmodási gyakorlataim befejező részét. Azt mondta, hogy találkozunk a dél-mexikói kisvárosban, ahol ő és a varázslótársai éltek.

Késő délután értem oda. Don Juan és én a házának teraszán ültünk. valami kényelmetlen, fonott széken, ami túlméretezett vastag párnával volt kibélelve. Don Juan nevetett, és rám kacintott. A székeket ajándékba kapta társaságának egyik női tagjától és nekünk, de főleg neki, úgy kellett rajta ülnünk, mintha semmi sem zavarna minket. A székeket Phoenixben, Arizonában vásárolták számára és nagy nehézségek árán hozták Mexikóba.

Don Juan arra kért, hogy olvassak fel neki egy verset Dylan Thomastól és azt mondta róla, hogy az értelme most pontosan rám vonatkozik.

Bárcsak továbbállhatnék

A kiégett hazugság sziszegésétől

A rettegés örökös jajveszékelésétől

Ami egyre szörnyűbbé nő, ahogy a ma

A hegyek mögött a tenger mélyére száll...

203.

Bárcsak továbbállhatnék, de félek:

Egy, még le nem töltött élet robbanásától

Ami a hazugságtól lángra gyúl a föld felett,

És pattogva a légbe száll, amint félvakká tett.

Don Juan felállt és azt mondta, hogy elmegy sétálni a főtérre, a város központjába. Arra kért, tartsak velem. Azonnal sejtettem, hogy a vers negatív reakciót váltott ki belőle és ezt el kell osztatnia.

Egyetlen szó nélkül értünk a téglalap alakú térre. Néhanyszor körbejártuk, még mindig szó nélkül. A keleti és északi irányból a térre tartó utcákon eléggé nagy volt a nyüzsgés, az emberek az üzleteket járták. A tér körüli összes utca szabálytalanul volt kikövezve. A földszintes, cseréptetős, vályogból készült házak masszívak voltak, a faluk fehérre volt meszelve, az ajtajuk vagy barna vagy kék volt. Az egyik oldalutcában, úgy egy háztömbnyire a főtértől mór mecsetre emlékeztető, hatalmas koloniális templom falai magasodtak vészjóslóan a város egyetlen szállodájának teteje fölé. A déli oldalon volt két étterem, melyek megmagyarázhatatlanul egymás szomszédságában léteztek, mindkettőnek jó volt a forgalma és gyakorlatilag ugyanazt kínálták, ugyanannyiért.

Megtörtem a csendet és megkérdeztem Don Juant, hogy nem találja-e különösnek, hogy a két étterem csaknem egyforma.

– Ebben a városban minden lehetséges – válaszolta. Elkomorodtam.

– Miért vagy ilyen ideges? – kérdezte komoly arckifejezéssel: – Tudsz valamit, amit nem árulsz el nekem?

– Miért vagyok ideges? Ez röhej. Mindig ideges vagyok melletted, Don Juan. Néha jobban, mint máskor.

Úgy láttam, komoly erőfeszítést tesz, hogy ne nevéssen. – A nagualok nem éppen a legbarátságosabb lények ezen a földön – mondta bocsánatkérő hangnemben. – Én ezt keservesen tanultam meg, ahogy össze lettem eresztve a tanárommal, azzal a szörnyű Julián naguallal. A pusztá jelenléte halálra ijesztett. És amikor rám szállt, mindig azt gondoltam, hogy az életem egy lyukas garast sem ér.

– Kétségen kívül ugyanezt a hatást váltod ki belőlem.

204.

– Nyíltan nevetett. – Nem, nem. Bizonyosan túlzol. Én egy angyal vagyok hozzá képest.

– Az lehet, hogy hozzá képest egy angyal vagy, csakhogy Julián nagual nincs itt, hogy össze tudjalak hasonlítani benneteket.

Még nevetett egy kicsit, aztán újra komoly lett.

– Nem tudom miért, de határozottan félek – magyaráztam.
 – Érzél valami okot a félelemre? – kérdezte aztán megállt, hogy alaposan megnézhessem.
 A hangneme és a felhúzott szemöldöke azt sugallta, hogy reményei szerint felfedek neki valamit, amit tudok. Határozottan azt várta, hogy kitergezzem kártyáimat.
 – Csodálkozom, miért ragaszkodsz ehhez – mondtam. – Biztos vagy abban, hogy nem te vagy az, akinek van valami a tarsolyában?
 – Nekem van valami a tarsolyomban – vallotta be széles mosollyal. – De nem ez a lényeg. Az a lényeg, hogy van valami itt ebben a városban, ami rád vár. És nem igazán tudod, hogy mi az, vagy tudod, de nem mered elmondani nekem, vagy fogalmad sincs az egésztől.
 – Mi vár itt rám?
 Válasz helyett Don Juan gyorsan folytatta a sétát és teljes csendben tovább köröztünk a főtéren. Jó néhányszor körbejártuk, helyet keresve, ahova leülhetnénk. Aztán egy fiatal nőtől álló társaság felkelt egy padról és elment.
 – Évek óta mesélek neked az ősi Mexikó varázslóinak aberrált gyakorlatairól – mondta Don Juan, ahogy leült a padra és jelzett nekem, hogy üljek mellé.
 Olyan buzgalommal kezdett mesélni, mintha még soha nem beszélt volna arról, amit már számtalanszor hallottam, hogy azok a varázslók. szélsőségesen önös érdekektől hajtva minden erejükkel olyan gyakorlatok tökéletesítésén dolgoztak, melyek egyre távolabb taszították őket a józanságtól vagy a szellemi egyensúlytól és végül megsemmisültek. amikor hiedelmek és gyakorlataik összetett épületei olyannyira súlyossá váltak, hogy többé nem tudták fenntartani azokat.
 – A régi idők varázslói természetesen ezen a helyen éltek és virultak – mondta, figyelve a reakciómat. – Itt, ebben a városban. Ez a város

205.

valójában az ő egyik városuknak az alapjaira épült. Itt ezen a területen folytatták tevékenységeiket a régi idők varázslói.

– Ezt tényként tudod, Don Juan?
 – Igen és hamarosan te is tényként fogod tudni.
 Növekvő idegességem arra készítetett, hogy valami olyat tegyek, amit utálok: magamra fókuszáltam. Don Juan érzékelve frusztrációmát tovább ugratott.
 – Hamarosan megtudjuk, hogy valóban kedveled-e a régi varázslókat vagy az újakat szereted – mondta.
 – Az örületbe kergetsz ezzel a furcsa és vészjósló szöveggel – tiltakoztam.
 Tizenhárom év Don Juan mellett mindennél jobban megedzett arra, hogy úgy tekintsek a pánikra, mint valamire, ami mindig ott van körülöttem készen arra, hogy elszabaduljon.
 Úgy tűnt, Don Juan tévovázik. Észrevettem a templom irányába ejtett óvatos pillantásait. Még talán zaklatott is volt. Amikor beszéltem hozzá, nem figyelt. Meg kellett ismételnem kérdésemet.
 – Vársz valakit?
 – Igen, várok – mondta. – Minden bizonnyal igen. Éppen a környezetünket érzékeltem. Akkor szóltál hozzám, amikor a területet pásztáztam az energiatestemmel.
 – Mit érzékeltél, Don Juan?
 – Az energiatestem azt érzékelte, hogy minden a helyén van. Az előadás ma este lesz. Te vagy a főhős. Én egy mellékszereplő vagyok, kicsi, de jelentőségteljes szereppel. Az első jelenetben végzek.
 – Mi a csodáról beszélsz?
 Nem válaszolt. Ravaszul mosolygott.
 – Előkészítem a terepet – mondta. – Hogy úgy mondjam, bemelegítelek, azon a témán lovagolva, hogy a modern kor varázslói megtanultak egy kemény leckét. Rájöttek arra, hogy csak akkor lesz elegendő energiájuk a szabadsághoz, ha teljes ragaszkodás nélkül élnek. Ez egy különös fajta ragaszkodás-nélküliség, ami nem a félelem vagy a hanyagság szülötte, hanem a meggyőződésé.
 Don Juan szünetet tartott és felállt, kinyújtotta a karjait maga előtt, aztán oldalt, aztán a háta mögött.
 – Csináld te is – tanácsolta nekem. –

206.

Ellazítja a testet és neked nagyon lazának kell lenned ahhoz, hogy szembenézz azzal, ami ma este eljön hozzád.
 – Szélesen vigyorgott. – Akár a teljes ragaszkodás-nélküliség, akár a hajlamaidba való teljes belemerülés jön el hozzád. Ez egy döntés, melyet az ágamon lévő összes nagualnak meg kell hoznia.
 Újra leült és mély levegőt vett. Amit mondott látszólag felemésztette az összes energiáját.
 – Azt hiszem, meg tudom érteni a ragaszkodás-nélküliséget és a hajlamokba való belemerülést – folytatta –, mert abban a kiváltságban volt részem, hogy két nagualt ismertem: jötevőmet, Julián nagualt és az ő jötevőjét, Elias

nagualt. Megtapasztaltam a kettőjük közötti különbséget. Elias nagual olyan szinten volt ragaszkodás nélküli, hogy el tudott tekinteni az erő egy ajándékától. Julián nagual szintén ragaszkodás nélküli volt, de nem annyira, hogy vissza tudjon utasítani egy ilyen ajándékot.

– Abból ítélve, ahogy beszélsz – mondtam –, azt mondanám, hogy valamiféle tesztfeladatot készítesz nekem ma estére. Igaz?

– Nincs meg az erőm ahhoz, hogy bármiféle tesztfeladatot készítssek neked, de a szellemnek igen. – Ezt mosolyogva mondta, aztán hozzátette – Én csak a szellem ügynöke vagyok.

– Mit fog ma este tenni velem a szellem, Don Juan?

– Csak annyit mondhatok, hogy ma este leckét fogsz kapni az álmodásból úgy, ahogy az álmodás leckéi lenni szoktak, de ezt a leckét nem tőlem fogod kapni. Valaki más lesz a tanárod és a vezetőd ma este.

– Ki lesz ma este a tanárom és a vezetőm?

– Egy látogató, aki talán hatalmas meglepetést fog okozni neked vagy egyáltalán semmilyen.

– És milyen leckét fogok kapni az álmodásból?

– Ez az álmodás negyedik kapujának leckéje. És két részből áll. Az első részét tüstént elmagyarázom neked. A második részét senki sem tudja elmagyarázni neked, mert az valami olyan, ami csak rád tartozik. Az én ágamon minden nagual megkapta ezt a kétrészes leckét, de ezek közül semelyik sem hasonlított egymásra; mindegyik úgy volt szabva, hogy annak a nagualnak a személyes jellemvonásaihoz illeszkedjen.

– A magyarázatod egyáltalán nem segít nekem, Don Juan. Egyre idegesebb és idegesebb vagyok.

207.

Egy hosszú pillanatig csendben maradtunk. Feldúlt voltam, nem tudtam nyugton maradni, és nem tudtam, valójában mit mondhatnék még akadékoskodás nélkül.

– Amint azt már tudod, a modern kor varázslói számára az energia közvetlen érzékelése egyéni megvalósítás dolga – mondta Don Juan. – Mi az önfegyelem segítségével manőverezünk a gyűjtőponttal. A régi varázslók számára a gyűjtőpont eltolása mások leigázásának következménye volt. A tanárok, akik ezeket az eltolódásokat sötét eljárások segítségével valósították meg, a tanítványaiknak az erő ajándékaiként adták át azokat.

– Ha valaki nagyobb mennyiségű energiával rendelkezik, mint mi, az képes bármit megtenni velünk – folytatta.

– Például Julián nagual azt csinálhatott volna belőlem, amit csak akar, ördögöt vagy angyalt. De ő feddhetetlen nagual volt és hagyta, hogy önmagam legyek. A régi varázslók nem voltak ennyire feddhetetlenek és a mások feletti irányításon való szakadatlan munkálkodásuk eredményeképpen olyan sötét és rettenetes szituációkat kreáltak, amik tanárról tanítványra szálltak.

Felállt és a tekintetével körbepásztázott.

– Amint azt láthatod, ez a város nem nagy dolog – folytatta –, de mégis van egyfajta különleges vonzereje az én vonalam harcosai számára. Itt van a forrása annak, amik vagyunk és a forrása annak, amivé nem akarunk válni.

– Mivel én az időm végéhez közeledem, át kell adnom neked bizonyos ideákat, fel kell elevenítenem neked bizonyos történeteket, bizonyos lényekkel össze kell hozzalak itt, ebben a városban pontosan úgy, ahogy a jótevőm azt velem tette.

Don Juan azt mondta, hogy most elismétel valamit, ami már ismerős számomra, hogy bármi is ő és bármit tud, az a tanárától, Julián nagualtól kapott örökség. Julián pedig mindent az ő tanárától, Eliástól örökölt. Elias nagual Rosendo nagualtól; ő Lujan nagualtól; Lujan nagual Santisteban nagualtól; és Santisteban nagual Sebastian nagualtól.

Don Juan nagyon formális hangon újra elmondta azt, amit már addig sokszor elmagyarázott nekem, hogy Sebastian nagualt nyolc nagual előzte meg, de ők eléggé különbözőek voltak. Más volt a beállítottságuk a varázslás irányában, más fogalmaik voltak, bár közvetlenül az ő varázsló ágához tartoztak.

208.

– Most idézz fel és ismételd meg nekem mindent, amit Sebastian nagualról meséltem neked – utasított.

Kérése számomra különösnek tűnt, de mindent elismételtem neki, amit ő vagy valamelyik társa mondott nekem Sebastian nagualról és a rejtélyes régi varázslóról, a halállal dacolóról, akit ők bérlőnek hívtak.

– Tudod, hogy a halállal dacoló minden generáció számára elkészíti az erő egy ajándékát – mondta Don Juan. – És ezeknek az erő ajándékoknak a sajátos természete az, ami megváltoztatta az águnk pályáját.

Elmagyarázta, hogy a bérlő a régi iskolából való varázsló, ezért a tanáraitól megtanulta a gyűjtőpontja eltolásának minden fortélyát. Mivel furcsa élete és tudomása talán több ezer éves – bőséges idő bárminek a tökéletesítésére –, ő most tudja, hogyan lehet elérni és fenntartani több száz, ha nem több ezer gyűjtőpont helyzetet. Ajándékai egyszerre szolgáltak térképül a gyűjtőpont eltolásához különböző helyzetekbe és kézikönyvvül ahhoz, hogy hogyan lehet mozdulatlaná tenni azt ezen helyzetek bármelyikén, és így módon szert tenni a szükséges összetartóerőre.

Don Juan csúcsmódban volt a mesélésben. Soha nem láttam ilyen drámainak. Ha nem ismertem volna jobban,

meg mertem volna esküdni, hogy a hangja mély és aggódó hangszínezetet kapott, mint akit a gond és a félelem mardos. Mozdulatai egy jó színész benyomását keltették, aki az idegességet és a nyugtalanságot ábrázolja tökéletesen.

Don Juan rám bámult és olyan hangon és módon, mint aki fájdalmas felfedezést tesz, azt mondta, hogy például Lujan nagual a bérlőtől ötven helyzetet kapott ajándékba. Ütemesen a fejét csóválta, mintha csendben arra kérne, hogy gondoljak bele abba, amit most mondott. Csendben maradtam.

– Ötven helyzetet! – kiáltott fel csodálkozásában. – Ajándéknak egy vagy legfeljebb kettő gyűjtőpont helyzetnek többnek kéne lenni, mini elegendőnek.

Megvonta a vállát, kimutatva elképedését. – Azt mesélték nekem, hogy a bérlő végtelenül szerette Lujan nagualt – folytatta. – Olyan közeli barátság alakult ki közöttük, hogy gyakorlatilag elválaszthatatlan-

209.

nok lettek. Mesélték nekem, hogy Lujan nagual és a bérlő minden reggel elsétáltak a templomba a reggeli misére.

– Itt, ebben a városban? – kérdeztem teljes meglepetéssel.

– Igen, itt – válaszolta. – Lehet, hogy pont ezen a helyen ültek egy másik padon több mint száz évvel ezelőtt.

– Lujan nagual és a bérlő tényleg sétáltak ezen a téren? – kérdeztem újra, nem tudva túljutni a meglepetésemem.

– Ráhibáztál! – kiáltott. – Azért hoztalak ide ma este, mert a vers, amit olvastál nekem, azt jelezte, hogy itt az ideje, hogy találkozz a bérlővel.

A pánik futótűzként hatalmasodott el rajtam. Egy pillanatig a számon keresztül kellett vennem a levegőt.

– Arról beszéltünk, hogy a régi idők varázslói milyen furcsa dolgokat vittek véghez – folytatta Don Juan. – De az mindig nehéz, amikor kizárólag elméletekről kell beszélni, bármiféle elsőkézből szerzett tudás híján. Ismételhetek én neked mostantól az ítéletnapig valamit, ami számomra kristálytisza, de számodra lehetetlen megérteni vagy elhinni, mert semmiféle gyakorlati tudásod sincs róla.

Felállt, és tetőtől talpig végigpásztázott tekintetével.

– Gyerünk a templomba – mondta. – A bérlő szereti a templomot és a környezetét. Biztos vagyok benne, hogy ez az a pillanat, amikor menni kell.

A Don Juannel való együttlétem során nagyon ritkán éreztem ilyen mértékű félelmet. Dermedt voltam. Az egész testem remegett, amikor felálltam. A gyomrom teljesen össze volt rándulva, de szó nélkül követtem őt, amikor a templom felé indult, a térdem önkéntelenül remegett és megrogyott minden lépésnél. Mire megtettük a főtér és a templom udvarának mészkölépcsői közti kicsiny távolságot, az ájulás szélén voltam. Don Juan a vállam köré fonta karját, hogy megtámasson.

– Ott van a bérlő – mondta mellékesen, mint aki észrevett egy régi barátot.

Abba az irányba néztem, amerre mutatott, és az udvar végében láttam öt nőt és három férfit. Gyors és riadt pillantásom nem fedezett fel semmi szokatlant azokon az embereken. Azt sem voltam képes megállapítani, hogy befelé mennek a templomba vagy kifelé jönnek. Bár

210.

azt megállapítottam, hogy véletlenszerűen gyűltek össze. Nem tartoztak egymáshoz.

Mire Don Juan és én elértük a templom masszív, fából készült díszes bejáratí részébe vágott kicsi ajtót, három nő bement a templomba. A három férfi és a másik két nő elsétált. Pillanatnyi zavarodottságot tapasztaltam és Don Juan felé fordultam útmutatásért. Állának mozdulatával a szenteltvíz tartó felé bökött.

– Be kell tartanunk a szabályokat és keresztet kell vetnünk – suttogta.

– Hol a bérlő? – kérdeztem én is suttogva.

Don Juan ujjainak végét belemártotta a tálba és keresztet vetett. Állának határozott mozdulatával sürgetett, hogy én is tegyem ugyanezt.

– A bérlő az egyik férfi volt a hároból, akik elmentek? – suttogtam a fülébe.

– Nem – suttogott vissza. – A bérlő az egyik a három nő közül, akik maradtak. Amelyik a hátsó sorban van.

Ekkor a hátsó sorban ülő nő a fejét felém fordította, mosolygott és felém bólintott.

Egyetlen ugrással az ajtónál voltam és kirohantam.

Don Juan utánam rohant. Elképesztő gyorsasággal utolért és elkapta a karomat.

– Hová mész? – kérdezte, mialatt az arca és a teste összerándult a nevetéstől.

Határozottan tartott a karomnál fogva, ahogy levegő után kapkodtam. Valósággal fulladoztam. Nevetése úgy morajlott, mint az óceán hullámai. Erővel kiszabadítottam magam és a főtér felé indultam. Ő követett.

– Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen zaklatott leszel – mondta komolyan, miközben a nevetés újabb rohama rázta meg a testét.

– Miért nem mondtad, hogy a bérlő egy nő?

– Az a varázsló a halállal dacoló – mondta komolyan. – Egy olyan varázslónak, aki ennyire járatos a gyűjtőpont

eltolásában, választás vagy kedv kérdése, hogy nő vagy férfi. Ez annak az álmodási leckének az első része, amit mondtam, hogy kapni fogsz. És a halállal dacoló az a rejtélyes látogató, aki keresztül fog vezetni téged ezen.

211.

Az oldalát fogta, ahogy a nevetéstől köhögniie kellett. Én szótlán voltam. Aztán hirtelen elöntött a düh. Nem Don Juanra voltam mérges vagy magamra vagy konkrétan valakire. Hideg düh volt és azt éreztem tőle, hogy a mellkasom és a nyakizmaid felrobbanni készülnek.

– Gyerünk vissza a templomba – üvöltöttem, és nem ismertem rá a saját hangomra.

– Nocsak, nocsak – mondta finoman. – Nem kell csak úgy belevetned magad a tűzbe. Gondolkozz. Fontold meg. Mérd fel a dolgokat. Hűtsd le az elmédet. Soha életedben nem álltál még ilyen próba előtt. Hidegvérre van most szükséged. Nem mondhatom meg neked, hogy mit csinálj – folytatta –, csak a kihívás elé állíthatlak, mint bármelyik más nagyal, miután burkolt módon elmondtam neked mindent, ami odavág. Ez egy a nagyal manőverei közül: elmondani mindent elmondás nélkül vagy kérni kérés nélkül.

Gyorsan túl akartam esni ezen. De Don Juan azt mondta, hogy egy pillanatnyi szünet visszaállítja az önbizalmam, bármennyi maradt is belőle. A térdeim az összerogás határán voltak. Don Juan óvatosan leültetett a járdaszegélyre. Mellém ült.

– A kérdéses álmodási lecke első része az, hogy a férfiség és a nőiség nem végleges állapotok, hanem a gyűjtőpont sajátos helyzetbe helyezésének eredményei – mondta. – És ez a tett természetesen akarat és gyakorlás kérdése. Mivel ez a téma a régi varázslók szívügye volt, egyedül ők deríthetnek rá fényt.

Talán azért, mert ez volt az egyetlen ésszerű dolog, elkezdtem vitatkozni Don Juannal.

– Nem tudom elfogadni vagy elhinni, amit mondasz – mondtam. Éreztem, ahogy az arcomat elönti a forróság.

– De láttad a nőt – vágott vissza Don Juan. – Azt gondolod, hogy ez az egész valami trükk?

– Nem tudom, mit gondoljak.

– Az a lény a templomban egy igazi nő – mondta erőteljesen. – Miért olyan zavaró ez számodra? Az a tény, hogy férfinak született, csak bizonyítja a régi varázslók machinációinak erejét. Ezen nem kellene meglepődnöd. Már a varázslás összes alapelvét magadévá tetted.

A belsőm szét akart robbanni a feszültségtől. Don Juan szemrehányóan azt mondta, hogy csak okoskodok. Erőltetett türelemmel, de va-

212.

lódí fontoskodással elmagyaráztam neki a férfiség és a nőiség biológiai alapjait.

– Ezt mind értem – mondta. – És igazad van abban, amit mondasz. Ott tévedsz, hogy megpróbálsz a megállapításaidat egyetemessé tenni.

– Amikről beszélünk, azok alapigazságok – üvöltöttem. – Érvényesek az emberre itt vagy bárhol máshol a világegyetemben.

– Igaz. Igaz – mondta halkan. – Minden, amit mondtál igaz mindaddig, amíg a gyűjtőpontod a megszokott helyzetében marad. De abban a pillanatban, amikor bizonyos határokon túlra tolódik és a mindennapi világunk már nem funkcionál, egyik dédelgetett alapigazságod sem rendelkezik azzal az értékkel, amit te állítasz. Az a hibád, hogy elfelejtetted, a halállal dacoló ezeket a határokat ezer meg ezer alkalommal átszelte. Nem kell lángésznek lenni ahhoz, hogy rájövjünk, a bérlőt többé nem kötik meg ugyanazok az erők, mint amik téged most. Elmondtam neki, hogy nem ellene van kifogásom, ha lehet ezt kifogásnak nevezni, hanem a varázslás gyakorlati oldalának elfogadásával szemben, ami eddig a pillanatig olyan távoli volt, hogy soha nem okozott valós problémát számomra. Hajtogattam, hogy mint álmodó, tapasztalataim közé tartozik annak bizonyítéka, hogy álmodásban bármi lehetséges. Emlékeztettem rá, hogy ő maga támogatta és fejlesztette ezt a meggyőződést, együtt az elme józanságának abszolút szükségességével. Amit a bérlővel kapcsolatosan állított, az nem volt örültség. De ez a téma csak az álmodásra vonatkozott, biztosan nem a mindennapi világra. Tudtára adtam, hogy számomra ez az állítás visszataszító és tarthatatlan.

– Mi ez az erőszakos reakció? – kérdezte mosolyogva.

Kérdése lefegyverzett. Csalódottságot éreztem.

– Azt hiszem velejéig ijesztőnek találom – vallottam be. És komolyan gondoltam. Arra gondolni, hogy az a nő a templomban férfi, valahogy felkavart.

Egy gondolattal játszottam az elmémben: talán a bérlő transzvesztita. Komolyan meg akartam vitatni ezt a lehetőséget Don Juannal. Annyira nevetett, hogy úgy tűnt, rosszul lesz.

– Ez egy túlságosan evilági lehetőség – mondta. – Talán a régi barátaid csinálnának ilyet. De az újak sokkal találekonyabbak és kevésbé maszturbálósak. Ismétlem. Az a lény a templomban egy nő. Nőnemű.

213.

És megvan minden női szerve és jellegzetessége. – Kajánul vigyorgott. – Mindig is vonzódtál a nőkhöz vagy nem? Úgy tűnik, ez a szituáció rád lett szabva.

Jókedve olyan nagyfokú volt és olyan gyerekes, hogy ragadós volt. Mindketten nevettünk. Ő teljes felszabadultságában, én teljes nyugalanságomban.

Ekkor döntésre jutottam. Felálltam és hangosan kimondtam, hogy nem akarok a bérlővel kapcsolatba lépni semmilyen formában és alakban sem. Azt választottam, hogy elmegyek emellett a dolog mellett és visszamegyek Don Juan házához, onnan pedig haza.

Don Juan azt mondta, hogy részéről a döntésem tökéletesen rendben van és elindultunk vissza a házához. A gondolataim vadul száguldottak. A helyes dolgot teszem? Félelmemben elfutok? Természetesen azonnal ésszerűvé tettem döntésemet, hogy az helyes volt és elkerülhetetlen. Végül is bizonygattam magamnak, nem érdekel a nyereség és a bérlő ajándékai nyereség jellegűek. Majd a kétség és a kíváncsiság hasított belém. Olyan sok kérdést tehettem volna fel a halállal dacolónak.

A szívem olyan erősen kezdett verni, hogy a gyomromban éreztem az ütések. A szívverés hirtelen a megbízott hangjává változott. Megtörte ígérletét, hogy nem lép közbe és azt mondta, hogy egy elképesztő erő gyorsította fel a szívverésemet azért, hogy visszavezessen a templomba; Don Juan háza felé a halálomba gyalogolok.

Megálltam és sietve szembesítettem Don Juant a megbízott szavaival.

– Ez igaz? – kérdeztem.

– Attól tartok igen – vallotta be szégyenlősen.

– Te miért nem mondtad ezt nekem, Don Juan? Hagynál meghalni, mert azt gondold gyáva vagyok? – kérdeztem dühösen.

– Nem fogsz csak úgy meghalni. Az energiatestednek végtelen sok erőforrása van. És soha nem történt meg, hogy gyávának gondoltalak volna. Tiszteletben tartom a döntéseidet és cseppet sem érdekel, hogy mi váltotta ki azokat.

– Te is az út végén vagy csakúgy, mint én. Tehát legyél valódi nagual. Ne szégyellj azt, ami vagy. Ha gyáva volnál, azt hiszem akkor már évekkal ezelőtt meghaltál volna a félelemtől. De ha túlságosan

214.

félsz a halállal dacolóval találkozni, akkor halj meg inkább, minthogy szembenézz vele. Nincs ebben szégyennivaló.

– Menjünk vissza a templomba – mondtam olyan nyugodtan, ahogy csak tudtam.

– Csakhogy van egy kis bökkenő! – magyarázta Don Juan. – Először menjünk vissza a parkba, ülünk le egy padra és óvatosan vegyük fon tólóra a lehetőségeidet. Ráérünk; egyébként is túl korán van még az esedékes ügylet.

Visszasétáltunk a parkba, és azonnal találtunk egy üres padot és le ültünk.

– Meg kell értened, hogy csakis te magad hozhatod meg a döntést, hogy találkozol vagy nem találkozol a bérlővel, vagy hogy elfogadod vagy visszautasítod az ő erő ajándékait – mondta Don Juan. – De a döntésedet szemtől szembe, a templomban lévő nőnek kell megmondanod és egyedül; különben nem lesz érvényes.

Don Juan azt mondta, hogy a bérlő ajándékai különlegesek, de az árak rettenetesen nagy. És ő nem helyesli egyiket sem, az ajándékokat sem és az árat sem.

– Mielőtt valódi döntésedet meghozod – folytatta Don Juan –, tudnod kell azzal a varázslóval kötött megállapodásaink minden részletet.

– Inkább nem akarok erről többet hallani, Don Juan – kérleltem.

– Kötelességed tudni – mondta. – Egyébként hogyan leszel képes meghozni döntésedet?

– Nem gondold, hogy minél kevesebbet tudok a bérlőről, annál jobb helyzetben leszek?

– Nem. Ez nem olyan helyzet, hogy el lehetne bújni, amíg a veszély véget ér. Ez az igazság pillanata. Minden, amit a varázslók világában tettél és tapasztaltál, ehhez a ponthoz irányított téged. Nem akartam mondani, mert tudtam, hogy az energiatested el fogja neked mondani, de nincs rá mód, hogy elkerüld ezt a találkozót. Még akkor sem, ha meghalsz. Érted? – A vállamnál fogva megrázott. – Érted? – ismételte.

Annyira jól értettem, hogy megkértem, lehetséges lenne-e, hogy tudatszintet váltat velem annak érdekében, hogy lecsökkentse félelme-

215.

met és kényelmetlenségemet. Nemleges kitörésétől majdnem ugrottam egyet.

– A halállal dacolóval hűvösen és teljes megfontoltsággal kell szembenézned – folytatta. – És ezt nem teheted megbízásból.

Don Juan nyugodtan megismételt mindent, amit már elmondott nekem a halállal dacolóról. Ahogy beszélt, rájöttem, hogy zavarodottságom egy része a szóhasználatából eredt. A „halállal dacolót” h spanyolul úgy mondta, hogy *el desafiante de la muerte*, a bérlőt pedig, hogy *el inquilino* és mindkettő automatikusan férfira

utal. De ahogy a kapcsolatokat írta le a bérlő és az ágának nagualjai között, Don Juan folyamatosan váltogatta a spanyol hímnemű és nőnemű alakokat, ezzel nagy zavart keltve bennem.

Azt mondta, hogy a bérlőnek fizetnie kell az energiáért, amit elvesz az águnk nagualjaitól, de bármit is fizetett, az generációkon át megkötötte azokat a varázslókat. Fizetségül a nagualoktól elvett energiáért, a nő a templomban megtanította őket arra, hogy pontosan mit kell tenniük, hogy a gyűjtőpontjuk eltolódjon néhány sajátos helyzetbe, amit ő maga választott ki. Más szóval megkötötte azoknak a férfiaknak mindegyikét olyan erő ajándékával, mely egy előre kiválasztott sajátos gyűjtőpont helyzetet tartalmazott, annak minden következményével együtt.

– Mit értesz azon, hogy minden következményével együtt, Don Juan?

– Azoknak az ajándékoknak a negatív eredményeit. A nő a templomban csak a hajlamokba való belemerülést ismeri. Nincs benne szerénység és mértékletesség. Például Julián nagualnak azt tanította, hogyan rendezze gyűjtőpontját ahhoz, hogy úgy mint ő, nő legyen. Ezt tanítani a jótévőnek, aki egy gyógyíthatatlan kéjenc volt, olyan, mint italt adni az alkoholistának.

– De nem rajtunk múlik az, hogy felelősek legyünk azért, amit mi csinálunk?

– De, valóban. Azonban némelyikünknek nagyobb nehézséget okoz felelősséget vállalni, mint másoknak. Ezt a nehézséget szándékosan fokozni, mint ahogy ez a nő teszi, túl nagy szükségtelen nyomást helyez ránk.

216.

– Honnan tudod, hogy a nő a templomban szándékosan teszi ezt?

– Az ágam minden nagualjával ezt tette. Ha becsületesen és igazságosan magunkba nézünk, meg kell állapítanunk, hogy a halállal dacoló az ajándékaival az águnkat a hajlamaikba belemerülő, alárendelt varázslók ágává tette.

Nem tudtam tovább hallgatni következetlen szóhasználatát és panaszkodni kezdtem. – Vagy beszélj erről a varázslóról, mint férfiról vagy mint nőről, de ne kétféleképpen – mondtam durván. – Túlságosan merev vagyok és a tetszőleges használata a nemeknek még nehezkesebbé tesz.

– Én is nehezkés vagyok – ismerte be. – De az az igazság, hogy a halállal dacoló mindkettő egyszerre: férfi és nő. Sosem voltam képes jó szemmel nézni annak a varázslónak a változásait. Biztos vagyok benne, hogy te hasonlóképpen érzel, mivel először férfiként találkoztál vele.

Don Juan egy évvel ezelőtt történt eseményre emlékeztetett, amikor elvitt, hogy találkozzak a halállal dacolóval és egy férfival találkoztam, egy furcsa indiánnal, aki se nem volt öreg, se nem fiatal és jó felépítésű volt. Leginkább furcsa akcentusára emlékeztem és egy különös hasonlat használatára, amikor arról mesélt, amiket állítólag látott. Azt mondta, hogy *mis ojos se pasearon*, a szemem sétált rajta. Például azt mondta – A szemem sétált a spanyol hódítók sisakjain.

Az esemény olyan tűnékeny volt az elmémben, hogy mindig azt gondoltam, csak pár percig tartott. Később Don Juan elmondta, hogy egy egész napot töltöttem a halállal dacolóval.

– Azért próbáltam megtudni tőled korábban, hogy tudod-e mi történik – folytatta Don Juan –, mert azt gondoltam, hogy évekkor korábban te magad beszéltél meg egy találkozót a halállal dacolóval.

– Túl sokat gondolsz rólam, Don Juan. Jelen esetben azt sem tudom igazán, hogy merre áll a fejem. De miből gondoltad, hogy tudom?

– Úgy tűnik, a halállal dacoló megkedvelt téged. És ez azt jelenti számomra, hogy talán már adott is neked erő ajándékot, bár te nem emlékszel rá; vagy, hogy talán megszervezte, hogy nőként találkozz vele. Azt is feltételezem, hogy pontos utasításokat kaptál tőle.

217.

Don Juan megjegyezte, hogy a halállal dacoló kétségkívül olyan lény, akinek rituális szokásai vannak, mert ágának nagualjaival mindig először férfiként találkozott, mint Sebastian naguallal is, azt követően pedig nőként.

– Miért hívod a halállal dacoló ajándékait erő ajándékoknak? És miért ez a rejtelmesség? – kérdeztem. – Te magad is el tudod tolni a gyűjtőpontodat abba a helyzetbe, amelyikbe csak akarod, vagy nem?

– Azért hívom őket erő ajándékoknak, mert a régi idők varázslói speciális tudásának a termékei – mondta. – A rejtelmesség az ajándékok körül azért van, mert senki ezen a földön, a halállal dacolót leszámítva, nem képes ízelítőt adni nekünk ebből a tudásból. És természetesen én el tudom tolni a gyűjtőpontomat abba a helyzetbe, amibe csak akarom az ember energiaalakján belül vagy kívül. De amit én nem tudok és csak a halállal dacoló tud az az, hogy mit kell tennem az energiatestemmel ezeknek a helyzeteknek mindegyikében ahhoz, hogy meglegyen a teljes érzékelés, a teljes összetartó erő.

Elmagyarázta, hogy a modern kor varázslói nem ismerik a gyűjtőpont ezernyi és ezernyi lehetséges helyzetének a részleteit.

– Mit értesz részlet alatt? – kérdeztem.

– Az energiatest sajátos módon való kezelését annak érdekében, hogy a gyűjtőpontot rögzítve tartsák egy

meghatározott helyzetben – válaszolta.

Magát hozta fel példának. Azt mondta, hogy a halállal dacoló erő ajándéka az ő számára egy varjú gyűjtőpont helyzete volt, és azok az eljárások, amikkel befolyásolja az energiatestét ahhoz, hogy megszerezze egy varjú teljes érzékelését. Don Juan elmagyarázta, hogy a régi varázslók a teljes érzékelést, a teljes összetartóerőt keresték bármi áron, és ez az ő erő ajándékának az esetében azt jelentette, hogy a teljes érzékeléshez egy átgondolt folyamat eredményeként jutott, amit lépésről lépésre meg kellett tanulnia, mint ahogy valaki megtanul dolgozni egy nagyon bonyolult géppel.

Don Juan továbbá elmagyarázta, hogy az eltolódások legtöbbször, amit a modern kor varázslói megtapasztalnak, azok enyhe eltolódások, a fénytojás belsejében lévő energetikai fényszálak egy vékony kötegén belül, ezt a köteget az ember sávjának nevezik vagy az univerzum

218.

energiája tisztán emberi jellegének. Ezen a sávon túl, de még mindig a fénytojáson belül terül el a nagy eltolódások birodalma. Amikor a gyűjtőpont ennek a területnek bármelyik helyzetébe tolódik, az érzékelés még felfogható számunkra, de rendkívül részletes eljárások szükségeltetnek ahhoz, hogy az érzékelés teljes legyen.

– A szervetlen lények átverték téged és Carol Tiggst a legutóbbi utazásotok során azzal, hogy hozzásegítettek benneteket a teljes érzékelés eléréséhez egy nagy eltolódásnál – mondta Don Juan. – Eltolták a gyűjtőpontotokat a lehető legtávolabbi helyzetbe és ott a segítségükkel úgy érzékeltetek, mint a mindennapi világban. Ez egy szinte lehetetlen dolog. Ehhez a típusú érzékeléshez a varázslóknak gyakorlati tudásra vagy befolyásos barátokra van szüksége.

A barátaitok végül elárultak volna benneteket és magatokra hagytak volna téged és Carolt, hogy a gyakorlatban tanuljátok meg a szabályokat abban a világban, a túlélés érdekében. Végül telis-tele lettetek volna gyakorlati eljárásokkal, mint a legnagyobb tudású régi varázslók.

– Minden nagy eltolódáshoz más belső munka tartozik – folytatta –, amit a modern kor varázslói akkor tudnának megtanulni, ha tudnák, hogyan rögzítsék a gyűjtőpontjukat elegendően hosszú ideig bármely nagy eltolódásnál. Csak a régi idők varázslói rendelkeztek azzal a különleges tudással, ami ehhez szükséges.

Don Juan azzal folytatta, hogy az eltolódásokhoz tartozó sajátosságok eljárásoknak az ismerete nem állt a Sebastian nagual megelőző nyolc nagual rendelkezésére, és a bérlő Sebastian nagualnak megmutatta, hogyan valósítsa meg a teljes érzékelést a gyűjtőpont tíz új helyzetében. Santisteban nagual hetet kapott, Lujan nagual ötvenet, Rosendo nagual hatot, Elias nagual négyet, Julián nagual tizenhatot és ő kettőt; ami összesen kilencvenöt meghatározott gyűjtőpont helyzetet jelent, amit az ő ága tudott. Azt mondta, hogy ha megkérdezném tőle, hogy ezt előnyösnek tekinti-e az ága számára, azt kellene válaszolnia, hogy nem, mert ezeknek az ajándékoknak a súlya a régi varázslók hangulatához közelítette őket.

– Most rajtad a sor, hogy találkozz a bérlővel – folytatta. – Talán az ajándékai, amiket neked fog adni, teljesen felborítják az egyensúlyt.

219.

kat, és az águnk belemerül a sötétségbe és úgy végezzük, mint a régi varázslók.

– Ez annyira szörnyen komoly, hogy az émelyítő – mondtam.

– A legőszintébben együttérzek veled – válaszolt komoly arckifejezéssel. – Tudom, hogy ez téged nem vigasztal, de ez a legkeményebb próba egy modern kori nagual számára. Szembenézni valamivel, ami annyira régi és rejtélyes, mint a bérlő, az nem fenséges, hanem visszataszító. Legalábbis számomra az volt és még mindig az.

– Miért kell ezt folytatnom, Don Juan?

– Mert anélkül, hogy tudnál róla, elfogadtad a halállal dacoló kihívását. Kihúztam belőled a beleegyezéset a tanonckodásod folyamán ugyanúgy, mint ahogy az én tanárom húzta ki belőlem, lopva.

– Én ugyanezen a rettegésen estem át, csak kicsit brutálisabban, mint te. – Kuncogni kezdett. – Julián nagual szörnyű tréfát üzött velem. Azt mondta, hogy van egy nagyon szép és szenvedélyes özvegy, aki örülten szerelmes belém. A nagual gyakran hozott el a templomba és én láttam, hogy a nő bámul engem. Úgy gondoltam, hogy az egy szép asszony. Én pedig egy káros fiatalember voltam. Amikor a nagual azt mondta, hogy tetszem neki, bedőltem neki. Ébredésem nagyon kíméletlen volt.

Harcolnom kellett magammal, hogy ne nevessek azon, ahogy Don Juan az elveszett ártatlanságot gesztikulálta. Aztán kellemetlen helyzetének elgondolása megütött, és az nem vicces volt, hanem hátborzongató.

– Biztos vagy benne, Don Juan, hogy az a nő a bérlő? – kérdeztem remélve, hogy talán ez valami félreértés vagy rossz vicc.

– Teljesen és egészen biztos vagyok benne – mondta. – Egyébként is, ha olyan ostoba lennék, hogy elfelejtettem volna a bérlőt, a látásom nem csal.

– Ezt úgy érted, Don Juan, hogy a bérlőnek másfajta energiája van?

– Nem, nincs másfajta energiája, de kétségkívül más energia ismertetőjegyei vannak, mint egy átlagos

személynek.

– Tökéletesen biztos vagy abban, hogy az a nő a bérlő? – erősködtem, valami furcsa félelem és hangulatváltozás hatására.

– Az a nő a bérlő! – jelentette ki Don Juan kétséget kizáró hangon.

220.

Csendben maradtunk. Leírhatatlan pánik közepette vártam a következő lépést.

– Már mondtam neked, hogy a gyűjtőpont elhelyezkedésén múlik, hogy valódi nők vagy valódi férfiak vagyunk – mondta Don Juan. – Azt értem valódi alatt, hogy valaki nőnek vagy férfinak születik. Egy látó számára a gyűjtőpont legfényesebb része a nők esetében kifelé néz, míg a férfiak esetében befelé. A bérlő gyűjtőpontja eredetileg befelé nézett, de megváltoztatta úgy, hogy kifordította azt, ezzel átalakítva a tojásszerű energia alakját, ami így úgy néz ki, mint egy magába csavarodó kagyló.

221.

12.

A nő a templomban

Don Juan és én csendben ültünk. Kifogytam a kérdéseimből és úgy tűnt, hogy ő minden szükséges dolgot elmondott nekem. Nem lehetett több hét óránál, de a főtér szokatlanul kihalt volt. Meleg este volt. Ebben a városban esténként általában tíz, tizenegy óráig nyüzsgöttek az emberek a főtéren és környékén.

Röviden újra átgondoltam, mi történt velem. A Don Juannal töltött időm a végéhez közeledett. Ő és társasága hamarosan be fogja teljesíteni a varázslók azon álmát, amikor elhagyják ezt a világot és felfoghatatlan dimenziókba lépnek be. Az álmodásban elért behatárolható eredményeimre alapozva úgy hittem, hogy állításuk nem képzeletbeli, hanem rendkívül józan, bár az értelemnek ellentmond. Az ismeretlen érzékelése után kutattak és ezt meg is valósították.

Don Juannak igaza volt, amikor azt mondta, hogy a gyűjtőpont szisztematikus eltolásának előidézésével az álmodás előkészíti az érzékelést, felnagyítva a kiterjedési körét annak, amit érzékelni tudunk. Társaságának varázslói számára az álmodás nemcsak más, érzékelhető világok ajtaját nyitotta ki, hanem felkészítette őket arra, hogy azokba a birodalmakba tudomásuk teljességével lépjenek be. Számukra az álmodás szavakkal ki nem fejezhető, példa nélküli dolog, valami, aminek a természetére és kiterjedési körére csak utalni lehet és amire Don Juan azt mondta, hogy ez az átjáró az univerzum fényéhez és sötétségéhez.

Csak egyetlen elintézetlen dolgunk volt: találkozásom a halállal dacolóval. Sajnáltam, hogy Don Juan nem figyelmeztetett előre, hogy

222.

jobban fel tudjak rá készülni. De ő egy nagyal volt és minden fontos dolgot a pillanat ösztönzésére tett, minden figyelmeztetés nélkül.

Egy pillanatra úgy tűnt, minden rendben van, ott ültem Don Juannal abban a parkban várva, hogy a dolgok kialakuljanak. De akkor érzelmi egyensúlyom egyetlen szemvillanás alatt rossz irányba billent, sötét kétségbeesés kellős közepén találtam magam. Kicsinyes szempontok támadtak rám a biztonságommal, céljaimmal, a világról táplált reményeimmal, az aggodalmaimmal kapcsolatosan. Bár ahogy megvizsgáltam őket, be kellett vallanom, hogy talán az egyetlen igazi félnivalóm a Don Juan világában lévő három társammal kapcsolatos. Mindazonáltal, ha meggondolom, ez a félelem sem volt valós. Don Juan megtanította őket arra, hogy hogyan legyenek olyan varázslónők, akik mindig tudják, mit tegyenek, és a legfontosabb, hogy felkészítette őket arra, hogy mindig tudják, mit tegyenek azzal, amit tudnak.

Mivel az összes lehetséges világi ok, ami miatt gyötrelmet érezhetnék, már hosszú ideje lekopott rólam, csak a magammal kapcsolatos aggodalmak maradtak. És én szígyentelenül átadtam magam ennek. Még egy utolsó félelem az út végén: a halállal dacoló keze által halok meg. Annyira meg voltam ijedve, hogy a gyomromban éreztem a rosszullétet. Próbáltam elnézést kérni, de Don Juan nevetett.

– Nincs abban semmi különös, hogy remegsz a félelemtől – mondta. – Amikor én találkoztam a halállal dacolóval, bepisáltam a gatyámba. Hidd el nekem.

Egy hosszú, elviselhetetlen pillanatig csendben vártam. – Készen állsz? – kérdezte. Azt mondtam, igen. Felállva hozzátette: – Akkor gyérünk, lássuk hogyan állod meg a helyed a tűzvonalban.

Visszavitt a templomhoz. Amennyire tőlem telik, abból a sétából a mai napig csak arra emlékszem, hogy Don Juannak egész úton vonszolnia kellett engem. Nem emlékszem arra, hogy megérkeztünk a templomhoz, vagy hogy bementünk abba. A következő dolog, amire emlékszem az az, hogy egy elnyűtt, hosszú templomi fapadon

térdelek, amellet a nő mellett, akit korábban láttam. Ő rám mosolygott. Kétségbeesetten néztem körbe, hátha valahol meglátom Don Juant, de sehol sem találtam. Mint a szélvész, úgy rohantam volna el, ha a nő nem tart vissza a karomnál fogva.

223.

– Miért félsz annyira csekélységetől? – kérdezte tőlem a nő angolul.

Térdeltemben kővé dermedtem. A hangja volt az, ami azonnal és teljes mértékben elkapott. Nem tudtam volna megmondani, hogy mi volt abban az érdes hangban, ami a leghalványabb emlékeket idézte fel bennem. Olyan volt, mintha mindig is ismertem volna azt a hangot.

Ott maradtam, mozdulatlanul megigézve attól a hangtól. Kérdezett valamit angolul, de nem tudtam kibogarászni, mit mondott. Rám mosolygott, mint aki ért mindent.

– Minden rendben – suttogetta spanyolul. A jobb oldalamon térdelt. – Én megértem a valódi félelmet. Együtt élek vele.

Éppen mondani akartam neki valamit, amikor a megbízott hangját hallottam a fülemben. – Ez a hang Hermelindáé, a szárazdajkádé – mondta. Csak annyit tudtam Hermelindáról, amit meséltek róla, hogy egy balesetben halt meg; elütötte egy kisodródott teherautó. Sokkolt, ahogy a nő hangja felkavarta a régi és nagyon mély emlékeket. Pillanatnyi gyötrő aggodalmat éreztem.

– Én vagyok a te szárazdajkád! – kiáltott fel a nő finoman. – Milyen különös! Akarod a mellem? – Nevetés rázta meg a testét.

Felülmúlhatatlan erőfeszítést tettem, hogy nyugodt maradjak, bár tudtam, hogy hamarosan elvesztem a talajt a lábam alól és pillanatok alatt el fog hagyni a józan eszem.

– Ne is törődj a vicceimmel – mondta halkan a nő. – Az az igazság, hogy nagyon tetszel nekem. Tele vagy energiával. Jól ki fogunk jönni egymással.

Két idősebb férfi térdelt éppen előttünk. Az egyik kíváncsian hátrafordult és ránk nézett. A nő nem törődött vele és tovább suttogetta a fülemben.

– Hadd fogjam meg a kezéd – kérelt. De kérése olyan volt, mint egy utasítás. Átnyújtottam neki a kezemet, képtelen voltam nemet mondani. – Köszönöm. Köszönöm, hogy bízol bennem – suttogetta.

Hangja az örületbe kergetett. Érdecsége olyan egzotikus volt és tökéletesen nőies. Semmilyen körülmények között sem volt olyan, mint egy nőiesnek tettetett férfihang. Érdes hang volt, de nem rekedt vagy nyers. Inkább olyan hang volt, mint amikor meztláb, finoman homokon járunk.

224.

Óriási erőfeszítést tettem azért, hogy széttörjek egy láthatatlan energialeplet, ami látszólag beborított. Azt gondoltam, sikerült. Felálltam készen arra, hogy elmenjek, és el is mentem volna, ha a nő fel nem áll és nem suttogetja a fülemben – Ne szaladj el. Annyi mindent kell mondanom neked.

A kíváncsiság megállított és automatikusan leültem. Különös módon aggodalmam hirtelen tovatűnt csakúgy, mint a félelmem. Még ahhoz is volt lélekjelenlétem, hogy megkérdezzem a nőt: – Te tényleg nő vagy?

Finoman kuncogott, mint egy kislány. Aztán egy csavaros mondatot mondott. – Ha azt mered gondolni, hogy át fogom változtatni magam egy félelmetes férfivá és kárt okozok neked, súlyosan tévedsz – mondta, még jobban kiemelve hangjának különös búverejét. – Te vagy az én jőtevőm. Én a szolgád vagyok, úgy ahogy a szolgája voltam minden előtted lévő nagualnak.

Összegyűjtöttem az összes energiát, amit tudtam és elmondtam neki, hogy határoztam. – Szívesen adom az energiámat – mondtam. – Ez az én ajándékom a számodra, de én nem akarok semmilyen erő-ajándékot tőled. És ezt komolyan mondom.

– Nem vehetem el az energiádat ingyen – suttogetta. – Fizetek azért, amit kapok, ez a megállapodás. Bolondság ingyen adni az energiádat.

– Bolond voltam egész életemben. Higgy nekem – mondtam –, kétségtelenül képes vagyok megtenni, hogy ajándékot adjak neked. Ez nem probléma nekem. Szükséged van az energiára, hát vidd. De nekem nincs szükségem arra, hogy felesleges dolgok terheljenek. Nincs semmim, és ezt szeretem.

– Meglehet – mondta töprengve.

Agresszívan megkérdeztem, hogy ezt úgy értette, hogy meglehet, elveszi az energiámat, vagy hogy nem hiszi, hogy nincs semmim és ezt szeretem.

Elragadtatással kacarászott és azt mondta, hogy el kell vennie az energiámat, ha már ilyen nagylelkűen felajánlottam, de fizetnie kell érte. Valami hasonló értékű dolgot kell adjon érte cserébe.

Ahogy hallottam őt beszélni, tudatára ébredtem, hogy a spanyolt a legkülönösebb akcentussal beszéli. Hozzá tett egy plusz hangot minden

225.

szó középső szótagjához. Soha életemben nem hallottam senkit így beszélni.

– Igen különös az akcentusod – mondtam. – Honnan való?

– Szinte az örökkévalóságból – mondta és sóhajtott.

A kapcsolat kezdett kialakulni köztünk. Megértettem, miért sóhajtott. Ő nagyon közel állt az állandósághoz, míg én átmeneti voltam. Ez volt az előnyöm. A halállal dacoló sarokba szorította magát, én szabad voltam.

Alaposan megvizsgáltam. Harmincöt-negyven évesnek tűnt. Sötét, indián asszony volt, szinte nagydarab, de nem kövér vagy testes. Láttam, hogy az alkarjának és a kezének a bőre sima, az izmai erősek, fiatalosak. Körülbelül százhetven centi magas lehetett. Hosszú ruhát viselt, fekete vállkendőt és szandált. Ahogy térdelt, láttam sarkának sima bőrét és erős vádlijának egy részét. Karcsú volt. Nagy mellei voltak, amit vagy nem tudott vagy nem akart a vállkendője alá rejtetni. A haja koromfekete volt, hosszú fonalba kötve. Nem volt gyönyörű, de nem is volt csúnya. A vonásai semmiképpen sem voltak szembetűnők. Azt éreztem, hogy semmivel sem tudná magára vonni valaki figyelmét, kivéve a szemével, melyet elrejtett leeresztett szemhéja. A szeme ragyogó volt, tiszta, békés. Don Juanétól eltérően soha nem láttam ilyen élő és csillogó szemet.

A szeme teljesen megnyugtató. Az ilyen szem nem lehet rosszindulatú. Bizalom és az optimizmus hulláma futott végig rajtam, és azt éreztem, hogy egész életemben ismertem őt. De valami másnak nagyon is a tudatában voltam: az érzelmi labilitásomnak. Don Juan világában ez mindig is bosszantott, arra készítetett, hogy olyan legyek, mint egy jójó. Voltak pillanatok, amikor bizalmam és éleslátásom teljes volt, aztán ezt nyomorúságos kétségek és bizalmatlanság követte. Ez az eset sem ígérkezett másnak. Gyanakvó elmém hirtelen előhozakodott azzal a figyelmeztető gondolattal, hogy a nő igézete alá estem.

– Spanyolul idős korodban tanultál meg, ugye? – mondtam, csak hogy megszabaduljak a gondolataimtól és nehogy ő olvasni tudja azokat.

– Csak tegnap – vágott vissza, és kristálytisza kacagás tört elő belőle, kicsi, furcsán fehér fogai, mint egy gyöngysor, úgy csillogtak.

226.

Az emberek felénk fordultak. Lehajtottam a fejem, mintha buzgón imádkoznék. A nő közelebb húzódott hozzám.

– Van valami hely, ahol tudunk beszélgetni? – kérdeztem.

– Itt beszélgetünk – mondta. – Itt beszélgettem az ágad összes nagualjával. Ha suttoysz, senki sem fogja észrevenni, hogy beszélünk.

Majd meghaltam, hogy megtudjam mennyi idős. De egy józanító emlék a megmentésemre sietett. Egy barátom jutott eszembe, aki éveken keresztül mindenféle cseleket eszelt ki, hogy bevalljam neki mennyi idős vagyok. Nem kedveltem ezt a kicsinyes foglalatosságát és most majdnem belekezdtem ugyanabba. Az egészet egy pillanat alatt elvettem.

Akartam neki beszélni róla, csak hogy a beszélgetés folytatódjon. Úgy tűnt tudja, mi megy végbe az elmémben. Barátságosan megszorította a karomat, mintha azt mondaná, hogy ugyanarra gondolunk.

– Ahelyett, hogy ajándékot adnál, tudsz nekem valamit mondani, ami segít az utamon? – kérdeztem tőle.

Megrázta a fejét. – Nem – suttogta. – Nagyon különbözök vagyunk. Különbözőbbek, mint azt lehetségesnek hittem.

Felállt és oldalra kicsúszott a padból. Fürgén térdet hajtott, ahogy a főoltárral szembefordult. Keresztet vetett és jelzett nekem, hogy kövessem a bal oldalunkon lévő nagy oldaloltárhoz.

Egy életnagyságú feszület előtt térdeltünk. Mielőtt időm lett volna bármit is mondani, megszólalt. – Nagyon, nagyon hosszú idő óta élek már – mondta. – Azért lehet ilyen hosszú életem, mert kontrollálom a gyűjtőpontom eltolódásait és elmozdulásait. Egyébként nem maradok sokáig itt, a te világodban. Tartalékolnom kell az energiát, amit az ágad nagualjaitól kapok.

– Milyen más világokban létezni? – kérdeztem.

– Olyan, mint az álmodásodban, azt leszámítva, hogy nagyobb mozgékonyaságom van. És bárhol, ahol akarok, hosszabb ideig maradhatok, Mint ahogy te is annyi ideig maradsz, ameddig akarsz álmaid bármelyikében.

– Amikor ebben a világban vagy, akkor csak erre a környékre tudsz jönni?

– Nem. Oda megyek, ahova csak akarok.

227.

– Mindig nőként mész?

– Hosszabb ideig voltam nő, mint férfi. Kétségtelen, hogy sokkal jobban szeretem. Azt hiszem, már el is felejtettem, milyen férfinak lenni. Teljes mértékben nő vagyok!

Megfogta a kezemet és bedugta a lábai közé. A szívem a torkomban kalapált. Tényleg nő volt.

– Nem vehetem csak úgy el az energiádat – mondta témát váltva. – Ki kell találunk egy másfajta egyességet.

Az evilági érvelések egy újabb hulláma tört rám. Meg akartam kérdezni, hogy hol élt akkor, amikor ebben a világban volt. Nem kellett kimondanom a kérdésemet ahhoz, hogy választ kapjak.

– Sokkal, de sokkal fiatalabb vagy, mint én – mondta –, és már most nehézségeid vannak, ha el kell mondanod az embereknek, hogy hol élsz. De még ha el is viszed őket a házádba vagy az albérletedbe, az nem az a hely, ahol élsz.

– Annyi mindent szeretnék kérdezni tőled, de csak hülye gondolataim vannak – mondtam.

– Nem kell semmit sem kérdezned tőlem – folytatta. – Te már tudod, amit én tudok. Csak egy lökésre volt szükség ahhoz, hogy amit már tudsz, arra jogot is formálj. Éppen most adom neked ezt a lökést.

Nemcsak hülyeségeket gondoltam, hanem olyannyira befolyásolható állapotban voltam, hogy abban a pillanatban, ahogy kimondta, hogy tudom, amit ő tud, azt éreztem, hogy mindent tudok és nem kell több kérdést feltennem. Nevetve megemlítettem neki hiszékenységet.

– Nem vagy hiszékeny – biztosított tekintélyesen. – Tudsz mindent, mert most teljes mértékben a második figyelemben vagy. Nézz körül!

Egy pillanatig nem tudtam fókuszálni a tekintetemet. Pont olyan volt, mintha víz ment volna a szemembe. Amikor összerendeztem a látványt, tudtam, hogy valami rendkívüli dolog történt. A templom másmilyen volt, sötétebb, még vészjóslóbb és valahogy barátságtalanabb. Felálltam és tettem néhány lépést a templomhajó irányába. Szememet a templomi padok látványa kapta el; nem feldolgozott fából voltak, hanem vékony, csavart farudakból. Házilag készített padok voltak egy nagyszerű köépület belsejében. A fény is másmilyen volt. Sárgás volt és halvány izzása a legsötétebb árnyékokat vetette, amit

228.

életemben láttam. Az oltárok gyertyái árasztották a fényt. Bepillantást nyertem abba, hogy a gyertyafény milyen jól illik a koloniális templom masszív kőfalaihoz és díszítéseihöz.

A nő rám nézett; csodálatos volt szemének ragyogása. Tudtam, hogy álmodok és ő irányítja az álmot. De nem féltem tőle vagy az álmotól.

Eltávolodtam az oldaloltártól és újra benéztem a templomhajóba. Az emberek térdelve imádkoztak. A legtöbbjük furcsán kicsi, sötét és barátságtalan ember volt. Láttam lehajtott fejüket egészen a főoltár lábáig. Akik közel voltak hozzám, rám bámultak, nyilvánvaló nehezettel. Szájtátva néztem őket is és minden mást is. De semmiféle hangot nem hallottam. Az emberek jöttek-mentek, de nem volt semmiféle hang.

– Nem hallok semmit – mondtam a nőnek és a hangom morajlott. visszhangzott, mintha a templom egy üreges kagyló lenne.

Szinte minden fej felém fordult. A nő visszahúzott az oldaloltár sötétjébe.

– Hallasz, ha nem a füleddel próbálsz – mondta. – Figyeld az álmodási figyelmeddel.

Mintha csak a célzására lett volna szükségem. Hirtelen elárasztott a tömeg imádkozásának bűgő hangja. Egy pillanat alatt felemelt. A legökéletesebb hangzásnak véltem, amit valaha hallottam. Lelkesedésben ezt el akartam mondani a nőnek, de ő nem volt mellettem. Keresni kezdtem. Már majdnem az ajtónál járt. Megfordult és jelzett nekem, hogy kövessem. A templom előtti udvaron értem utol. Az utca fényei eltűntek. Csak a holdfény világított. A templom homlokzata is más volt; még nem volt befejezve. Mindenfelé mészakötömbök voltak. A templom körül nem voltak házak, vagy épületek. A látvány hátborzongató volt a holdfényben.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Sehová – válaszolta. – Csak kijöttünk, hogy nagyobb helyünk legyen és ne zavarjanak. Itt aztán annyit beszélünk, amennyit csak akarunk.

Arra ösztönzött, hogy üljek le egy kibányászott és félig kidolgozott mészakódarabra.

– A második figyelemnek végtelen sok felfedezendő kincse van – kezdte. – Kulcsfontosságú a kiinduló helyzet, amibe az ál-

229.

modó a testét helyezi. És máris a régi varázslók titkánál vagyunk, akik már az én időmben is réginek számítottak. Gondolj csak bele.

Olyan közel ült hozzám, hogy éreztem testének melegét. Átkarolt és a vállamnál fogva a keblére szorított. A testének nagyon különös illata volt; a fákra vagy zsályára emlékeztetett. Nem tűnt úgy, hogy parfümöt tett volna magára; az egész teste mintha a fenyőerdők jellegzetes illatát árasztotta volna. A testének melege sem olyan volt, mint az enyém vagy bárki másé, akit ismerek. Az övé hűvös, mentolos meleg volt, egyenletes, kiegyensúlyozott. Az a gondolat jelent meg elmémbe, hogy az ő melege hajthatatlanul sürget, de nem ismeri a kapkodást.

Aztán elkezdett a bal fülembe suttogni. Azt mondta, hogy azok az ajándékok, melyeket az ágam nagualjainak adott, azzal a dologgal kapcsolatosak, melyet a régi varázslók ikerhelyzeteknek hívtak. Azaz a kiinduló helyzetet, amibe az álmodó a fizikai testét helyezi, amikor megkezdí az álmodást, letükrözi azzal a helyzettel, amibe az energiatestét helyezi az álomban, így rögzítve a gyújtópontját az általa kiválasztott bármely ponton. A

két helyzet egységet alkot, mondta, és a régi varázslóknak több ezer évébe telt, míg rájöttek a tökéletes kapcsolatra bármelyik két helyzet között. Kuncogva megjegyezte, hogy a mai kor varázslóinak soha nem lesz idejük és hajlandóságuk arra, hogy mindezt a munkát elvégezzék, és az ágam férfi és nőtagjai igen szerencsések, hogy őtől ilyen ajándékokat kaphatnak. Nevetésének a legcsodálatosabb kristálytisza hangja volt.

Nem értettem pontosan a magyarázatát az ikerhelyzetekről. Merészen azt mondtam neki, hogy nem akarok ilyen dolgokat gyakorolni és csak mint elméleti lehetőség, úgy szeretnék tudni ezekről a dolgokról.

– Pontosán mit szeretnél tudni? – kérdezte lágyan.

– Magyarázd el nekem, mit értesz ikerhelyzeteken vagy a kiindulási helyzeten, amibe az álmodó a testét helyezi, hogy megkezdje az álmodást – mondtam.

– Hogyan fekszel le, hogy megkezdjed az álmodásodat? – kérdezte.

– Akárhogyan. Nincs módszerem erre. Don Juan sohasem fektetett erre hangsúlyt.

– Hát én fektetek rá hangsúlyt – mondta és felállt.

230.

Megváltoztatta a helyzetét. Leült a jobb oldalra és azt suttogta a másik fülembe, hogy az ő tudása szerint az a helyzet, amibe a testet helyezzük, óriási fontossággal bír. Ajánlott egy módot, hogy hogyan lehet ezt kipróbálni egy rendkívül kényes, de egyszerű gyakorlat végrehajtásával.

– Kezdd az álmodásodat a jobb oldaladon fekve egy kissé felhúzott lábakkal – mondta. – Fegyelemmel ebben a helyzetben kell maradnod és így kell elaludnod. Aztán álmodásban az a feladat, hogy azt álmodod, hogy pontosan ugyanabban a helyzetben lefekszel és újra elalszol.

– Ez mire jó? – kérdeztem.

– Mozdulatlaná teszi a gyűjtőpontot, és ezt úgy értem, hogy tényleg mozdulatlaná, bármely helyzetben is legyen a második elalvás pillanatában.

– Mi az eredménye ennek a gyakorlatnak?

– Teljes érzékelés. Biztos vagyok abban, hogy a tanítóid azt már elmondták neked, hogy az ajándékaim a teljes érzékelés ajándékai.

– Igen. De nem teljesen tiszta számomra, hogy mi jelent a teljes érzékelés – hazudtam.

Ezt figyelmen kívül hagyta és folytatta a gyakorlat leírását, melynek négy része van, elaludni a jobb oldalra, a balra, hanyatt és hason fekve. Aztán álmodásban az a feladat, hogy azt álmodjuk, hogy másodszor is elalszunk, ugyanabban a helyzetben, mint amiben az álom megkezdődött. Rendkívüli eredményeket ígért, és azt mondta, hogy ezeket előre lehetetlen megmondani.

Hirtelen megváltoztatta a témát és megkérdezte tőlem: – Milyen ajándékot szeretnél magadnak?

– Nekem nem kell ajándék. Már mondtam.

– Ragaszkodom hozzá. Fel kell ajánlanom egy ajándékot és neked el kell fogadnod. Ez a megállapodás.

– Az a megállapodás, hogy energiát adunk neked. Hát fogadd el tőlem. Ezt én állok. Ez az ajándékom.

A nő megdöbbentnek látszott. És én továbbra is azt mondtam neki, hogy részemről rendben van, hogy elveszi az energiámat. Még azt is mondtam neki, hogy végtelenül kedvelem. Természetesen komolyan

231.

gondoltam. Valami páratlan szomorúság és valami páratlan vonzerő áradt belőle egyszerre.

– Menjünk vissza templomba – mondta halkan.

– Ha tényleg akarsz nekem valami ajándékot adni – mondtam –, akkor vigyél el egy sétára ebben a városban, a holdfényben.

Beleegyezően bólogatott. – Csak akkor, ha nem szólalsz meg – mondta.

– Miért nem? – kérdeztem, de már tudtam a választ.

– Mert álmodásban vagyunk – mondta. – Mélyebbre vislek az álmodban.

Elmagyarázta, hogy amíg a templomban voltunk, elegendő energiám volt, hogy gondolkozzak és beszélgessek, de a templom határain kívül más a szituáció.

– Miért van ez így? – kérdeztem bátran.

Rendkívül komoly hangon, ami nem csak a nő kísértetiességét növelte, hanem meg is rémisztett, a nő azt mondta: – Mert az ott nem létezik. Ez egy álom. Az álmodás negyedik kapujánál vagy, az én álmodat álmodod.

Elmondta, hogy neki az a művészete, hogy képes a szándékát kivetíteni, és minden, amit magam körül látok, az az ő szándéka. Suttogva azt mondta, hogy a templom és a város az ő szándékának az eredményei; nem léteznek és mégis léteznek. A szemembe nézve hozzátette, hogy ez az egyik rejtélye az álmodás ikerhelyzetei szándékozásának a második figyelemben. Meg lehet csinálni, de nem lehet megmagyarázni vagy megérteni.

Aztán elmesélte, hogy ő egy olyan varázsló ágból való, ahol a varázslók tudták, hogyan mozogjanak mindenfelé a második figyelemben a szándékuk kivetítése által. Arról mesélt, hogy az ág varázslói álmodásban gondolataik kivetítésének művészetét gyakorolták annak érdekében, hogy az általuk tetszőlegesen választott tárgy vagy

épület vagy tájékozódási pont vagy látvány élethű másolatát létrehozzák.

Azt mondta, hogy ágának varázslói azzal kezdtek, hogy egy egyszerű tárgyat bámultak, memorizálva annak minden részletét. Aztán behunyták a szemüket és vizualizálták a tárgyat, addig javítva a vizuali-

232.

zációt a valódi tárgyhoz képest, amíg képesek voltak csukott szemmel látni azt, annak teljességében.

A következő dolog ennek továbbfejlesztésében az volt, hogy álmodtak a tárggyal, és az álomban létrehozták a saját érzékelésük szempontjából a tárgy teljes megtestesítését. Ezt a cselekedetet, mondta, a teljes érzékelés első lépcsőjének nevezik.

Az egyszerű tárgyról egyre bonyolultabb és bonyolultabb elemekre tértek át azok a varázslók. A végső cél az volt, hogy mindannyian együtt egy teljes világot vizualizáljanak, aztán álmodják azt a világot, így újraalkossanak egy teljesen valóságos birodalmat, ahol létezhetnek.

– Amikor az ágam varázslóinak bármelyike képes volt ezt megcsinálni – folytatta –, könnyedén át tudott húzni bárkit a szándékába, az álmába. Ezt csinálom most én veled és ezt csináltam az ágam összes nagyjával.

A nő kuncogott. – Jobban teszed, ha elhiszed – mondta, mintha nem hinnék neki. – Teljes populációk tűntek el ily módon az álmodásban. Ezért mondtam azt neked, hogy ez a templom és ez a város egy a második figyelemben való szándékozás rejtélyei közül.

– Azt mondod, hogy teljes populációk tűntek el ily módon. Hogyan lehetséges ez? – kérdeztem.

– Vizualizálták aztán újraalkották álmodásban ugyanazt a látványt – válaszolta. – Te sohasem vizualizáltál semmit, ezért nagyon veszélyes számodra belépni az álmomba.

Aztán figyelmeztetett, hogy átlépni a negyedik kaput és olyan helyekre utazni, melyek csak valaki más szándékában léteznek, nagyon veszélyes, mert egy ilyen álom minden elemének teljesen személyes elemnek kell lennie.

– Még mindig akarsz menni? – kérdezte.

Azt mondtam, igen. Ekkor tovább beszélt az ikerhelyzetekről. Magyarázatának lényege az volt, hogy ha például a szülővárosomról álmodom, és az álom úgy kezdődött, hogy a jobb oldalamon feküdtem, könnyedén ott tudok maradni az álom városában, ha az álomban lefekszem a jobb oldalra és azt álmodom, hogy elalszom. A második álom nemcsak természetesen a szülővárosom álma lesz, de a legvalóságosabb álom lesz, amit csak el lehet képzelni.

233.

Meg volt róla győződve, hogy álmodási gyakorlataimban számtalan olyan álom volt, ami nagyon valóságos volt, de biztosított arról, hogy minden esetben mázlim volt. Csak az ikerhelyzetek használata által nyerhetünk teljes irányítást az álmok felett.

– És ne kérdezd, hogy miért – tette hozzá. – Csak megtörténik. Mint minden más.

Felállított és még egyszer figyelmeztetett, hogy ne beszéljek és ne kóboroljak el. Finoman megfogta a kezemet, mintha egy kisgyerek lennék, és elindult egy házcsoporthoz sötét sziluettje felé. Egy kövel kirakott utcán voltunk. Kemény folyami kövek voltak oldalvást a földbe szorítva. Az egyenlőtlen lerakás miatt a felszín egyenetlen volt. Úgy tűnt, hogy akik kövezték az utcát, kövezték a talaj formáját anélkül, hogy szintbe hozták volna azt.

A házak nagyok voltak, meszelt falú, egyemeletes, sivár épületek cseréptetővel. Emberek járkáltak csendben. A házak belsejében lévő sötét árnyak azt az érzést keltették, hogy kíváncsi, de félénk szomszédok pletykálnak az ajtó mögött. A város körül lévő lapos hegyeket is láttam.

Ellentétben azzal, ami álmodásomban mindig történni szokott, mentális folyamataim ugyanolyanok maradtak. Gondolataimat nem nyomta el az álom eseményeinek ereje. És mentális számításaim azt mondták nekem, hogy annak a városnak, melyben Don Juan élt, egy álom-verziójában vagyok, de egy másik időben. Kíváncsiságom a tetőfokára hágott. Ténylegesen a halállal dacolóval voltam az ő álmában. De ez tényleg egy álom? Ő maga azt mondta, hogy az. Mindent meg akartam nézni, szuper éber akartam lenni. Le akartam tesztelni mindent az energia látásával. Zavarban voltam, de a nő szorított a kézfogásán, mintha jelezné nekem, hogy egyetért.

Még mindig képtelenül szégyenlősen automatikusan hangosan kimondtam a szándékomat, hogy lássak. Álmodási gyakorlataimban mindig azt a kifejezést használtam, hogy – Energiát akarok látni. – Néha ismételtetnem kellett, amíg eredménye volt. Ez alkalommal a nő álom-városában ahogy elkezdtem ezt ismételtetni a megszokott módon, a nő elkezdett nevetni. Olyan volt a nevetése, mint Don Juannak: mély, felszabadult hasi nevetés.

234.

– Mi olyan vicces? – kérdeztem, valahogy megfertőződve a jókedvétől.

– Juan Matus általában véve nem szereti a régi varázslókat, engem pedig különösen nem – mondta a nő

nevetőgörcs közepette. – Ahhoz, hogy álmainkban *lássunk*, csak annyit kell tennünk, hogy a kisujjunkkal rámutatunk arra az elemre, amit *látni* szeretnénk. Ezen a módon küldte el nekem üzenetét, hogy téged kiabáltatott az álomban. Be kell vallanod, hogy nagyon okos. – Egy pici szünetet tartott, aztán olyan hangon, mint aki leleplez valamit, azt mondta – Természetesen az is működik, ha üvöltesz, mint egy seggfej.

A varázslók humorérzéke a végsőkéig megdöbbsentett. Annyira nevetett, hogy úgy tűnt nem képes folytatni a sétánkat. Hülyén éreztem magam, Amikor lehiggadt és újra tökéletesen nyugodt volt, udvariasan azt mondta nekem, hogy bármire rámutathatok az álmban, amire csak akarok, beleértve őt is.

A bal kezem kisujjával rámutattam egy házra. Nem volt energia abban a házban. A ház olyan volt, mint egy átlagos álom bármelyik másik eleme. Mindenre rámutattam körülöttem és az eredmény ugyanaz volt.

– Mutass rám – unszolt. – Meg kell bizonyosodnod róla, hogy az álmodóknak ezt a módszert kell követniük, ha *látni* akarnak.

Teljes mértékben igaza volt. Ez volt a módszer. Abban a pillanatban, ahogy rámutattam az ujjammal, energiaszórt lett belőle. Hozzá kell tennem, hogy egy nagyon különleges energiaszórt. Energia alakzata pontosan olyan volt, mint amilyennek Don Juan leírta; egy óriási tengeri kagyló, mely befelé csavarodik magába egy hasadék mentén, ami a teljes hosszán végigfut.

– Én vagyok az egyetlen energia-létrehozó lény ebben az álomban – mondta. – Ezért a legmegfelelőbb dolog számodra, ha egyszerűen csak mindent megnézel.

Abban a pillanatban hasított belém először Don Juan viccének nagysága. Tulajdonképpen ezt előre kigondolva tanította nekem azt, hogy álmodásomban kiabáljak, hogy így aztán kiabáljak a halállal dacoló bensőséges álmban. Ezt annyira viccesnek találtam, hogy fullasztó nevetéshullámok özönlöttek ki belőlem.

235.

– Folytassuk a sétát – mondta a nő lágyan, amikor már nem volt bennem több nevetés.

Csak két utca volt, amik keresztezték egymást; mindegyikben három háztömb volt. Mindkét utcán végigsétáltunk, de nem egyszer, hanem négyszer. Mindent megnéztem és az álmodási figyelmemmel a zajokra figyeltem. Nagyon kevés volt, csak kutyák ugattak a távolban vagy emberek beszélgettek suttogva, ahogy elmentünk mellettük.

A kutyák ugatása egy ismeretlen és mély elvágódást hozott felém. Abba kellett hagynom a sétát. Vállammal egy falnak dőlve kerestem megnyugvást. A fallal való érintkezés sokkoló volt számomra, nem azért, mert a fal szokatlan volt, hanem azért, mert aminek nekidőltem az egy szilárd fal volt, mint bármelyik más fal amit csak valaha érintettem. Éreztem a kezemmel. Végigfuttattam az ujjaimat érdes felületén. Tényleg egy fal volt!

Meglepő valóság egy pillanat alatt véget vetett az elvágódásomnak és megújította érdeklődésemet az iránt, hogy mindent megnézzek. Különösen azokat a jellegzetességeket néztem, amik összefüggésben lehetnek az én időm városával. Bármennyire is figyelmes voltam, nem jártam sikerrel. Volt egy főtér abban a városban, de az a templom előtt volt.

A holdfényben a város körüli hegyek tisztán látszottak, majdnem felismerhetők voltak. Próbáltam betájolni magam a hold és a csillagok vizsgálatából, mintha a mindennapi élet megegyezésén alapuló valóságában lennék. Fogó hold volt, talán egy nappal a telihold után. Magasan a horizont felett volt. Az idő este nyolc és kilenc óra között kellett, hogy járjon. A hold mellett jobbra láttam az Oriont; két fő csillaga, a Betelgeuse és a Rigel a holddal egy vízszintes, egyenes vonalat alkottak. Becslésem szerint december elején járhattunk. Az én időmben május volt. Májusban az Orion nem látszik ebben az időben. Olyan hosszán bámultam a holdra, amennyire csak tudtam. Semmi sem változott. Amennyire meg tudom mondani, a hold volt az. Az idő különbözősége nagyon izgatottá tett.

Ahogy újra megvizsgáltam a déli horizontot, azt hittem felismerem azt a harang alakú csúcsot, amit Don Juan teraszáról látni lehet. Aztán azt próbáltam kitalálni, hol lehet a háza. Egy pillanatra azt hittem,

236.

megtaláltam. Ez a dolog annyira rabul ejtett, hogy kihúztam a kezem a nő szorításából. Azonnal óriási aggodalom lett úrrá rajtam. Tudtam, hogy vissza kell mennem a templomba, mert ha nem teszem, egyszerűen holtan esem össze azon a helyen. Megfordultam és a templom felé rohantam. A nő gyorsan megragadta a kezemet és követett.

Ahogy futtunkban közeledtünk a templomhoz, tudatára ébredtem, hogy abban az álmodásban a város a templom mögött van. Ha ezt figyelembe veszem, akkor lehetséges lett volna a betájolás. Mondhatni nem volt több álmodási figyelmem. Ami maradt, azt mind a templom hátuljának építészeti és díszítő elemeire összpontosítottam. A mindennapi élet világában soha nem láttam a templomnak ezt a részét, és azt gondoltam, ha jellegzetességeit el tudom tárolni az emlékezetemben, később össze tudom vetni a valódi templom részleteivel.

Abban a pillanatban ezt a tervet agyaltam ki. Bár valami bennem elutasította az igazoláson való fáradozásomat.

Tanoncságom teljes ideje alatt meg voltam fertőzve a tárgyilagosság szükségével, ami arra készítetett, hogy ellenőrizzek és újraellenőrizzek mindent Don Juan világával kapcsolatosan. Mindazonáltal nem mindig arról volt szó, hogy igazoljak valamit, hanem hogy a tárgyilagosság hajtóerejét mankóként használjam, védelemként azokban az erőteljes pillanatokban, amikor észlelésem darabjaira hullott; amikor az igazolásnak volt az ideje, soha nem csináltam azt végig.

A templom belsejében a nő és én a bal oldalon lévő kis oltár előtt térdeltünk, ahol előtte is voltunk és a következő pillanatban az én korom jól megvilágított templomában ébredtem fel.

A nő keresztet vetett és felállt. Én automatikusan ugyanazt csináltam. Belém karolt és elkezdett az ajtó felé sétálni.

– Várj, várj – mondtam, és meglepődtem, hogy tudok beszélni. Nem tudtam világosan gondolkodni, de akartam kérdezni tőle egy csavaros kérdést. Azt szerettem volna tudni, hogyan lehet bárkinek annyi energiája, hogy egy egész város minden részletét vizualizálja.

A nő mosolyogva válaszolt ki nem mondott kérdésemre; azt mondta, hogy nagyon jó a vizualizálásban, mert miután egy emberöltőn át csinálta, nagyon, nagyon sok emberöltő állt rendelkezésére, hogy tökéletesítse azt. Hozzátette, hogy a város, amit meglátogattunk és a temp-

237.

lom, ahol beszélgettünk, legfrissebb vizualizációinak példái. A templom ugyanaz volt, mint ahol Sebastian sekrestyés volt. Azt a feladatot adta magának, hogy annak a templomnak és városnak minden részletét és szegletét memorizálja, egyébként a túlélés érdekében.

Mondandóját egy nagyon zavaró gondolattal fejezte be. – Mivel tudsz egy keveset erről a városról, bár soha nem próbáltad vizualizálni – mondta –, most segítesz nekem szándékozni azt. Fogadok, hogy nem hinnéd el nekem, ha azt mondanám, hogy ez a város, amit most látsz nem igazán létezik a te és az én szándékomon kívül.

Rám bámult és nevetett borzongásomon, ahogy teljes mértékben realizáltam amit mondott. – Még mindig álmodunk? – kérdeztem megdöbbenve.

– Úgy bizony – mondta. – De ez az álmodás valóságosabb, mint a másik, mert most segítesz nekem. Ezt nem lehetséges megmagyarázni, csak annyit lehet mondani, hogy történik. Mint minden más is. – Maga köré mutatott. – Nincs rá mód, hogy elmondjuk, hogyan történik, de történik. Mindig emlékezz arra, amit mondtam neked: **ez a második figyelemben való szándékozás rejtélye.**

Finoman közelebb húzott magához. – Sétáljunk egyet ennek az álomnak a főterén – mondta. – De talán egy kicsit rendbe kéne szednem magam, hogy nyugodtabb légy.

Értetlenül néztem, ahogy szakértelemmel megváltoztatta a megjelenését. Mindezt nagyon egyszerű, evilági módszerekkel tette. Levetette a hosszú szoknyáját, így felfedve a teljesen átlagos térd alá érő szoknyát, amit alatta viselt. Aztán hosszú copfját felcsavarta kontynak és szandálját magas sarkú cipőre cserélte, amit egy szövetszatyorból vett elő. Fekete vállkendőjét kifordította, amiből így egy bézs stóla lett. Tipikus középosztálybeli nagyvárosi mexikói nőnek tűnt, aki talán látogatóban van ebben a városkában.

Mint egy öntudatos nő belém karolt és a főter felé vezetett.

– Mi történt a nyelveddel? – kérdezte angolul. – Leharapta a macska?

Teljesen lefoglalt az az elképzelhetetlen lehetőség, hogy még mindig egy álomban vagyok; de méginkább kezdtem azt hinni, ha mindez igaz, akkor azt kockáztatom, hogy soha többé nem ébredek fel.

238.

Közünyös hangon, melyet nem ismertem meg, azt mondtam: – Eddig nem vettem észre, hogy ezelőtt angolul beszéltél volna hozzám. Hol tanultad?

– Kint a nagyvilágban. Sok nyelvet beszélek. – Kis szünetet tartott és alaposan megvizsgált. – Elég sok időm volt megtanulni őket. Mivel sok időt fogunk együtt tölteni, egyszer megtanítom neked az én saját nyelvemet. – Kuncogott, biztosan kétségbeesett tekintetemen.

Abbahagytam a sétát. – Sok időt fogunk együtt tölteni? – kérdeztem, elárulva érzéseimet.

– Hát persze – válaszolta örömteli hangon. – Nekem fogod adni az energiádat ingyen, és azt kell, hogy mondjam, nagyon bőkezűen. Te magad mondtad ezt vagy nem?

Meg voltam rémülve.

– Mi a baj? – kérdezte a nő, visszaváltva spanyolra. – Csak azt ne mondd, hogy megbántad a döntésedet. Varázslók vagyunk. Már túl késő ahhoz, hogy meggondold magad. Nem félsz, ugye?

Újra rettenetesen riadt voltam, de ha abban a kellemetlen helyzetben lettem volna, hogy el kell mondanom mitől, nem tudtam volna. Attól biztosan nem féltam, hogy a halállal dacolóval vagyok egy másik álomban vagy attól, hogy elvesztem az eszem vagy, hogy meghalok. A gonosztól félek? Megkérdeztem magamat. De a gonosz gondolata nem állta ki a vizsgálatot. A varázsló úton eltöltött sok-sok év eredményeképpen a kétség legkisebb szikrája nélkül tudtam, hogy a világegyetemben csak az energia létezik; a gonosz pusztán az emberi elme

szüleménye, az elmét pedig elborítja a gyűjtőpont rögzülése annak szokásos helyzetében. Logikusan nem volt semmi, amitől félnem kellett volna. Tudtam ezt, de azt is tudtam, hogy az igazi gyengém az, hogy nem rendelkezem azzal a folyékonyssággal, hogy egy pillanat alatt rögzíteni tudjam a gyűjtőpontomat bármelyik új helyzetben, ahová eltolódott. A halállal dacolóval való kapcsolat hatalmas mértékben tolt el gyűjtőpontomat, és nem volt meg a merészségem ahhoz, hogy a lökettel tartsak. A végeredmény a félelem homályos álérzete volt attól, hogy talán nem tudok felébredni.

– Nincs semmi baj – mondtam. – Folytassuk álomsétánkat.

239.

Belém karolt, és csendben értük el a parkot. Nem erőltetett csend volt. De elmém körbe-körbejárt. Milyen különös, gondoltam; csak egy kis idővel ezelőtt Don Juannal sétáltam a parktól a templomba, a legborzasztóbb normál félelem közepette. Most visszafelé sétálok a templomtól a parkba a félelmem tárgyával és jobban félek, mint valaha, de máshogy, sokkal érettebb, halálosabb módon.

Hogy félelmemet csillapítsam, elkezdtem körülnézni. Ha ez egy álom, ahogy hittem, hogy az, azt valahogy be lehet bizonyítani vagy meg lehet cáfolni. Az ujjammal a házakra mutattam, a templomra, az utca burkolatára, az emberekre. Mindenre rámutattam. Nagy bátran még néhány embert is megragadtam, akiket úgy tűnt, alaposan megijesztettem. Éreztem tömegüket. Olyannyira valóságosak voltak, mint bármi, amit valóságosnak tartok azt leszámlálva, hogy nem hoztak létre energiát. Ebben a városban semmi sem hozott létre energiát. Minden valóságnak és normálisnak tűnt, mégis álom volt.

A nő felé fordultam, aki a karomba kapaszkodott és erről kérdeztem.

– Álmodunk – válaszolta érdes hangján és kuncogott.

– De hogyan lehetnek a körülöttünk lévő dolgok és emberek ennyire valóságosak, ennyire háromdimenziósak?

– Ez a második figyelemben való szándékozás rejtélye! – kiáltott fel áhítatosan. – Azok az emberek odakint olyannyira valóságosak, hogy még gondolataik is vannak.

Ez volt az utolsó ütés. Már semmit nem akartam megkérdőjelezni. Át akartam magam adni annak az álomnak. Egy erőteljes löket a karomon visszahozott a pillanatba. Elértük a főteret. A nő megállt és egy padhoz húzott, hogy üljünk le. Tudtam, hogy bajban vagyok, mert amikor leültem, nem éreztem magam alatt a padot. Pörögni kezdtem. Azt gondoltam, felemelkedem. Futólag elkaptam a park tovatűnő képét, mintha felülről nézném azt.

– Ez a vég! – sikoltottam fel. Azt hittem, haldoklom. A forgó felemelkedés átváltozott a sötétségbe való körkörös zuhanássá.

241.

13.

A szándék szárnyain szállva

– Szedd össze magad, nagyal – sürgetett egy női hang. – Ne süllyedj. Emelkedj a felszínre. Használd az álmodási technikáidat!

Az elmém működni kezdett. Azt gondoltam, hogy a hang egy angolul beszélő nő hangja, és azt is gondoltam, hogy ha az álmodási technikáimat kell használnom, akkor kell találnom egy kiindulópontot, hogy fel tudjam tölteni magam.

– Nyisd ki a szemed – mondta a hang. – Most nyisd ki. Az első dolgot, amit látsz, használd kiindulási pontnak.

Hatalmas erőfeszítést tettem és kinyitottam a szememet. Fákat láttam és kék eget. Nappal volt! Egy homályos arc bámult rám. De nem tudtam a szemem ráélesíteni. Azt hittem, a nő a templomból nézett rám.

– Használd az arcom – mondta a hang. Ismerős hang volt, de nem tudtam beazonosítani. – Csináld az arcomból támpontot; aztán nézz rá mindenre – folytatta a hang.

A fülem kezdett kitisztulni, csakúgy mint a szemem. Ránéztem a nő arcára, aztán a fákra a parkban, aztán a kovácsoltvas padra, az elhaladó emberekre és vissza újra az arcra.

Annak ellenére, hogy a nő arca minden alkalommal megváltozott, akárhányszor csak ránéztem, minimális kontrollt kezdtem tapasztalni. Amikor képességeimnek jobban a birtokában voltam rájöttem, hogy egy nő ül a padon az ölében tartva a fejemet. És nem a nő volt a templomból; Carol Tiggs volt az.

– Te mit csinálsz itt? – kérdeztem zihálva.

242.

Ijedtségem és meglepetésem olyan nagy volt, hogy fel akartam ugrani és elrohanni, de a testem egyáltalán nem engedelmeskedett a mentális tudatomnak. Ezt kínos pillanatok követték, amikor kétségbeesetten, de sikertelenül megpróbáltam felállni. A világ körülöttem túlságosan tiszta volt ahhoz, hogy azt higgyem, még mindig álmodok,

bár a gyenge mozgáskészségem miatt azt gyanítottam, hogy ez tényleg egy álom. Ráadásul Carol jelenléte túlságosan váratlan volt; nem volt olyan előzmény, ami megmagyarázta volna.

Óvatosan megkíséréltem akaratom segítségével felállni, ahogy azt már több százszor tettem álmodásban, de semmi sem történt. Ha valaha szükségem volt arra, hogy objektív legyek, akkor az ez az eset volt. Amennyire óvatosan csak tudtam, elkezdtem megnézni mindent, ami a látómezőmbé esett, először csak egyik szemmel. Ezt megismételtem a másik szememmel. A két szemem által látott kép megegyezését annak bizonyítékául vettem, hogy a mindennapi élet megegyezésen alapuló valóságában voltam.

Aztán megvizsgáltam Carolt. Csak akkor vettem észre, hogy a karomat tudom mozgatni. Csak az alsótestem volt valósággal megbénulva. Megérintettem Carol arcát és kezét; megöleltem. Szilárd volt és úgy hittem, hogy az igazi Carol Tiggs. Megkönnyebbülésem óriási volt, mert egy pillanatig az a sötét gyanúm volt, hogy ő a halállal dacoló és Carolnak adja ki magát.

A lehető legnagyobb gondossággal Carol segített felülnöm a padon. Előtte félig a padon, félig a földön feküdtem. Aztán valami olyat vettem észre, ami teljesen abnormális volt. Világoskék Levi's farmer volt rajtam és barna bőrcsizma. Farmeringben voltam, és egy Levi's dzseki is volt rajtam.

– Várj egy percet – mondtam Carolnak. – Nézz rám! Ezek az én ruháim? Önmagam vagyok?

Carol nevetett és a vállamnál fogva megrázott úgy, ahogy mindig kifejezte a bajtársiasságot, a férfiaságot, hogy ő egy a férfiak közül.

– Azt a csodálatos önmagadat nézem – mondta azon a vicces erőltetett fejhangján. – Ó egek, hát ki más is lehetne az?

– Hogy a francba lehet, hogy farmer van rajtam és csizma? – erősködtem. – Nekem nincs ilyenem.

243.

– Az én ruháimat viseled. Meztelenül találtam rád!

– Hol? Mikor?

– A templom mellett, úgy egy órával ezelőtt. Idejöttem a térre, hogy téged keresselek. A nagual küldött, hátha én megtalállak. Minden eshetőségre készülve hoztam ruhát is.

Elmondtam neki, hogy szörnyen sebezhetőnek és zavarodottnak érzem magam amiatt, hogy ruha nélkül kószáltam.

– Elég különös, de senki sem volt a környéken – biztosított, de azt éreztem, csak azért teszi, hogy kényelmetlenségemet enyhítse. Ezt pajkos mosolya árulta el.

– Az egész múlt éjjelt a halállal dacolóval kellett, hogy töltssem, vagy talán még többet is – mondtam. – Milyen nap van ma?

– Ne aggódj a napok miatt – mondta nevetve. – Majd ha összeszedettebb leszel, magad is meg tudod számolni a napokat.

– Ne szórakozz velem Carol Tiggs. Milyen nap van ma? – A hangom rekedt volt és mély, egy képtelen hang, ami látszólag nem tartozott hozzám.

– A nagy ünnep utáni napon vagyunk – mondta, és finoman megveregette a vállamat. – Egészen a múlt éjjelig mindannyian téged kerestünk.

– De mit csinálók itt?

– Átvittelek a téren a hotelba, nem tudtalak egészen a nagual házáig cipelni; pár perccel ezelőtt kirohantál a hotelból és itt kötöttünk ki.

– Miért nem kértél segítséget a nagualtól?

– Mert ez egy olyan ügy, ami csak kettőnkre tartozik. Együtt kell megoldanunk.

Ettől elakadt a szavam. Tökéletesen értettem őt. Már csak egy gyötrő kérdést tettem fel neki. – Mit mondtam akkor, amikor megtaláltál?

– Azt mondtad, hogy olyan mélyen voltál a második figyelemben és olyan hosszú ideig, hogy még nem igazán vagy józan. Csak aludni akartál.

– Mikor vesztettem el a mozgáskészségemet?

– Csak egy pillanattal ezelőtt. Majd visszajön. Ezt te magad is tudod, hogy amikor belépsz a második figyelembé és tekintélyes energialeve-

244.

tet kapsz, teljesen normális, hogy elveszted a beszéd vagy a végtagjaid feletti készséget.

– És te mikor vesztetted el a pöszeségedet, Carol?

Teljesen meglepődött. Rám bámult, aztán szívből jövő nevetésben tört ki. – Már régóta dolgozom rajta – vallotta be. – Azt gondolom, hogy nagyon idegesítő, amikor egy felnőtt nő pösze. Azonkívül te is utálod.

Nem volt nehéz bevallanom, hogy utáltam a pöszeséget. Don Juan és én megpróbáltuk kigyógyítani belőle, de arra a következtetésre jutottunk, hogy őt nem érdekli, hogy kigyógyuljon belőle. A pöszesége miatt mindenki

rendkívül bájosnak találta és Don Juannak az volt az érzése, hogy ő ezt szereti és nem fogja abbahagyni. Nagyon nagy örömmel és izgalommal töltött el, hogy hallom őt nem pöszén beszélni. Ez számomra azt bizonyította, hogy ő magától képes gyökeres változásokra, amiről sem Don Juan, sem én nem voltunk meggyőződve.

– Mit mondott még neked a nagual, amikor a keresésemre küldött? – kérdeztem.

– Azt mondta, hogy a halállal dacolóval volt mérkőzésem.

Bizalmas hangon elárultam Carolnak, hogy a halállal dacoló nő. Hanyagul azt válaszolta, hogy tudja.

– Honnan tudnád? – kiáltottam. – Ezt senki sem tudta Don Juant leszámítva. Ő maga mondta el neked?

– Persze, hogy ő – válaszolta, nem zavartatva magát a kiabálásomtól. – Az elkerülte a figyelmedet, hogy én is találkoztam a nővel a templomban. Előbb találkoztam vele, mint te. Meglehetősen sokáig beszélgettünk kellemesen a templomban.

Elhittem, hogy Carol az igazat mondja nekem. Amit elmesélt, az nagyon is arra vallott, ahogy Don Juan cselekedni szokott. Minden bizonnyal Carolt felderítőként előreküldte, hogy következtetéseket tudjon levonni.

– Mikor találkoztál a halállal dacolóval? – kérdeztem.

– Néhány héttel ezelőtt – válaszolta tárgyilagos hangnemben. – Számomra nem volt nagy esemény. Nincs energiám, amit adhattam volna neki vagy legalábbis nem olyan, mint amilyet az a nő akar.

245.

– Akkor miért találkoztál vele? A nagual asszonnyal való kapcsolat szintén része a halállal dacoló és a varázslók megállapodásának?

– Azért találkoztam vele, mert a nagual azt mondta, hogy te és én felcserélhetők vagyunk és semmi másért. Az energiatesteink sokszor összeolvadtak. Nem emlékszel? A nő és én arról beszélgettünk, hogy mi milyen könnyedén olvadunk össze. Talán három vagy négy órát töltöttem vele, addig amíg a nagual be nem jött és ki nem vitt.

– Végig a templomban voltál? – kérdeztem, mert nehéz volt elhinnem, hogy három vagy négy órán keresztül csak térdeltek és arról beszélgettek, hogy hogyan olvadtak össze az energiatesteink.

– Elvitt engem a szándékának egy másik szeletébe – ismerte be Carol egy pillanatnyi gondolkodás után. – Láttatta velem, hogy valójában hogyan szökött meg a fogvatartói elől.

Aztán Carol belekezdett a legármányosabb történetbe. Azt mondta, hogy annak értelmében, amit a nő a templomban láttatott vele, az ősi varázslók mindegyike elkerülhetetlenül a szervesetlen lények áldozata lett. A szervesetlen lények, miután elfogták őket, olyan erővel ruházták fel őket, hogy közvetítők lettek a mi világunk és az ő világuk között, melyet az emberek alvilágnak hívtak.

A halállal dacoló is elkerülhetetlenül beleakadt a szervesetlen lények hálójába. Carol becslése szerint több ezer évet is raboskodhatott, egészen addig a pillanatig, amíg képes volt magát átváltoztatni nővé. Még férfiként világosan meglátta, hogy ez lesz a kiút számára abból a világból, amikor felismerte, hogy a szervesetlen lények úgy tekintenek a női alaptermészetre, mint elpusztíthatatlanra. Úgy hitték, hogy a női alaptermészet olyan alkalmazkodó készséggel rendelkezik és képességei olyan határtalanok, hogy tagjai érzéketlenek a csapdákra és a cselekre és hogy aligha tarthatók fogságban. A halállal dacoló transzformációja olyan teljes és részletes volt, hogy a szervesetlen lények birodalma azonnal kitaszította magából.

– Mondta neked, hogy a szervesetlen lények még mindig vadásznak rá? – kérdeztem.

– Természetesen igen – biztosított róla Carol. – A nő elmondta nekem, hogy életének minden pillanatában le kell ráznia az üldözőit.

– Mit tehetnek vele?

246.

– Azt hiszem, rájönnek arra, hogy férfi, és visszaviszik a rabságba. Azt hiszem jobban fél tőlük, mint amennyire te el tudod képzelni, hogy bármitől félni lehet.

Carol mellékesen megjegyezte, hogy a nő a templomban teljes mértékben tudatában van a szervesetlen lényekkel való küzdelmemnek és a kék felderítőről is tud.

– Mindent tud rólad és rólam – folytatta Carol. – És nem azért, mert én valamit is mondtam volna neki, hanem mert ő része az életünknek, az águnknak. Megemlítette, hogy mindig is követett mindannyiunkat, különösen engem és téged.

Carol elmondta nekem azokat az eseteket, amikről a nő tudott és melyekben Carol és én együtt csináltunk valamit. Ahogy beszélt, elkezdtem megtapasztalni egy különös vágyódást az iránt a személy iránt, aki itt volt pont előttem: Carol Tiggs iránt. Iszonyúan szerettem volna magamhoz ölelni. Feléje nyúltam, de elvesztettem az egyensúlyomat és leestem a padról.

Carol felsegített a kövezetről és aggódva megvizsgálta a lábamat és a pupillámat, a nyakamat és a derekamat. Azt mondta, hogy még mindig az energetikai löket hatása alatta vagyok. Fejemet a keblére hajtotta, és cirógatott, mintha kedvére tenne egy olyan gyerekeknek, aki úgy csinál, mintha valami baja lenne.

Egy kicsivel később jobban éreztem magam; a mozgáskészségemet is elkezdtem visszanyerni.

– Hogy tetszik a ruha, amit viselek? – kérdezte tőlem Carol váratlanul. – Túlöltöztem egy kicsit az alkalomhoz? Szerinted jól nézek ki?

Carol mindig nagyszerűen öltözködött. Ha valamiben, hát abban biztosak lehettünk, hogy a ruhához kifogástalan ízlése volt. Valójában amióta csak ismertem, mindig azzal viccelődtünk Don Juannal és a többiekkel, hogy Carol egyetlen erénye a szakértelme volt a csodálatos ruhák vásárlásában és azok bájjal és stílussal való hordásában.

Kérdését nagyon különösnek találtam és tettem egy megjegyzést. – Hogyhogy bizonytalan vagy a megjelenéssel kapcsolatban? Ez eddig sohasem nyugtalanított. Valakinek tetszeni akarsz?

– Természetesen neked akarok tetszeni – mondta.

247.

– De ez nem a megfelelő alkalom – tiltakoztam. – Az a fontos, hogy mi van a halállal dacolóval, nem a küllemed.

– Meg fogsz lepődni, hogy a külsőm milyen fontos. – Nevetett. – Ez élet és halál kérdése mindkettőnk számára.

– Miről beszélsz? A nagualra emlékeztetsz, ahogy előkészítette a találkozást a halállal dacolóval. A rejtélyes szövegével majdnem az örületbe kergetett.

– Indokolt volt a rejtélyes szövege? – kérdezte Carol halálosan komoly kifejezéssel.

– A leghatározottabban igen – ismertem be.

– Csakúgy, mint a megjelenésem – viccelődött. – Milyennek találsz? Vonzónak, visszataszítónak, csinosnak, átlagosnak, undorítóknak, ellenállhatatlannak, parancsolgatónak?

Egypár pillanatig gondolkodtam, mielőtt megalkottam véleményemet. Nagyon vonzónak találtam Carolt. Ez nagyon különös volt számomra. Tudatosan soha nem gondolkodtam a vonzerejéről. – Mennyeien gyönyörűnek találalak – mondtam. – Valójában egyenesen széditő vagy.

– Akkor ez a megfelelő megjelenés. – Sóhajtott.

Próbáltam kitalálni, hogy ezt hogy érti, amikor újra megszólalt. – Milyen volt a halállal dacolóval töltött idő?

Tömören elmondtam neki az élményemet, legfőképpen az első álmot. Elmondtam neki, hogy azt hiszem, a halállal dacoló láttatta velem a várost, de egy másik időben, a múltban.

– De ez nem lehetséges – fakadt ki. – A világegyetemben nincs múlt vagy jövő. Csak a pillanat létezik.

– Tudom, hogy az a múlt volt – mondtam. – A templom ugyanaz volt, de a város más.

– Gondolkozz egy kicsit – erősködött. – A világegyetemben csak energia van és az energiában csak az itt és most létezik, végtelen sok mindig jelenlévő itt és most.

– Akkor mit gondolsz, mi történt velem, Carol?

– A halállal dacoló segítségével átlépted az álmodás negyedik kapuját – mondta. – A nő a templomban elvitt téged az álmába, a szándékába. Elvitt téged a városról alkotott vizualizációjába. Nyilvánvalóan

248.

azt a múltban vizualizálta, és az a vizualizáció benne még mindig sértetlen. Mint ahogy a városról alkotott jelenlegi vizualizációjának is ott kell lennie.

Hosszú csend után még egy dolgot kérdezett tőlem. – Mit csinált még veled a nő?

Beszéltem Carolnak a második álomról. Arról az álomról, ahol a város úgy néz ki, mint ma.

– Na látod – mondta. – A nő nemcsak a múltbéli szándékába vitt el, hanem tovább segített neked átkelni a negyedik kapun azzal, hogy elvitte az energiatestedet egy másik helyre, ami ma létezik, csak az ő szándékában.

Carol kis szünetet tartott, aztán megkérdezte, hogy a nő a templomban elmagyarázta-e, hogy mit jelent a második figyelemben való szándékozás.

Emlékeztem, hogy említette, de nem igazán magyarázta el, hogy mit jelent szándékozni a második figyelemben.

Carol olyan fogalmakat említett, amikről Don Juan soha nem beszélt.

– Honnan szedted ezeket az újszerű ideákat? – kérdeztem igazán csodálkozva azon, hogy Carol milyen világosan beszél.

Diplomatikus hangon Carol biztosított afelől, hogy a nő a templomban sokat magyarázott neki ezekről a bonyolult dolgokról.

– Mi most szándékozunk a második figyelemben – folytatta. – A nő a templomban úgy intézte, hogy elaludjunk, te itt és én pedig Tucson-ban. És mi az álmunkban újra elaludtunk. Csak te nem emlékszel erre a részre, de én igen. Ez az ikerhelyzetek titka. Emlékezz rá, mit mondott neked a nő; a második álom a második figyelemben való szándékozás: az álmodás negyedik kapuján való átkelés egyetlen módja.

Hosszú szünet után, ami alatt egyetlen szót sem sikerült kiejtenem, azt mondta: – Azt hiszem a nő a templomban tényleg adott neked egy ajándékot, bár te nem akartad elfogadni. Az ajándéka az volt, hogy az energiáját hozzáadta a miénkhöz azért, hogy képesek legyünk hátrafelé és előre felé mozogni a világegyetem itt-és-most

energiájában.

Rettenetesen izgatott lettem. Carol szavai nagyon pontosak és helyénvalók voltak. Ő meghatározott számomra valamit, amiről azt gondoltam, hogy nem lehet meghatározni, bár nem tudtam mi volt az, amit

249.

meghatározott. Ha tudtam volna mozogni, felugrottam volna, hogy átöljem. Ő boldogan mosolygott, miközben én szavainak bennem keltett értelméről fecsegtem tovább idegesen. Fellengzősen megjegyeztem, hogy Don Juan soha semmi ilyesmiről sem beszélt.

– Talán nem tudja – mondta Carol, nem támadólag, inkább békésen. Nem vitatkoztam vele. Egy darabig csendben maradtam, furcsán gondolatok nélkül. Aztán a gondolataim és a szavaim kitörték belőlem, mint egy vulkánból. Emberek sétáltak a főtéren, nagyon gyakran megnézve minket vagy meg is álltak, hogy bámuljanak. Szép kis látvány lehettünk: Carol Tiggs cirógatta és puszilgatta az arcomat, miközben én csak beszéltem és beszéltem fennhangon az ő világosságáról és a halállal dacolóval való találkozásomról.

Amikor képes voltam járni, elvezetett a város egyetlen hoteljába. Biztosított róla, hogy még nincs annyi energiám, hogy elmenjek Don Juan házáig, de ott mindenki tudja hol vagyunk.

– Honnan tudnák, hogy hol vagyunk? – kérdeztem.

– A nagual egy nagyon ravasz, öreg varázsló – válaszolta nevetve. – Ő mondta nekem, hogy ha energetikailag szétesve találok rád, akkor inkább vigyelek a hotelba, minthogy megkockáztassam azt, hogy végig kell vonszolnom téged a városon.

A szavaitól, de főleg a mosolyától annyira megkönnyebbültem, hogy a boldogságtól átítatva sétáltam tovább. Megkerültük a sarkot, fél háztömbnyit mentünk lefelé az utcán a hotel bejáratához, ami pont a templommal szemben volt. Átmentünk a kihalt előcsarnokon, fel a cementlapos lépcsőn a második emeletre, egyenesen be egy barátságatlan szobába, amit eddig sohasem láttam. Carol azt mondta, hogy már jártam itt; mégsem volt emlékem a hotelről vagy a szobáról. Ámbár annyira fáradt voltam, hogy ezen nem tudtam gondolkodni. Csak hason fekve besüppedtem az ágyba. Semmi mást nem akartam, csak aludni, ennek ellenére izgatott voltam. Túl sok elvarratlan szál volt a levegőben, noha minden normálisnak tűnt. Hirtelen ideges izgatottság öntött el és felültem.

– Egyszer sem említettem, hogy nem fogadtam el a halállal dacoló ajándékát – mondtam Carolra nézve. – Honnan tudtad?

250.

– De, te magad mondtad nekem – tiltakozott, miközben leült mellém. – Olyan büszke voltál rá. Ez volt az első dolog ami előtört belőled, amikor megtaláltalak.

Eddig ez volt az egyetlen válasza, ami nem volt meggyőző. Amit elmondott, az nem úgy hangzott, mintha én mondtam volna.

– Azt hiszem rosszul értelmezed, amit mondtam neked – mondtam. – Csak nem akartam semmi olyasmit kapni, ami eltéríthet a célomtól.

– Úgy érted, nem vagy büszke arra, hogy visszautasítottad?

– Nem. Nem érzek semmit sem. A félelmen kívül már semmi mást nem vagyok képes érezni.

Kinyújtóztattam a lábaimat és a fejemet a párnára hajtottam. Azt éreztem, ha becsukom a szemem vagy ha nem beszélek, egy pillanat alatt elalszom. Elmondtam Carolnak, hogy még együttműködésünk elején hogyan vitatkoztam Don Juannal, amikor bevallotta, hogy mi motiválta arra, hogy a harcos úton maradjon. Azt mondta, hogy a félelem hajtotta előre, és amitől a legjobban félt az az, hogy elveszíti a nagualt, az absztraktot, a szellemet.

– A halál semmi ahhoz képest ha elveszítjük a nagualt – mondta, igazi szenvedéllyel a hangjában. – Az attól való félelmem, hogy elveszítem a nagualt, az egyetlen valóságos dolog, amim van, mert a nagual nélkül élni rosszabb, mint meghalni.

Elmeséltem Carolnak, hogy azonnal ellentmondtam Don Juannak és azzal hancegtem, hogy mivel én érzéketlen vagyok a félelemmel szemben, ha egy út keretein belül kell maradnom, a mozgatóerőnek a szeretetnek kell lennie számomra.

Don Juan azzal vágott vissza, hogy amikor az igazi vonzás elindul, a harcos számára a félelem az egyetlen valamirevaló állapot. Titokban neheztettem rá, mert azt hittem, ezzel palástolja szűklátókörűségét.

– A kerék átfordult – mondtam Carolnak –, és most nézz rám. Megesküszöm neked, ha kell, hogy a nagual elvesztésétől való félelmem az egyetlen dolog, ami előrehajt.

Carol furcsán nézett rám, még soha nem láttam így nézni. – Azt kell mondanom, hogy nem értek veled egyet – mondta lágyan. – A félelem semmi a szenvedélyhez képest. A félelem vadul hajt, a szeretet intelligensen mozgat.

251.

– Miről beszélsz, Carol Tiggs? A varázslók olyan emberek, akik szerelmesek?

Nem válaszolt. Lefeküdt mellém és a vállamra hajtotta a fejét. Sokáig így maradtunk, teljes csendben, abban a különös, barátságatlan szobában.

– Érzem, amit érzel – mondta váratlanul Carol. – Most próbáld érezni, amit én érzek. Képes vagy rá. De sötétben csináljuk.

Carol felnyújtotta a karját és lekapcsolta az ágy felett lévő lámpát. Egyetlen mozdulattal felültem. A félelem lökete, mint az elektromosság, úgy futott végig rajtam. Ahogy Carol lekapcsolta a lámpát, éjszaka lett a szobában. Óriási izgatottság közepette megkérdeztem erről Carolt.

– Még nem vagy teljesen egyben – mondta megnyugtatóan. – Monumentális méretű menetben volt részed. Az, hogy ennyire mélyre mentél a második figyelembe, hogy úgy mondjam szétszedett. Természetesen nappal van, de a szemed nem képes megfelelően alkalmazkodni a szoba félhomályához.

Többé-kevésbé meggyőzve újra lefeküdtem. Carol folytatta a beszédet, de én nem figyeltem. Éreztem a lepedőt. Igazi lepedő volt. Végigfuttattam a kezem az ágyon. Ez egy ágy volt! Oldalra dőltem és a tenyeremet végigsimítottam a hideg padlólapokon. Kiszálltam az ágyból és minden elemet ellenőriztem a szobában és a fürdőszobában. Minden tökéletesen normális volt, tökéletesen valódi. Azt mondtam Carolnak, hogy amikor eloltotta a lámpát, az a tiszta érzetem volt, hogy álmodom.

– Adj egy kis szünetet magadnak – mondta. – Hagyd ezt a hülye nyomozósdit, fekdj le és pihenj.

Széthúztam az utcára néző ablak függönyét. Kint nappal volt, de abban a pillanatban, ahogy behúztam a függönyt, bent éjszaka lett. Carol könyörgött, hogy jöjsek vissza az ágyba. Attól félt, hogy kirohanok az utcára, mint az előbb. Igaza volt. Visszamentem az ágyba és észre sem vettem, hogy egy pillanatig sem jutott eszembe, hogy rámutassak a dolgokra. Mintha ez a tudás kitörlődött volna az emlékezetemből.

A hotelszoba sötétje rendkívüli módon különös volt. A béke és harmónia jóleső érzését keltette bennem. De mély szomorúságot is keltett,

252.

az emberi melegség és kapcsolatok utáni vágyódást. Teljesen össze voltam zavarodva. Eddig még semmi ilyesmi nem történt velem. Feküdtem az ágyban, és arra próbáltam emlékezni, hogy ismerem-e ezt a vágyódást. Nem volt ismerős. Amiket ismertem, azok nem az emberi kapcsolatok utáni vágyódások voltak; absztraktak voltak; inkább egyfajta a felett érzett szomorúsághoz voltak hasonlatosak, hogy nem értünk el valami meghatározatlan dolgot.

– Szétesem – mondtam Carolnak. – Mindjárt megsiratom az embereket.

Azt gondoltam, hogy kijelentésemet viccesen fogja fel. Viccnek szántam. De semmit sem mondott; úgy tűnt, egyetért velem. Sőhajtott. Mivel labilis lelkiállapotban voltam, egy pillanat alatt átbillentem az érzélgősségbe. A sötétben feléje fordultam és valami olyat mormogtam, ami egy világosabb pillanatomban valószínűleg oktalanságnak tűnt volna számomra. – Rettenetesen imádlak – mondtam.

Elképzelhetetlen volt, hogy Don Juan ágának varázslói így beszéljenek. Carol Tiggs volt a nagual asszony. Kettőnk között nem volt szükség arra, hogy a szeretetünket kimutassuk. De valójában nem is sejtettük, hogy mit érzünk egymás iránt. Don Juan arra tanított minket, hogy a varázslóknak nincs idejük és szükségük ilyen érzésekre.

Carol rám mosolygott és a karjába zárt. Olyan elepesztő szeretetet éreztem iránta, hogy akaratlanul elkezdtem könnyezni.

– Az energiatested az univerzum fénylő energiaszállain mozog előre – suttogta a fülembe. – Visz minket a halállal dacoló szándék ajándéka.

Elég energiám volt ahhoz, hogy megértsem, amit mondott. Még azt is megkérdeztem tőle, hogy ő vajon érti-e, hogy mindez mit jelent. Lecsendesített és a fülembe suttogott. – Igen, értem; a halállal dacoló a szándék szárnyait adta neked ajándékkul. És velük te és én egy másik időbe álmodjuk magunkat. Az eljövendő időbe.

Félretoltam őt és felültem. Az, ahogy Carol ezeket a komplex varázsló gondolatokat szavakba öntötte, összezavart. Ő nem volt hajlamos arra, hogy komolyan vegye a következetes gondolkozást. Magunk között mindig azzal viccelődtünk, hogy nem éppen egy filozófus elme.

253.

– Mi van veled? – kérdeztem. – Fejtegetésed új számomra: Carol a varázslónő-filozófus. Úgy beszélsz, mint Don Juan.

– Még nem. – Nevetett. – De már jön felém. Hömpölyög felém és mikor végül nekem ütközik, számomra a világ legegyszerűbb dolga lesz varázslónő-filozófusnak lenni. Majd meglátod. És senki sem lesz képes megmagyarázni, mert csak úgy meg fog történni.

Agyamban megszólalt a vészcsengő. – Te nem Carol vagy! – üvöltöttem. – Te a halállal dacoló vagy és Carolnak adod ki magad. Tudom.

Carol nevetett, nem zavarta a vádaskodásom. – Ne légy abszurd – mondta. – Még elszalasztod a leckét. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb engedni fogsz valamelyik szeszélyednek. Higgy nekem, Carol vagyok. De valami olyasmit csinálunk, amit még eddig soha: szándékozunk a második figyelemben úgy, ahogy a régi idők varázslói tettek azt.

Nem győzött meg, de nem volt több energiám arra, hogy érvelésemet folytassam, mert valami, ami olyan volt, mint az álmodásom nagy örvényei, elkezdett húzni. Carol hangját halkán hallottam a fülemben: – **Magunkat álmodjuk. Álmodj engem a szándékokkal. Szándékozz előre engem! Szándékozz előre engem!**

Nagy erőfeszítést téve kimondtam a legbenső gondolatomat. – Maradj itt velem örökre – mondtam nagyon lassan, úgy mint amikor a magnó húzza a szalagot. Valami felfoghatatlant választott. Nevetni szerettem volna a hangomon, de az örvény elnyelt.

Amikor felébredtem, egyedül voltam a hotelszobában. Fogalmam sem volt, mennyi ideig aludtam. Rettenetes családottságot éreztem amiatt, hogy Carol nem volt mellettem. Sietősen felöltözököttem és lementem az előcsarnokba, hogy megkeressem. Emellett le akartam rázni valami furcsa álmatagságot, ami rám volt tapadva.

A pultnál a recepciószobát az amerikai hölgy, aki kivette a szobát csak egy perccel ezelőtt távozott. Kirohantam az utcára azt remélve, hogy még elkapom, de sehol nem láttam őt. Dél volt; a nap a felhőtlen égen ragyogott. Egy kissé meleg volt.

A templomhoz mentem. Meglepetésem szinte volt, de lanyhatag, amikor rájöttem, hogy valóban az építészeti szerkezet részleteit láttam abban az álomban. Érdektelenül saját magam számára alakítottam az

254.

ördög ügyvédjét és hitelt adtam a kétségeimnek. Talán Don Juan és én megvizsgáltuk a templom hátulját, csak nem emlékszem rá. Ezen gondolkodtam. Nem számított. A bizonyítási eljárásom egyáltalán nem izgatott. Túlságosan álmos voltam, hogy érdekeljen.

Onnan lassan Don Juan házához sétáltam, még mindig Carolt keresve. Biztos voltam abban, hogy ott meg fogom találni, amint engem vár. Don Juan úgy fogadott, mintha holtomból támadtam volna fel. Ő és társai az izgalom tetőfokán voltak, miközben leplezetlen kíváncsisággal vizsgáltak engem.

– Hát te meg hol voltál? – szegezte nekem a kérdést Don Juan.

Nem tudtam megérteni, mire föl ez a nagy hühó. Azt mondtam neki, hogy az éjszakát Carollal töltöttem a hotelban a főtér mellett, mert nem volt elég energiám ahhoz, hogy a templomtól visszagyalogoljak a házához, de ezt már úgymond tudják.

– Egyáltalán semmit sem tudunk – csattant fel.

– Carol nem mondta, hogy velem volt? – kérdeztem sötét gyanú közepette, ami ha nem lettem volna ilyen kimerült, vészjósló lett volna.

Senki sem válaszolt. Fürkészve egymást nézegették. Don Juan felé fordultam és azt mondtam neki, hogy annak a tudatában voltam, hogy ő küldte Carolt, hogy megtalálja. Don Juan fel s alá járkált a szobában és egy szót sem szólt.

– Carol Tiggs egyáltalán nem volt velünk – mondta. – Te pedig kilenc napig voltál távol.

Csak a kimerültségem akadályozott meg abban, hogy állításai letaglőzzanak. A hangneme és a többiek aggodalma bőségesen bizonyították, hogy nem viccelnek. De annyira tompult voltam, hogy nem tudtam mit mondani.

Don Juan arra kért, hogy mondjak el nekik minden lehetséges részletet, ami a halállal dacoló és köztem történt. Engem is sokkolt, hogy mennyi mindenre emlékszem és fáradtságom ellenére milyen jól át tudom adni azt. Egy önfeledt pillanat oldotta a feszültséget, amikor elmeséltem, hogy mennyire nevetett a nő, amikor ostobán kiabálni kezdtem az álmában, hogy *lát*ni akarok.

– A kisujjal való mutató jobban működik – mondtam Don Juannak, de a neheztlenség érzése nélkül.

255.

Don Juan azt kérdezte, hogy volt-e a nőnek más reakciója a nevetésen kívül, amikor kiabáltam. Nem emlékeztem rá, csak a jókedvére és arra, hogy megjegyezte a tényt, hogy Don Juan mennyire nem kedveli őt.

– Nem arról van szó, hogy nem kedvelem őt – tiltakozott Don Juan. – Csak nem szeretem a régi varázslók kényszerítéseit.

Aztán azt mondtam mindenkinek, hogy személy szerint végtelenül és elfogulatlanul kedveltem azt a nőt. És annyira szerettem Carol Tiggst, hogy soha nem gondoltam volna, hogy ennyire tudok szeretni bárkit is. Nem úgy tűnt, hogy értékelik, amit mondok. Úgy néztek egymásra, mintha hirtelen megbolondultam volna. Akartam mást is mondani, hogy megmagyarázzam. De Don Juan, szerintem csak azért, hogy megakadályozzon abban, hogy idétlenségeket locsogjak, gyakorlatilag kirángatott a házból és visszavitt a hotelhoz.

Ugyanaz a recepciós, akivel korábban beszéltem, udvariasan meghallgatta, ahogy leírtuk neki Carol Tiggst, de egyértelműen tagadta, hogy valaha is látta volna őt. Még a szobalányokat is odahívta; ők megerősítették az állításait.

– Mit jelenthet ez az egész? □\ kérdezte hangosan Don Juan. Úgy tűnt, a kérdést magának tette fel. Finoman kiterelt a hotelből. – Gyerünk erről az átkozott helyről – mondta.

Amikor kint voltunk, arra utasított, hogy ne nézzek vissza a hotelra vagy a templomra az utca másik oldalán, hanem nézzek lefelé. Ránéztem a cipőmre és azonnal realizáltam, hogy már nem Carol ruháit viselem, hanem a sajátomat. Akármennyire is próbáltam, nem tudtam visszaemlékezni arra, hogy mikor cseréltem ruhát. Úgy találtam, csak akkor volt ez lehetséges, amikor felébredtem a hotelszobában. A saját ruháimat kellett, hogy magamra vegyem, bár az emlékezetem üres volt.

Közben elértünk a főtérré. Mielőtt átvágtunk volna rajta, hogy Don Juan háza felé vegyünk az irányt, elmondtam neki a ruhám ügyét. Ritmikusan rázta a fejét, ahogy hallgatta szavaimat. Aztán leült egy padra, és olyan hangon, ami őszinte aggodalomról árulkodott, figyelmeztetett, hogy pillanatnyilag nem áll módomban tudni, mi történt a máso-

256.

dik figyelemben a templombéli nő és az energiatestem között. A hotelbéli Carol Tiggs-szel való találkozásom csak a jéghegy csúcsa volt.

– Szörnyű még belegondolni is, hogy kilenc napig voltál a második figyelemben – folytatta Don Juan. – Kilenc nap csak egy pillanat a halállal dacoló számára, de számunkra egy örökkévalóság. – Mielőtt tiltakozni vagy magyarázkodni vagy csak megszólalni is tudtam volna, megjegyzésével megállított. – Gondolkozz el ezen – mondta. – Ha még mindig nem vagy képes emlékezni mindarra, amit a második figyelemben tanítottam neked és csináltam veled, el tudod képzelni, mennyivel, de mennyivel nehezebbnek kell lennie arra emlékezned, amit a halállal dacoló tanított neked és csinált veled. Én csak a tudomás más szintjeire vittelek; a halállal dacoló más univerzumokba.

Legyőzöttséget és alázatot éreztem. Don Juan és két társa arra ösztönzött, hogy tegyek titáni erőfeszítést és próbáljak meg arra emlékezni, hogy mikor váltottam ruhát. Nem voltam rá képes. Semmi nem volt az elmémbe: sem érzések, sem emlékek. Valahogy nem voltam teljesen ott, velük.

Don Juannak és két társának ideges sürgetése a tetőfokára hágott. Soha nem láttam ilyen zavarodottnak. Mindig jelen volt a vidámság érintése, soha nem vette magát komolyan, bármit is csinált vagy mondott. De nem ez alkalommal.

Újra megpróbáltam gondolkozni, hátha előhúzok egy emléket, ami fényt derítene mindenre és megint nem jártam sikerrel, de nem éreztem legyőzöttséget; egy valószínűtlen optimizmus hullám lett úrrá rajtam. Azt éreztem, hogy minden úgy történik, ahogy történnie kell.

Don Juan azért fejezte ki aggodalmát, mert semmit sem tudott az álmodásomról, amit a templombeli nővel csináltam. **Létrehozni egy álom hotelt, egy álom várost, egy álom Carol Tiggst számára csak a régi varázslók álmodási hőstetteinek példái voltak, a lehetőségek teljessége, melyek felülmúlják az emberi képzeletet.**

Don Juan sokatmondóan széttárta a karját és végre megint mosolygott, a szokásos derűjével. – Csak arra következtethetünk, hogy a nő a templomban megmutatta neked, hogyan kell ezt csinálni – monda lassan és megfontoltan. – Számodra ez egy óriási feladat lesz, hogy egy felfoghatatlan manővert felfoghatóvá tégy. Mesteri lépést láthattunk a

257.

sakktáblán, melyet a halállal dacoló mint a templombeli nő hajtott végre. Ő arra használta Carol és a te energiatestedet, hogy felemelkedjen, hogy elvágja a kötelékeit. Ingyen ajánlottad fel az energiádat és ő a szavadon fogott.

Amit mondott, annak számomra nem volt értelme; két társának viszont nyilvánvalóan igen komoly dolgot jelentett. Végtelenül izgatottak lettek. Don Juan elmagyarázta inkább nekik, hogy a halállal dacoló és a nő a templomban ugyanannak az energiának két különböző megnyilvánulása; a nő a templomban az erősebb és összetettebb a kettő közül. Átvéve az irányítást felhasználta Carol energiatestét, és valami sötét és baljós módon, ahogy a régi varázslók mesterkedtek, **létrehozta a hotelbéli Carol Tiggst, Carol Tiggst szintiszta szándékból.** Don Juan hozzátette, hogy Carol és a nő valamiféle energetikai megállapodásra juthattak találkozásuk folyamán.

Abban a pillanatban egy gondolat találta meg Don Juant. Hitetlenkedve bámult két társára. A szemük egymásról egymásra ugrott. Biztos voltam benne, hogy nem az egyetértést keresik egymás szemében, hanem egyszerre ismertek fel valamit.

– Minden elmélkedésünk hasztalan – mondta Don Juan csendben és nyugodtan. – **Azt hiszem, nincs többé semmilyen Carol Tiggs. És nincs nő a templomban sem; ők ketten összeolvadtak és elrepültek a szándék szárnyain, azt hiszem előrefelé.**

– Azért aggódott annyira a hotelbéli Carol a megjelenése miatt, mert a nő a templomban készített neked egy másfajta álom Carol Tiggst; egy végtelenül erősebb Carol Tiggst. Nem emlékszel mit mondott? Álmodj engem a szándékkal. Álmodj előre engem.

– Mit jelent ez, Don Juan – kérdeztem kábultan.

– Ez azt jelenti, hogy a halállal dacoló meglátta a teljes szabadulásának módját. A nő elviteti magát veled. A sorsod az ő sorsa.

– Ez mit jelent, Don Juan?

– Azt jelenti, hogy ha te eljutsz a szabadságba, akkor a nő is.

– Hogyan fogja ezt megcsinálni?

– Carol Tiggs-en keresztül. De ne aggódj Carol miatt. – Ezt még azelőtt mondta, hogy aggodalmamat kimondtam volna. – Ő képes erre a manőverre és még ennél sokkal többre is.

258.

A végtelenség tornyosult felettem. Már éreztem megsemmisítő súlyát. Pillanatnyi világosságomban megkérdeztem Don Juan: – Mit fog mindez eredményezni?

Nem válaszolt. Tekintetével tetőtől talpig végigpásztázott. Aztán lassan és megfontoltan azt mondta: – A halállal dacoló ajándéka végtelen álmodási lehetőséget tartalmaz. Az egyik ilyen volt az álmod Carol Tiggs-ről, egy másik időben, egy másik világban; egy hatalmasabb, nyitott világban; egy világban, ahol a lehetetlen is megvalósítható. Ennek hatása nem csupán az, hogy meg fogod élni ezeket a lehetőségeket, hanem egy nap meg fogod érteni őket.

Felállt és csendben elkezdtünk visszafelé sétálni a háza felé. A gondolataim vadul száguldottak. Valójában nem is gondolatok voltak, hanem képek, a nő a templomban emlékének keveréke Carol Tiggs emlékével, aki beszélt hozzám az álom hotelszoba sötétjében. Néhányszor közel álltam ahhoz, hogy ezeket a képeket összesűrítsem a szokásos énem egy érzésévé, de ezt fel kellett adnom; nem volt elég energiám egy ilyen feladathoz.

Mielőtt megérkeztünk a házhoz, Don Juan megállt és szembefordult velem. Újra alaposan és körültekintően átvizsgált, mintha jeleket keresne a testemben. Aztán azt éreztem, hogy muszáj vele nyíltan beszélnem egy dologról, mert úgy gondoltam, ebben szörnyen téved.

– Az igazi Carol Tiggs-szel voltam a hotelban – mondtam. – Egy pillanatig magam is azt hittem, hogy ő a halállal dacoló, de figyelmes vizsgálódás után ez az álláspont tarthatatlan volt számomra. Carol volt az. Valami homályos, döbbenetes módon ő ott volt a hotelban, ahogy én magam is ott voltam a hotelban.

– Hát persze, hogy Carol volt az – értett egyet Don Juan. – De nem az a Carol, akit te vagy én ismerünk. Ez egy álom Carol volt. Már mondtam, Carol szintiszta szándékból. Te segítettél a nőnek a templomban pörgetni ezt az álmot. Az ő művészete az volt, hogy ezt az álmot egy mindent magában foglaló valósággá tette: a régi varázslók művészete, a legijeszítőbb dolog a világon. Mondtam neked, hogy az álmodási leckék megkoronázását fogod megkapni, ugye?

– Mit gondolsz, mi történt Carol Tiggs-szel? – kérdeztem.

259.

– Carol Tiggs elment – válaszolta. – De egy nap rátalálsz az új Carol Tiggs-re, arra, aki az álom hotelszobában volt.

– Hogy érted azt, hogy elment?

– Elment a világból – mondta.

Azt éreztem, hogy egy idegességhullám hasítja szét a napfonatomat. Kezdttem felébredni. A magamról való tudomásom kezdett ismerős lenni, de még nem volt teljesen az irányításom alatt. Mégis elkezdett keresztültörni az álom ködén; annak a keverékeként, hogy nem tudom mi történik és hogy baljós érzésem van, hogy a felmérhetetlen itt rejtőzik a közelben.

Biztosan olyan képet vághattam, mint aki nem hiszi az egészet, mert Don Juan erőteljes hangon hozzátette: – Ez álmodás. Mostanra már tudnod kellene, hogy az álmodás tranzakciói véglegesek. Carol Tiggs elment.

– De mit gondolsz, hová ment, Don Juan?

– Ahová a régi idők varázslói mentek. Mondtam neked, hogy a halállal dacoló ajándéka végtelen álmodási lehetőség volt. Nem akartál semmi konkrét dolgot, ezért a nő a templomban egy absztrakt ajándékot adott neked: azt a lehetőséget, hogy repülj a szándék szárnyain szállva.

261.

Tartalom

A szerző előszava.....5

1. Régi idők varázslói: bevezetés.....	11
2. Az álmodás első kapuja.....	29
3. Az álmodás második kapuja.....	43
4. A gyűjtőpont rögzítése.....	65
5. A szervetlen lények világa.....	89
6. Az árnyak világa.....	111
7. A Kék Felderítő.....	133
8. Az álmodás harmadik kapuja.....	145
9. A felfedezés új területe.....	169
10. A cserkészők becserkészése.....	185
11. A Bérló.....	201
12. A nő a templomban.....	221
13. A szándék szárnyain szállva.....	241